

TIỂU

NHỊ

TIỂU

Editor:
Ánh Năng

BÁC
SĨ LỤC,

Trà đào Hoa dây

Mục lục

<u>Chương 1</u>	
<u>Chương 2</u>	
<u>Chương 3</u>	
<u>Chương 4</u>	
<u>Chương 5</u>	
<u>Chương 6</u>	
<u>Chương 7</u>	
<u>Chương 8</u>	
<u>Chương 9</u>	
<u>Chương 10</u>	
<u>Chương 11</u>	
<u>Chương 12</u>	
<u>Chương 13</u>	
<u>Chương 14</u>	
<u>Chương 15</u>	
<u>Chương 16</u>	
<u>Chương 17</u>	
<u>Chương 18</u>	
<u>Chương 19</u>	
<u>Chương 20</u>	
<u>Chương 21</u>	
<u>Chương 22</u>	
<u>Chương 23</u>	
<u>Chương 24</u>	
<u>Chương 25</u>	
<u>Chương 26</u>	
<u>Chương 27</u>	
<u>Chương 28</u>	
<u>Chương 29</u>	
<u>Chương 30</u>	
<u>Chương 31</u>	
<u>Chương 32</u>	
<u>Chương 33</u>	
<u>Chương 34</u>	
<u>Chương 35</u>	
<u>Chương 36</u>	
<u>Chương 37</u>	
<u>Chương 38</u>	
<u>Chương 39</u>	
<u>Chương 40</u>	
<u>Chương 41</u>	
<u>Chương 42</u>	
<u>Chương 43</u>	

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 1

Tải ebook: dtv-ebook.com

3 giờ sáng, Trình Hiếu Cát gần như là từ trên xe taxi lăn xuống, sau đó cúi gập người xuống rất thấp, sắc mặt trắng bệch trán đổ đầy mồ hôi, hai tay dùng sức ấn bụng, gần như liều mạng cũng phải gắng hết sức của mình tới bệnh viện thành phố cấp cứu.

Cô tìm được một vị y tá đang trực, run run rầy rầy nói: “Xin lỗi..... Tôi bị đau bụng cái loại đau sắp chết.”

Y tá kia thấy mặt Trần Hiếu Cát nhăn giống như giấy vệ sinh đã dùng qua, vội qua đi đỡ cô dẫn cô đến phòng khám, “ Trước tiên cô ở nơi này đợi chút, tôi đi gọi bác sĩ Lục, lúc này anh ấy đang đi kiểm tra phòng.” Nói xong y tá kia một đường chạy chậm đi ra ngoài.

Trình Hiếu Cát đau đến mức muốn bất tỉnh, đứng không vững liền ôm bụng ngồi xổm trên mặt đất, mới qua năm phút Trình Hiếu Cát lại cảm thấy đã qua nửa thế kỷ, bác sĩ kia lại không tới thì cô hóa thành lệ quỷ cũng sẽ không bỏ qua cho anh ta!

Trình Hiếu Cát đang nghĩ như vậy thì cuối cùng nghe được tiếng bước chân, cô ngẩng đầu nhìn thoáng qua trong lòng chỉ có một ý niệm: “Mạng mình xong rồi!” Đột nhiên lại bắt lấy một tia hy vọng, khẳng định là lớn lên giống mà thôi không có khả năng đúng lúc như vậy! Cô liếc mắt một cái nhìn bàn làm việc, thẻ trên đó viết “ Bác sĩ chính: Lục Nhất Phương.” Trong lòng Trình Hiếu Cát chỉ có thể vang vọng một bài “Lạnh lạnh” để bày tỏ tâm tình cô vào giờ phút này.

Y tá đi tới đỡ cô dậy, ngồi ở trên ghế, “Bác sĩ Lục, chính là cô ấy, anh đến khám đi em thấy cô ấy đau lắm.”

Bác sĩ được gọi là bác sĩ Lục, dừng một chút nhìn Trình Hiếu Cát gật gật đầu ý bảo cô ngồi đó một lát. Đi đến bồn rửa tay đem nước rửa tay cho lên

bàn tay trắng nõn khớp xương rõ ràng, lại dùng khăn lông cẩn thận lau khô mới đến gần cô.

“Người đẹp còn những bác sĩ trực khác đâu? Tôi thấy bác sĩ Lục rất vội, sẽ phiên đến bác sĩ Lục chứ?” Trình Hiếu Cát khẩn cầu nhìn y tá xinh đẹp, đáng tiếc không có nghe được câu trả lời hài lòng.

" Xin lỗi cô, trước mắt có thể xem bệnh chỉ có bác sĩ Lục.” Y tá nói xong liền đi ra ngoài, mặt Trình Hiếu Cát xám như tro tàn nhìn bóng lưng cô y tá rời đi.

“Đau chỗ nào?” Mặt Lục Nhất Phương không đổi hỏi, giống như cô với anh không hề quen biết, Trình Hiếu Cát mừng thầm, nhiều năm như vậy, nói không chừng anh không quen biết cô đâu nhỉ? Cuối cùng thiếu nữ mười tám năm đó, trở nên xinh đẹp như vậy thì không quen biết cũng bình thường?

“Nơi này đau, rất đau.” Trình Hiếu Cát dùng ngón tay chỉ vào bụng dưới bên phải của cô.

“Qua bên kia nằm để tôi khám.”

Trình Hiếu Cát ngoan ngoãn đi qua chỗ đó nằm xuống. Lục Nhất Phương đi tới, ấn bụng Trình Hiếu Cát dò hỏi: “Nơi này đau không?”

“Không đau.”

“Nơi này?”

“Không đau.”

“Nơi này?”

“Ai ai ai! Đau đau đau đau!” Trình Hiếu Cát bị anh ấn kêu thảm thiết liên tục, thiếu chút nữa cho rằng anh dùng việc công để báo thù riêng, cố ý dùng lực lớn như vậy nhưng lại thấy bộ dáng nghiêm túc của anh, chắc là mình nghĩ oan cho anh rồi đi? Thật là thiên đạo luân hồi, trời xanh không

tha cho ai! Tôi - Trình Hiếu Cát cũng có ngày bụng tôi bị Lục Nhất Phương ấn!

“Nơi này đau không?” Lục Nhất Phương lại thay đổi chỗ khác, Trình Hiếu Cát lắc lắc đầu. Anh kéo cô dậy, lại hỏi chút mặt khác bệnh trạng sau đó mới nói nói: “Bước đầu kết luận rất có khả năng là viêm ruột thừa, đi chụp CT mới có thể chẩn đoán chính xác.”

“Viêm ruột thừa? Vậy phải làm sao bây giờ?” Trình Hiếu Cát khóc nước mắt.

“Cái này thuộc về ruột thừa cấp tính, sẽ phải làm phẫu thuật nhỏ.” Lục Nhất Phương nói, sau đó đem một tờ giấy đã in đưa cho cô, “Cầm tờ này đi đến góc ngoặt tầng 1 để chụp CT.”

Trình Hiếu Cát cầm tờ giấy gật đầu " Được, bác sĩ Lục.”

Nhìn bóng lưng vắn vẹo của Trình Hiếu Cát,khóe miệng Lục Nhất Phương cong cong, “Bác sĩ Lục?”,

Sau đó xoay người đến bàn làm việc cầm lấy điện thoại, nhấn một dãy số, “ Y tá Văn, cô gái vừa này là bạn tôi nhờ cô hỗ trợ chăm sóc một chút, cảm ơn.” Đến khi đối đương trả lời anh mới tắt điện thoại.

Rất nhanh đã có kết quả chụp CT, Trình Hiếu Cát bị chẩn đoán chính xác vì ruột thừa cấp tính, yêu cầu lập tức phẫu thuật biết được tin tức này sắc mặt Trình Hiếu Cát càng thêm trắng bệch.

“Cái này yêu cầu nằm viện một tuần, chị báo người nhà đến đây chăm sóc đi.” Y tá Văn đề nghị với Trình Hiếu Cát đang nằm trên giường bệnh.

“Không cần, tôi mang thẻ chứng minh, thẻ bảo hiểm, thẻ ngân hàng, sổ khám bệnh đều mang theo,một mình tôi cũng có thể.” Trình Hiếu Cát miễn cưỡng mỉm cười, cự tuyệt đề nghị y tá Văn, ba cô ở nước ngoài còn trong nước không có người thân thích gì nhiều, Mạnh Mạnh cũng đang đi công tác, chỉ một cuộc phẫu thuật nhỏ nhỏ không cần phải gọi bọn họ tới.

Y tá Văn thấy cô nói như vậy thì biết trong lòng cô có điều khó xử, cũng không hề nhiều lời, “Nửa giờ chuẩn bị phẫu thuật, bác sĩ Lục mổ chính.”

“Bác sĩ Lục? Chính là bác sĩ Lục vừa nãy?” Trình Hiếu Cát không thể tin được lỗi tai của chính mình.

Y tá Văn cười nói: “ Làm sao? Bệnh viện có người quen còn không tốt sao?”

“Người quen? Cô nói ai là người quen?”

“Bác sĩ Lục, vừa nãy bác sĩ Lục còn gọi cho tôi nói cô là người quen cần chăm sóc hơn, còn nói cô là bạn, làm sao? Hai người có phải hiểu nhầm gì không?” Ánh mắt y tá Văn lóe sáng vô cùng có tinh thần bát quái, nhìn chăm chăm Trình Hiếu Cát.

Chương 2

Tải ebook: dtv-ebook.com

Nhìn chăm chăm đến mức Trình Hiếu Cát bật cười mĩa mai, “Không có, không có, trước kia là bạn học, quan hệ bạn học Ai da!” Còn chưa có nói xong, bụng lại một trận đau vô cùng, đau đến mức cô nhe răng trợn mắt, y tá Văn cũng không lờ kéo cô bát quái.

Y tá Văn đi rồi, nội tâm Trình Hiếu Cát kêu gào, Mưu sát! Mưu sát! Tuyệt đối là mưu sát! Khó trách vừa mới làm bộ không quen biết cô, thế nhưng lại muốn ở trên bàn mổ thần không biết quỷ không hay giết cô! Bị thù cũ che mắt Trình Hiếu Cát đã hoàn toàn đã quên bác sĩ Lục dặn dò y tá Văn chăm sóc cô.....

Trình Hiếu Cát đau khổ truyền dịch hơn hai mươi phút, lúc này y tá Văn mới lại đây nói cho cô biết chuẩn bị tiến vào phòng phẫu thuật. Cô bị đẩy đến phòng phẫu thuật, bên trong chỉ có Lục Nhất Phương, cô giãy giụa ra sức túm cánh tay Lục Nhất Phương, đáng thương vô cùng hỏi anh, “Lục Nhất Phương, anh sẽ không dùng việc công để báo thù riêng, giết chết tôi chứ?”

Sắc mặt Lục Nhất Phương xanh đen giọng lạnh lùng nói: “Trình Hiếu Cát, anh là bác sĩ.”

Trình Hiếu Cát vốn định nói gì nhưng nghe được bên ngoài có người tới, vội vàng uy hiếp anh, “Lục Nhất Phương, tôi có bất trắc gì tôi thành quỷ cũng sẽ không bỏ qua anh! Mỗi ngày ở trong mơ tôi đến lấy mạng anh!”

Nhìn Trình Hiếu Cát gương nanh múa vuốt như vậy Lục Nhất Phương nhin xuống nụ cười muốn lan rộng, biến thành bác sĩ Lục cao lãnh.

Trình Hiếu Cát bị tiêm thuốc tê, nhưng ý thức vẫn tỉnh táo chỉ là toàn thân không nghe lời cô không thể nhúc nhích.

Cô nhìn Lục Nhất Phương mặc áo màu xanh lam bận rộn ở vị trí bụng cô, nội tâm có chút hoảng hốt, vẫn luôn an ủi chính mình, cầu nguyện lương tâm Lục Nhất Phương chưa bị chó tha.....

Phẫu thuật kết thúc trong lúc Trình Hiếu Cát còn đang miên man suy nghĩ, thuốc tê còn chưa biến mất, cô nặng nề đi ngủ đến lúc tỉnh lại đã ở trong phòng bệnh đã là 7 giờ sáng.

Lúc này Lục Nhất Phương vừa lúc lại đây kiểm tra phòng, theo lệ hỏi cô, “Cảm giác thế nào? Có chỗ nào không thoải mái?”

“Tôi đau chỗ này quá! Lục Nhất Phương” Trình Hiếu Cát đang chuẩn bị chất vấn anh hạ độc thủ với cô không nhưng phía sau đi theo mấy bác sĩ thực tập đành phải xấu hổ đem lời nói nghẹn trở về.

“Thuốc tê hết thì miệng vết thương đau là bình thường, cô nhẫn nại một ít đặc biệt phải chú ý chính là chưa đánh răng không thể uống nước cùng ăn cơm.”

Trình Hiếu Cát thấy anh nghiêm túc thì cảm thấy cái mạng này vẫn còn cũng không cùng anh so đo, gật gật đầu, tiếp tục ở trên giường bệnh rằm rì.

Trình Hiếu Cát nằm một mình ở trên giường bệnh lại không thể ăn không thể uống, thật nhàm chán muốn tìm ít chuyện để dời lực chú ý, gọi cho Mạnh Mạnh bạn tốt của cô, điện thoại vang lên một lúc mới có người nghe, " A lô? Tiểu Cát Cát, bà nhớ thân thể cường tráng và dũng mãnh của mình à?"

Nghe lời không đứng đắn khiến Trình Hiếu Cát muốn cười, lại sợ miệng vết thương hở ra, vẻ mặt táo bón trả lời, “ Bớt đi, bà không thỏa mãn được mình, cường tráng với dũng mãnh có búa dùng.”

“Ha ha ha, nói thật, tìm mình chuyện gì, mình đang có cuộc họp mình phải trốn ra này.”

“Không có việc gì không có việc gì, chỉ là muốn tìm bà nói chuyện một lúc thôi, vậy mình tắt đây bà làm đi.” Nói xong liền điện thoại đi, ai, thật

nhàm chán a!

Cô để điện thoại xuống, phát hiện Lục Nhất Phương đang đứng ở cửa, anh đã thay áo blouse trắng, bên trong mặc một áo len màu xám cao cổ, một quần tây đen, bên ngoài mặc áo gió màu nâu sẫm. Lục Nhất Phương 1m8, chân dài miên man, sống mũi cao thẳng trên mũi mang theo kính gọng vàng, ngũ quan sắc bén là tên cận bã giả bộ lịch sự!

Trình Hiếu Cát cười mỉa hỏi anh: “Sao anh đi không thấy tiếng động vậy, đến khi nào?”

Lục Nhất Phương đẩy đẩy gọng kính, nghiêm trang trả lời, “Khi em nói ‘thỏa mãn không được’.”

“Khụ khụ!” Trình Hiếu Cát bị chính nước miếng của mình làm cho sặc phải ho khan, động đến miệng vết thương tức khắc đau đến mức cô lại nhe răng trợn mắt, thật vất vả bình tĩnh trở lại cô buồn bực nhìn Lục Nhất Phương, sau đó đúng lý hợp tình nói: “Chính là chính là, có vài người nhìn thân thể khỏe mạnh, nhưng bên trong thối nát đó!” Cô nói như vậy là có căn cứ, keo kiệt chờ, nghe mẹ Lục nói nhìn anh cao ráo vậy thôi, bên trong rất xấu...

Lúc này y tá Văn vừa vặn tiến vào, nghe câu “Rất xấu”, trộm đánh giá Lục Nhất Phương, trong lòng âm thầm “Hừm” một tiếng, không nghĩ tới không nghĩ tới, một cá nhân tốt như vậy, sao xấu..... Y tá Văn xấu hổ nhìn về phía Lục Nhất Phương, ha hả cười nói, “Bác sĩ Lục cũng ở đây à.”

Lục Nhất Phương gật gật đầu, “Tôi đến xem cô ấy.”

Lúc này Trình Hiếu Cát nằm ở trên giường bệnh rầm rì cũng không biết, cô nói câu này vô tâm đã đem hoa đào của Lục Nhất Phương gi3t ch3t một mảnh lớn.....

“Y tá Văn, cô cuối cùng đã tới, tôi ghen đã lâu.” Trình Hiếu Cát thấy y tá Văn đi vào, giống như người xa quê hương gặp được người đồng hương nhiều năm không gặp, lệ nóng doanh tròng muốn kéo y tá Văn nói một chút lời trong lòng.

“Này không, tôi làm xong việc liền chạy đến ngay mà!” Y tá Văn đi tới chuẩn bị đỡ cô rời giường, lúc này di động y tá Văn vui vẻ vang lên, " Dạ, bác sĩ Vương, được, được, tôi lập tức lại đây.”

Y tá Văn nhận điện thoại xong vội vã nói: “Hiếu Cát, tôi có việc gấp rồi, bên kia có tình huống vừa lúc bác sĩ Lục ở chỗ này cô để bác sĩ Lục giúp đi nha.”

“Được được được, cô có việc thì đi đi, chút chuyện của tôi cũng không lớn.” Trình Hiếu Cát nhìn theo bóng lưng y tá Văn rời đi, hậm hực.

“Em muốn làm gì?”

“Không có gì, anh đi nhanh lên đi, tự tôi có thể làm được.”

Trình Hiếu Cát muốn làm chuyện, Lục Nhất Phương ở chỗ này quả thật không có tiện, nhưng cô quả thật không nhịn nổi

Lục Nhất Phương thấy đáng vẻ ngấm ngấm chịu đựng cô, đoán được cô muốn làm cái gì, không có ý tốt mà thối lên bài “Hảo hán ca” huyết sáo, “Sông lớn hướng chảy về hướng đông, sao trên trời run rẩy, Bắc Đẩu a.....”

Chương 3

Tải ebook: dtv-ebook.com

Trình Hiếu Cát cắn răng, nghẹn lại mấy chữ: “Lục Nhất Phương, anh là ma quỷ sao?”

Lục Nhất Phương cũng không có dừng lại, cho đến khi cô đáng thương vô cùng nói: “Lục Nhất Phương, tôi muốn đi vệ sinh.....”

Lúc này anh mới dừng lại, “Cơ thể anh bị hư, anh phải về sớm một chút, trở về nghỉ ngơi, gặp lại, Trình Hiếu Cát.”

Trình Hiếu Cát lúc này hận không thể đem bộ mặt kia đập xuống đất chà đạp, nhưng cô nhịn xuống, bởi vì đang truyền dịch, lại sợ miệng vết thương vỡ ra, cô hoàn toàn không thể đến nhà vệ sinh với tình trạng này. Cô hít sâu một hơi, người sống cũng không thể bị nước tiểu làm cho nghẹn chết? Có việc cầu người, mỉm cười! Cô nhẫn!

“Bác sĩ Lục, tôi sai rồi! Tôi hy vọng ngài thân thể cứng rắn cường tráng, ăn ngon, ngủ ngon, hàng đêm vui vẻ!”

Lục Nhất Phương nghe Trình Hiếu Cát nói lời vô nghĩa, đột nhiên cảm thấy mình cùng cô so đo bỗng dưng kéo thấp chỉ số thông minh của mình, “Đi thôi, anh mang em đi nhà vệ sinh.”

Anh tiến lên nâng Trình Hiếu Cát dậy, sau đó đem bình dịch gỡ xuống, giơ ở đỉnh đầu, Trình Hiếu Cát ngẩng đầu nhìn anh một cái, a! Mấy năm không thấy cao lớn lên không ít nha! Trình Hiếu Cát tính một chút, đã biết bản thân cao 1m67, mà Lục Nhất Phương còn cao hơn cô 1 cái đầu, nhắm tính sơ sơ hơn 1m8 đấy! Nghĩ đến đây, Trình Hiếu Cát vô cùng đau lòng, cuộc sống đẽ bẽ Lục Nhất Phương không còn nữa rồi!!!

Tới nhà vệ sinh, thấy Lục Nhất Phương còn giờ bình dịch không đi, “Thế nào? Còn muốn nhìn lên người ta đi vệ sinh?”

Lục Nhất Phương ngừng một lát, ánh mắt khinh thường, “Trình Hiếu Cát, tuy rằng anh nói tương đối tổn thương người, nhưng anh vẫn là hy vọng trong lòng em có chút nhìn lại đi, bằng diện mạo em á, ai sẽ đối với em có suy nghĩ? Đừng nói, anh muốn nhìn còn dùng đến việc nhìn lên?”

Anh nói xong liền đem chai dịch treo ở cạnh tường, ra khỏi nhà vệ sinh, thuận tiện còn cài cửa lại, anh đè xuống lỗ tai đang nóng lên, vẻ mặt mất tự nhiên ngồi ở trên giường bệnh.

Trình Hiếu Cát cười qu4n trước, cô còn chưa rõ ý tứ trong lời Lục Nhất Phương, cười qu4n xuống, nhìn thời gian qua nhanh như mũi tên, cô thật muốn chết tâm! Lục Nhất Phương quả thật không cần phải nhìn lên, lúc anh làm phẫu thuật đều nhìn xong hết rồi! Còn cạo lưng cho cô! Ôm tâm tình đau buồn giải quyết đại sự đời người, cô ghi thù cô phải lấy sổ ra ghi nhớ.

Cô đi ra thì Lục Nhất Phương vẫn chưa đi, nhưng Trình Hiếu Cát đã không nghĩ để ý đến anh, làm bộ không thấy anh, cô chậm rì rì bò lên trên giường bệnh, thật cẩn thận mà nằm xuống, nhắm mắt lại ngủ.

“Trình Hiếu Cát, chiều nay em chuyển đến phòng bệnh bình thường.”

“A? Tại sao?” Trình Hiếu Cát mở mắt ra, khó hiểu hỏi, vì sao phải chuyển phòng bệnh, cô cùng y tá Văn trò chuyện rất hợp, tuy rằng cô không muốn thừa nhận, nhưng Lục Nhất Phương quả thật giúp cô không ít việc, bệnh viện có một người quen quả thật không tệ.

“Bởi vì nơi này là phòng cấp cứu, giường nằm rất thiếu. Hai nơi cũng cách nhau không xa nên anh tùy thời có thể tới xem em.” Lục Nhất Phương nhìn cô một bộ dáng vẻ bị vứt bỏ, muốn an ủi cô một chút.

“Rồi. Tôi đã biết, anh đi nhanh lên đi, tôi hiện tại không muốn gặp lại anh”. Nói xong lại không muốn để ý đến anh, cô còn đắm chìm trong xấu hổ vừa nãy, thấy Lục Nhất Phương không được tự nhiên.

Lục Nhất Phương âm thầm phỉ nhổ chính mình, vừa mới gặp quý, lại cảm thấy nhìn cô rất đáng thương. Thấy Trình Hiếu Cát tránh anh như rần rết, anh dứt khoát không đi, đem giường gấp bên cạnh mở ra, nằm lên trên và cứ như vậy đi ngủ. Trình Hiếu Cát gọi anh vài tiếng, cũng không thấy anh đáp lại.

Trình Hiếu Cát tức giận đến thiếu chút nữa dẫm giường, nhưng cô lại không có biện pháp. Cô mới tỉnh ngủ, miệng vết thương đau đến mức khiến cô không hề buồn ngủ, chỉ có thể trợn tròn mắt ngẩn người. Phát hiện bên ngoài phòng bệnh cô luôn có y tá đi tới đi lui nhìn xung quanh, vẻ mặt của mấy cô đều là khiếp sợ, sau đó thương tâm cô đơn, như bị bội tình bạc nghĩa, còn có số ít mấy y tá mặt đầy bi thương, phát hiện bí mật động trời nhưng không ai muốn nói.

Cô thấy vậy cũng không lạ, rốt cuộc từ nhỏ đến lớn, trường hợp như vậy cô gặp qua không ít, có bao nhiêu tâm hồn thiếu nữ gởi gắm sai người, sau đó bị đập nát hi vọng. Lúc Lục Nhất Phương thiếu niên, chỉ số thông minh khác hẳn với người thường, lại có dáng người tuấn mỹ, giáo thảo, hạng nhất vĩnh viễn là anh. Mà cô ở cạnh anh chỉ làm nền, chính là một mảnh lá xanh cực kì bình thường, đào hoa có thể đếm một bàn tay. Nếu không phải bởi vì hai nhà là hàng xóm, nghĩ đến đời này cũng sẽ không gặp nhau, nghiệt duyên a nghiệt duyên.

Nghĩ đến đây, Trình Hiếu Cát không khỏi cười cười, tối hôm qua cho rằng Lục Nhất Phương trả thù cô, thật là buồn cười. Chuyện cũ tan biến như mây khói trên không trung, ngay cả lá xanh cũng tiêu tan, Lục Nhất Phương khẳng định cũng đã sớm quên rồi, về sau cứ coi anh là bạn cũ quen biết đi.

Trình Hiếu Cát đem tâm trạng sửa sang lại cho tốt, cảm giác một thân nhẹ nhàng. Cô sờ sờ miệng mình, bởi vì thời gian dài không có uống nước nên môi bị khô tróc da chết, cô rời giường, chậm rãi dịch tới chỗ để nước, rót một cốc nước trở lại phòng bệnh, đang chuẩn bị uống thì giọng nói có chút khàn khàn vang lên: “Em đánh rắm sao?”

Trình Hiếu Cát vô thức lắc lắc đầu, “Không có.”

“Vậy hiện tại em không thể uống nước, chưa đánh răng thì chức năng đường ruột chưa hoàn toàn khôi phục.”

“Nhưng tôi khát nước, anh nhìn xem tróc da môi này.” Trình Hiếu Cát ngẩng đầu, chỉ vào môi cô.

“ Vậy cũng không thể uống.”

Trình Hiếu Cát nhìn chăm chăm anh, trong mắt viết đầy khát vọng đối với nước, để cho Lục Nhất Phương không cách nào cự tuyệt, anh lắc lắc đầu, cầm một gói tăm bông ra, sau đó nhúng vào nước lau trên môi cô, thấp giọng nói, “Nhất định phải chờ đánh răng mới được uống nước, cần tuân thủ lời dặn của bác sĩ, biết không?”

Trình Hiếu Cát như là bị mê hoặc gập đầu, Lục Nhất Phương dựa như vậy gần, cô có thể đếm rõ ràng lông mi của anh, mím chặt môi trước mặt cô, trong lúc nhất thời để cho cô không cách nào suy tính: " Lục Nhất Phương, khéo mắt anh có gì....."

Lục Nhất Phương dừng lại động tác một chút, mặt đen vài phần, đem tăm bông đưa cho cô, “Tự mình làm đi, nhưng không thể uống!” Nói xong liền đi.

Chương 4

Tải ebook: dtv-ebook.com

Trình Hiếu Cát nhìn bóng lưng anh rời đi, đầu đầy chấm hỏi, cô nói sai rồi cái gì sao? Quả thật có gì mà.....

Lục Nhất Phương đi ở trên hành lang sờ sờ khước mắt quả thật sờ thấy vật thể mềm nhũn ướt át, xấu hổ queo vào toilet đem tay rửa sạch sẽ nhìn mình trong gương lại bất đắc dĩ lắc lắc đầu, rốt cuộc ai mới là đồ ngốc..

Buổi chiều, y tá Văn tới giúp Trình Hiếu Cát đổi phòng bệnh, Trình Hiếu Cát thấy y tá Văn vô cùng vui vẻ, cuối cùng cũng có người tới có thể cùng cô nói chuyện, cô ghen hơn nửa ngày cũng sắp kìm nén thêm bệnh rồi.

“Phòng bệnh mới rất gần, chỉ cần đi qua tòa nhà này, bác sĩ Lục đặc biệt để riêng cho cô phòng đơn đó.” Y tá Văn muốn nói lại thôi, nhưng vẫn nhịn không được hỏi ra, “Tiểu Cát, cô cùng bác sĩ Lục là có quan hệ gì? Trước đây tôi chưa thấy qua bác sĩ Lục đối ai tốt như vậy đâu. Lần trước em gái bác sĩ Lục muốn đi cửa sau, muốn chọn phòng bệnh, bác sĩ Lục không hề nghĩ ngợi liền từ chối ”

Trình Hiếu Cát không có một chút cảm động cười lạnh một tiếng, từ kẽ răng nhả ra một câu, “Chúng tôi là quan hệ kẻ thù!”

“Kẻ thù? Nhìn không giống, bác sĩ Lục đối với cô tốt như vậy.”

“Anh ta đối tốt với tôi như vậy là do lương tâm cắn rứt!”

“Ách..... Bác sĩ Lục giống loài hoa cao lãnh, cũng có lương tâm?”

Nếu không phải bởi vì vừa mới làm phẫu thuật xong, Trình Hiếu Cát thật muốn ôm y tá Văn hôn hôn, nhiều năm như vậy, cuối cùng cũng có người thấy rõ gương mặt thật của Lục Nhất Phương, cô có thể không kích

động sao? “A! Văn văn! Cô nói đúng! Lục Nhất Phương là loại người như thế, làm sao có lương tâm được?”

“Vậy vì sao lương tâm bác sĩ Lục sẽ đau?”

“Bởi vì, anh ta đã từng nhiều lần phá hủy đào hoa của thiếu nữ đang tuổi xuân, dẫn tới việc thiếu nữ đó thành một con cẩu FA, thanh xuân tốt như vậy bị bỏ hoang, cô nói xem lương tâm anh ta có đau không?” Trình Hiếu Cát bị phẫn lên án, giống như Lục Nhất Phương làm bẩn thiếu nữ cao quý trong sạch.....

“A? Bác sĩ Lục đã làm việc này, Tiểu Cát này có phải thiếu nữ kia là cô?” Nội tâm y tá Văn rất phức tạp, trực giác nhiều năm ăn dứa nói việc này cũng không đơn giản.

Trình Hiếu Cát gật gật đầu, “ Đúng!! Chính là tôi!”

“Há..... Không thể tưởng tượng được bác sĩ Lục có lòng nhiệt tình như vậy, còn giúp thiếu nữ sa chân..... Tôi thu hồi lời nói bác sĩ Lục không có lương tâm nói.” Y tá Văn bưng mặt vẻ mặt sùng bái.

Trình Hiếu Cát: “Meo meo? Văn Văn, lòng nhiệt tình không phải dùng như vậy chứ?” Nội tâm rít gào, cô em, cô em đối với lòng nhiệt tình có hiểu lầm?

“Tiểu Cát, nếu bác sĩ Lục nói đó là đào hoa nát, khẳng định là có đạo lý.” Y tá Văn nghiêm túc giải thích, làm Trình Hiếu Cát một hơi thiếu chút nữa không thở nổi, cô có tội, thế nhưng cho rằng Văn Văn đã thấy rõ bộ mặt thật của Lục Nhất Phương, cô em này rõ ràng bị ác tắc Lục Nhất Phương tẩy não rồi.

“Văn Văn, chúng ta còn bao lâu nữa mới đến phòng bệnh mới?” Trình Hiếu Cát cuối cùng ghen ra một câu.

“Tới rồi, tới rồi, chính là nơi này.”

“Cảm ơn cô hôm nay tới giúp tôi, cô có việc thì đi nhanh đi.”

“Được, tôi tan việc lại tới tìm cô.”

Y tá Văn vui tươi hơn hở đi rồi, trong lòng mỹ mãn, hôm nay nghe được thật nhiều đũa về bác sĩ Lục, đũa cũng không thể đọc hưởng, muốn chia sẻ. Không lâu sau, phòng cấp cứu lưu truyền bác sĩ Lục được xưng tuyệt mệnh đào hoa, chuyên môn làm gâyđánh uyên ương khiến cho các cô em phòng cấp cứu phải hoang mang.

Còn Trình Hiếu Cát sống không còn gì luyến tiếc nằm ở trên giường, hồi ức luôn xé rách miệng vết thương, bị thương tịch mạch như tuyết. Nhớ tới năm đó bị Lục Nhất Phương phá hư đào hoa, trong đó một đóa đáng tiếc nhất đó là nam thần cô yêu, cũng chỉ là một đóa, làm hai người từ hàng xóm thân thiết thành oan gia kèn cựa hơn thua nhau, thế cho nên sau này muốn cả đời không qua lại với nhau. Người ở trong hồi ức, luôn không ngừng ở điểm tô cho đẹp chính mình, lại quên, chính mình cũng làm không biết bao nhiêu chuyện vô liêm sỉ.

Lục Nhất Phương tới phòng bệnh xem cô, cô còn đang đắm chìm trong những đóa hoa đào kiều diễm, thấy anh lập tức nổi giận, cô quật cường vênh mặt lên, lườm nhìn gương mặt kia. Nhưng Lục Nhất Phương không hề có cảm nhận được cô khó chịu, lại vòng tới vòng lui trước mắt cô.

“Lục Nhất Phương, có chuyện ra sau lưng nói, đừng ở trước mắt tôi làm đau mắt.” Trình Hiếu Cát dùng tay đẩy đẩy anh, đột nhiên trong bụng có một cỗ khí không chịu khống chế cô, thẳng đường cục hoa vọt ra....

“Phốc.....” Một tiếng dài từ cục hoa đi ra.....

Trình Hiếu Cát đẩy tay Lục Nhất Phương, đột nhiên không chỗ sắp đặt, thật là muốn làm người hói đầu

“Lục Nhất Phương, tôi đánh rắm.”

“Ừ, anh nghe được.”

Trình Hiếu Cát đem chăn kéo qua đỉnh đầu, ý đồ trốn tránh hoàn cảnh xấu hổ này. Đột nhiên ngộ đạo, Lục Nhất Phương là bác sĩ, trong mắt anh không có giới tính! Xấu hổ cái gì“Lục Nhất Phương, tôi đói bụng.” Trình Hiếu Cát đem đầu từ trong chăn chui ra, đã không còn đáng vẻ mặt tự nhiên như vừa nãy.

“Anh biết.”

Trình Hiếu Cát đang bẹp miệng thì trước mắt liền xuất hiện hộp giữ ẩm màu vàng còn in hình con gấu nhỏ đang ăn, Lục Nhất Phương đem hộp cơm mở ra, bên trong có hai tầng, một tầng là bát đũa, tầng phía dưới mới là đồ ăn, “Anh mang cho em ít cháo, em nên ăn chút thanh đạm.”

“Ừ, coi như anh còn có lương tâm.” Trình Hiếu Cát gật gật đầu, dấu miệng chờ Lục Nhất Phương đem cháo đến miệng cho cô.

“Chân tay em khỏe mạnh, còn phải để anh dứt?”

“Chân tay anh khỏe mạnh, dứt cho tôi thì làm sao?” Trình Hiếu Cát đúng lý hợp tình, sau đó ôm bụng, thê lương khóc lóc kể lể, “Lục Nhất Phương, đều tại anh hại tôi bị bệnh không ai chăm sóc, đáng thương tôi là cây cải thìa, trong đất vàng..... huhu.....”

Trình Hiếu Cát còn chưa có khóc xong, cháo liền nhét vào miệng cô, “Trình Hiếu Cát, mấy năm không thấy, vẻ mặt vô lại của em càng càng mạnh đấy.”

“Nhờ phúc của anh chưa bị tàn phai.”

Lục Nhất Phương hiển nhiên không muốn nghe cô nói chuyện, tàn suất dứt cháo chỉ có nhanh không có chậm, non nửa chén cháo xuống bụng, Trình Hiếu Cát mới ăn ba phần no, Lục Nhất Phương lại không dứt nữa, cô bất mãn hỏi: “Lục Nhất Phương, anh muốn ngược đãi tôi sao, đến cháo cũng không muốn cho tôi ăn no?”

Chương 5

Tải ebook: dtv-ebook.com

“Em bệnh nặng mới khỏi, hiện tại không thích hợp ăn quá nhiều.” Lục Nhất Phương cũng không ngần ngại đầu lên thu dọn sửa sang lại hộp cơm.

“Không được! Tôi không ăn no! Đưa đây tự tôi ăn!”

“Nếu như em không sợ nứt ruột, vậy anh dứt tiếp cho.”

“Vậy... Thôi bỏ đi, đợi chút nữa lại ăn.” Ruột nứt vỡ vậy cũng không được, cái mạng nhỏ này vẫn rất là quan trọng.

Trình Hiếu Cát lúc này mới nhìn kỹ Lục Nhất Phương, anh ngồi ngược ánh sáng, toàn thân bao phủ một tầng ánh sáng nhu hòa dường như từ xa xôi đưa đến đây, làm cho người ta cảm giác không chân thật, 5 năm không gặp thiếu niên non nớt ngày trước nay đã trở nên thành thục ổn trọng, giống như thay đổi lại giống như cái gì cũng chưa thay đổi.

“Lục Nhất Phương, vì sao anh làm bác sĩ?” Cô nhớ rõ anh từng nói, muốn học sinh vật học, sau đó đi làm ở khu nghiên cứu, vậy tại sao lại làm bác sĩ?

Lục Nhất Phương ngẩng đầu lên, yên lặng nhìn cô một cái chưa trả lời vấn đề của cô, mà hỏi lại cô: “Vậy vì sao em không nhảy nữa?”

Mắt Trình Hiếu Cát hơi lóe lên, “Vì.... Lớn tuổi liền bỏ thôi.”

“Anh vì Thẩm Diệc Hàm nên đi làm bác sĩ sao?.” Trình Hiếu Cát hoang mang hỏi ra câu hỏi cô nghi ngờ rất lâu rồi.

“Không phải, anh muốn làm bác sĩ, nên mới làm bác sĩ.” Lục Nhất Phương dừng lại giọng nói lạnh lẽo.

Trong khoảng thời gian ngắn, hai người lại không nói chuyện. Lục Nhất Phương ngồi một lát, đứng lên nói: “Anh đi trước, có thời gian lại đến xem em..”

Trình Hiếu Cát gật gật đầu, lên tiếng nói: “Lục Nhất Phương, cảm ơn anh hai ngày nay chăm sóc tôi.”

"Ừ.." Lục Nhất Phương gật đầu tỏ vẻ nghe được rồi đi ra phòng bệnh.

Sau đó mấy ngày Lục Nhất Phương không còn tới thăm cô, y tá Văn cũng không có tới. Cũng may Mạnh Mạnh đã trở lại, rảnh liền tới thăm cô cùng cô nói chuyện mấy câu khiến cho cuộc sống của cô cũng không đến nỗi quá nhàm chán.

“Tiểu Cát, bác sĩ Lục chính là kẻ thù bà nói sao?”

“Đúng vậy, chính là anh ta!”

Manh Mạnh tò mò nhất chính là vị “Kẻ thù” kia, theo hiểu biết của Mạnh Mạnh cho rằng phụ nữ có trí nhớ sâu sắc với những người đàn ông như vậy, muốn nói hai người bọn họ không có phát sinh cái gì không muốn người khác biết chuyện xưa cho dù ai cũng sẽ không tin, cho nên Mạnh Mạnh thừa dịp Trình Hiếu Cát trong thời kỳ bị bệnh, tâm lý phòng bị giảm xuống xem có thể hỏi được gì không.

“Tiểu Cát này, bà có bao giờ nghĩ tới, nếu anh ấy hại không có đào hoa là để làm đào hoa của bà?”

“Manh Mạnh! Trong đầu bà đang suy nghĩ gì vậy hả? Nhận giặc làm cha có gì khác nhau?”

Trình Hiếu Cát rất kích động, nếu không phải miệng vết thương chưa khôi phục tốt, tất nhiên cô muốn nhảy lên cho Mạnh Mạnh một quyền bay lên trời luôn.

“Ai u, đừng kích động, đừng kích động, mình chỉ nói vậy thôi, bà nhìn lại bà đi, bình tĩnh nào.” Mạnh Mạnh thấy cô kích động như vậy, càng thêm

khẳng định giữa bọn họ, khẳng định không phải giống như lời Trình Hiếu Cát nói chỉ là “Kẻ thù” đơn giản như vậy.

“Đúng rồi, Tiểu Cát, bà bị bệnh người nhà bà biết không?”

“Không biết, ba ở nước ngoài, những thân thích trong nhà mình kia, bà cũng biết tính mấy người đó, bọn họ chưa biết là may đó.”

“ Trường học biết không?”

“Mình đã báo cho chủ nhiệm xin nghỉ rồi, còn đám nhóc kia tốt nhất là không cho chúng nó biết.”

Trình Hiếu Cát là giáo viên dạy thể dục trường đại học C, Mạnh Mạnh đã từng gặp qua mấy học sinh kia, cao lớn đẹp trai nhưng đầu óc cũng không lớn. Đối với Trình Hiếu Cát mù quáng sùng bái làm người ta tức lộn ruột.

Nhưng nghĩ đến Trình Hiếu Cát trong giới nhảy cũng không kỳ quái, cô ở thành phố C sáng lập kỷ lục, giữ vững kỷ lục trong bốn năm không bị đánh bại cũng đủ cho đám nhóc con đó cúng bái. Nếu không có sự cố năm đó nói không chừng Trình Hiếu Cát hiện tại đã trở thành hạt giống thể vận hội Olympic làm vẻ vang nước nhà.

“ Nói cũng phải, nếu để cho đám nhóc kia biết không chừng mỗi ngày đều chạy đến bệnh viện rồi.”

Hai người lại trò chuyện một lúc nhưng buổi tối Mạnh Mạnh có bữa tiệc lại vội vàng nhìn thời gian rồi đi. Chỉ còn mình Trình Hiếu Cát, trong đầu cô nghĩ làm sao bắt Lục Nhất Phương bồi thường đào hoa cho cô, lắc đầu cười cười, nếu anh nguyện ý bồi thường thì 5 năm trước đã bồi thường, sao phải chờ đến bây giờ?

Năm viện một tuần thì Trình Hiếu Cát cuối cùng cũng có thể xuất viện. Đi ra khỏi bệnh viện, cô vui vẻ nhảy tại chỗ vài cái, lúc này mới rời đi.

Trình Hiếu Cát về đến nhà, nhảy lên giường, ở trên giường lộn mấy vòng, ừ Vẫn là ổ chó của mình thoải mái nhất. Lúc này, ngoài cửa vang lên tiếng đập cửa.

“Ai đấy?” Trình Hiếu Cát vô cùng không tình nguyện từ trên giường bò dậy đi ra mở cửa.

Cửa vừa mở ra, thế nhưng là Lục Nhất Phương! Trên vai anh khoác một khăn tắm màu trắng cùng với bộ đồ ngủ tơ lụa màu đen, trên tay bưng một cái chậu, một ít đồ rửa mặt.

Sợ tới mức Trình Hiếu Cát lui về phía sau một bước, lắc đầu, lại xoa xoa đôi mắt, ảo giác! Nhất định là ảo giác! Thứ này sao lại ở cửa nhà mình?

Lại lần nữa mở mắt ra, người còn ở!

“Lục Nhất Phương, anh muốn làm gì? Sao anh ở trước cửa nhà tôi?”

“Ổng nước trong nhà bị hỏng rồi, mượn phòng vệ sinh nhà em dùng một chút.”

Lục Nhất Phương căn bản không cho cô cự tuyệt, lập tức vào phòng. Căn phòng vô cùng đơn giản một phòng ngủ một phòng khách, mẹ mua cho cô để thuận lợi đi học. Sau khi tốt nghiệp cô lưu tại đại học C làm giáo viên, vẫn luôn ở nơi này, Lục Nhất Phương biết vị trí cũng không kỳ quái.

Phòng này Lục Nhất Phương đã tới một lần, khi đó, Trình Hiếu Cát còn chưa vào đại học, mẹ Trình mua phòng gần như vậy chủ yếu để khích lệ cô. Trình Hiếu Cát có lần bỏ nhà ra đi, Lục Nhất Phương ở chính chỗ này tìm được cô, ngay cả chính anh cũng cảm thấy rất kỳ quái những thứ có quan hệ với Trình Hiếu Cát hết thấy anh đều nhớ rất rõ ràng.

“Này, anh dùng, anh dùng. Tôi đi ra ngoài đi bộ một chút.” Trình Hiếu Cát bày tỏ có thể hiểu, nhưng nghĩ đến một người đàn ông ở nhà mình tắm rửa, trường hợp này nghĩ như thế nào cũng thấy áy náy, cho nên cô quyết định đi ra ngoài tránh một chút.

“Em không cần đi ra ngoài đi bộ, anh tắm nhanh thôi.”

Chương 6

Tải ebook: dtv-ebook.com

“Được rồi” Trong lòng Trình Hiếu Cát nghĩ, do anh ở bệnh viện giúp tôi nên anh nói cái gì chính là cái đó.

Trình Hiếu Cát ngồi xếp bằng ngồi ở trên sofa cầm quyển sách lên xem lung tung, rất nhanh phòng tắm liền vang lên tiếng vòi hoa sen, tiếng nước chảy gây nhiễu loạn khiến cô không thể tập trung nên đơn giản từ bỏ đành phải ngồi ở trên sofa phát ngốc.

Lục Nhất Phương không có gạt người, không đến mười phút, anh liền đi ra, ừ..... Thật sự rất nhanh..... Anh bước chân trần đi ra, một bước một dấu chân, trên áo áo chỉ cài mấy cúc dưới nên lộ ra mảng ngực rộng.

Trình Hiếu Cát nhìn dáng vẻ này của anh, trong lòng hô to tội ác, lúc này Lục Nhất Phương đã rút đi vẻ lạnh lùng ở bệnh viện biến thành một cừu con không gây ô nhiễm môi trường

“Lục Nhất Phương, anh ở trong phòng con gái, tôi hy vọng anh phải chú ý đến quần áo một chút.” Trình Hiếu Cát hắng giọng sau đó lên tiếng nhắc nhở anh.

“Thật hiếm có một hôm em muốn làm con gái đấy.” Lục Nhất Phương mĩa mai nói nhưng vẫn cài hết nút áo.

“Anh!” Trình Hiếu Cát lại thành công bị anh chọc tức rồi, tàn nhẫn nói, “Lục Nhất Phương, tôi hy vọng anh hiểu đạo lý người ở dưới mái hiên kẹp chặt đuôi lại!”

Lục Nhất Phương cũng không muốn cùng cô dây dưa cái vấn đề này, mà nâng chân lên để cho cô nhìn thấy chân trần của mình, “Trình Hiếu Cát, anh không có dép đi trong nhà.”

Thành phố C vào tháng 11 cũng đã xem như đầu mùa đông, chân trần trên mặt đất quả thật có chút lạnh. Trình Hiếu Cát cho rằng thân là chủ nhà để khách đi chân trần, rất ảnh hưởng khí khái làm chủ nhà của cô.

“Nhà tôi không có dép cho nam, nếu không anh đi tạm dép của tôi?” Trình Hiếu Cát đem dép màu hồng nhạt hình con thỏ bỏ đưa cho anh.

Cô cho rằng, Lục Nhất Phương nhất định sẽ từ chối, như vậy cũng không phải cô đãi khách không chu toàn nhé.

Không nghĩ tới, Lục Nhất Phương rất tự nhiên đem chân đi vào. Tuy rằng Trình Hiếu Cát vóc dáng không tính lùn, nhưng là cỡ giày lại chỉ có 36. Chân Lục Nhất Phương nhìn qua đã vượt 42.

Một người đàn ông cao 1m8 lại đi một đôi cỡ 36 tai thỏ hồng nhạt nhìn như thế nào cũng rất buồn cười. Trình Hiếu Cát rất không phúc hậu cười lên tiếng.

“Lục Nhất Phương, dáng vẻ này của anh cũng thật quá là buồn cười.”

Lục Nhất Phương không có để ý đến cô mà mở cửa đi ra ngoài. Trình Hiếu Cát cho rằng anh tức giận rồi bỏ đi nhưng cũng không để ý đến anh.

Chẳng được bao lâu tiếng đập cửa lại vang lên, Trình Hiếu Cát mở cửa nhìn thấy vẫn là Lục Nhất Phương.

Anh đã thay đôi dép lê khác, một tay khác cầm một đôi dép nam màu xám.

Anh đem hai đôi đều đặt ở trên giá giày của Trình Hiếu Cát.

“Anh để dép ở đây làm gì?” Trình Hiếu Cát khó hiểu hỏi.

“Miễn cho lần sau em đãi khách không chu toàn.”

Trình Hiếu Cát bị ghen lại, nội tâm rít gào đồ quý hẹp hòi!

“Phòng anh ở chỗ nào?” Trình Hiếu Cát không muốn cùng anh dây dưa vấn đề đãi khách này.

“Phòng chéo với phòng của em.”

“Đang êm đẹp, sao anh lại dọn đến đây?”

Trình Hiếu Cát vừa bị sự xuất hiện của anh làm làm cho ngây ngốc, đã quên hỏi anh vì sao chuyển nhà.

“Hàng xóm là người quen dễ làm việc.” Lục Nhất Phương tỉnh bơ trả lời.

“.....” Ok, chân lớn lên ở trên người của anh, anh nói cái gì chính là cái đó.

Một đôi nam nữ trẻ tuổi đứng ở cửa rất dễ gây sự chú ý của mọi người “Dép cũng để rồi vậy anh còn đứng tại đây làm gì?”

“Chờ em mời anh ăn cơm.” Vẻ mặt Lục Nhất Phương đương nhiên nói.

Trình Hiếu Cát sửng sốt một chút, wtf? Mời anh ăn cơm? Ai cho anh mặt mũi vậy? “Lục Nhất Phương, đầu anh bị bị đập mạch à. Tôi mời anh ăn cơm? Anh để một người bệnh nặng mới khỏi mời mời anh ăn cơm? Lương tâm của anh không đau hả?”

“Anh mời em đi ăn.”

Giọng Lục Nhất Phương bình tĩnh khiến cô ghen lại ở cổ họng, phun không ra nuốt không xuống, khiến đầu không vận chuyển được. Trình Hiếu Cát nuốt nuốt nước miếng, “Được! Anh mời tôi ăn cơm.”

“Vậy em thay quần áo đi rồi ra đây.” Lục Nhất Phương thấy cô gật đầu, liền xoay người trở về nhà của anh.

Trình Hiếu Cát đem cửa đóng lại dựa vào trên cửa, mới phản ứng lại dựa vào cái gì anh bảo cô đi thay quần áo cô liền đi thay quần áo? “Ừc.....” Bụng phát ra kháng nghị cô đói bụng. Quên đi, từ xưa ai mà không vì ăn

uống mà khom lưng? Cô chỉ là phạm nhân không mất mặt, không mất mặt.....

Không đến mười phút, Trình Hiếu Cát đã thay xong quần áo, cô mặc một áo nhung san hô thật dày, phía trước có một con gấu rất đáng yêu, mặc một cái quần jean màu đen bó sát người.

Đem tóc búi lên có vẻ mặt Trình Hiếu Cát càng thêm tròn trịa mượt mà.

Cô chớp chớp đôi mắt, nhìn chính mình trong gương, nhớ tới Lục Nhất Phương đã từng nói với cô, cả khuôn mặt nếu không có đôi mắt tròn xoe kia thì diện mạo không biết sẽ bình thường đến mức nào. Trong lòng phản bác, khuôn mặt này của bốn cô nương chỗ nào chỗ nào cũng đẹp! Vĩnh viễn mười sáu tuổi!

Xác nhận có thể ra cửa, cô mở cửa ra bị người đứng ở cửa nhù cho tim muốn ngừng đập, “Lục Nhất Phương, người anh dán ở cửa là muốn hù chết ai hả?”

Trình Hiếu Cát vỗ ngực an ủi, thở phì phì nhìn anh. Lục Nhất Phương vỗ nhẹ trên đầu của cô, nhẹ nhàng nói: “Rất xin lỗi, anh cũng là vừa đến, còn chưa kịp gõ cửa.”

Trình Hiếu Cát bị anh vỗ vỗ xấu hổ vô cùng, cũng không giận nhưng vẫn giả vờ tức giận, “Đi! Xem hôm nay tôi phải ăn cháy túi của anh!” Nói xong bước chân nặng nề đi ở phía trước.

Lục Nhất Phương nhìn bóng dáng của cô như ngọn núi cao, khóe miệng không tự giác giơ lên. Trình Hiếu Cát từ gương của thang máy nhìn Lục Nhất Phương mặc bộ thể thao hợp thời trang nhìn như nhóc sinh viên mới 20 tuổi, mà cô đứng ở bên cạnh anh trông xấu hổ chết đi được lại còn con gấu béo nữa. Hừ!

“Anh muốn ăn cái gì?”

“Em dẫn đường là được.”

Trình Hiếu Cát trong lòng hí hửng, cho cô dẫn đường? Hừ! Lục Nhất Phương, anh cũng đừng hối hận!

Quanh trường luôn không thiếu đồ ăn ngon, Trình Hiếu Cát mang theo anh vào một cửa hàng tên là “Cá hầm ớt Trường Lai”, chủ cửa hàng này là một đôi vợ chồng trung niên, thấy cô tiến vào nhiệt tình tiếp đón cô.

Chương 7

Tải ebook: dtv-ebook.com

“Tiểu Trình đã lâu không gặp cháu rồi! Vị này chính là bạn trai cháu sao?” Bà chủ Lâm cười đánh giá Lục Nhất Phương, lại tán thưởng nhìn Trình Hiếu Cát nói, “Ánh mắt Tiểu Trình thật không sai.”

“Dì Lâm đừng đoán mò, anh ấy không phải bạn trai cháu, anh ấy là hàng xóm khi còn nhỏ của cháu tên là Lục Nhất Phương.” Trình Hiếu Cát vội vàng giải thích.

“A? Không phải bạn trai sao, là dì nói linh tinh.” Dì Lâm nói, “Hôm nay vẫn như cũ sao?”

“Dì Lâm ơi phiền dì cho ít cay hơn ngày trước nha.” Trình Hiếu Cát ở trên giường bệnh nằm hơn một tuần, mỗi ngày ăn chút canh suông nhạt nhẽo, dạ dày đã dần trở nên thanh đạm hơn. Suy xét đến việc Lục Nhất Phương không thể ăn quá cay, cô đành nhân từ đổi thành hơi cay, hơi cay là thỏa hiệp cuối cùng của cô đấy.

“Được được, hai đứa ngồi chờ một lát, để dì bảo chú Lâm đi làm.” Dì Lâm vội vàng chạy ra sau bếp.

Trình Hiếu Cát tìm vị trí, ý bảo Lục Nhất Phương ngồi xuống, Lục Nhất Phương chau mày, hình như không vừa lòng địa điểm cô chọn cho lắm.

“Lục Nhất Phương, anh không thích quán này à?”

Lục Nhất Phương lắc đầu, “Em vừa mới làm phẫu thuật, đã ăn đồ ăn khẩu vị nặng như vậy, Trình Hiếu Cát, em sống thật biết cách giày vò bản thân mình!”

“Cái này không phải là có bác sĩ là người quen sao, tôi sợ cái gì? Anh không thể thấy chết mà không cứu?” Trình Hiếu Cát vỗ vỗ bờ vai của anh, làm bộ lôi kéo làm quen.

Lục Nhất Phương đem tay Trình Hiếu Cát từ trên vai để xuống dưới, ghét bỏ nói, “Anh sẽ không cứu người bệnh đi tìm đường chết.”

Trình Hiếu Cát đang định hướng tới anh động thủ thì nghe được nơi xa truyền đến tiếng gọi nhiệt tình, “Cô Trình! Cô Trình!”

Chỉ thấy năm sáu thiếu niên trẻ tuổi đi tới đều gọi âm âm “Cô Trình”.
Đều là sinh viên của Trình Hiếu Cát.

Thẩm Dực mặc áo khoác màu trắng, tóc cắt ngắn đặt mông ngồi ở bên cạnh Trình Hiếu Cát, quan tâm hỏi: “Cô Trình, em nghe chủ nhiệm Hoàng nói cô bị bệnh, cô bị bệnh gì vậy?”

“Không có việc gì, không có việc gì, đều là vấn đề nhỏ, đã ổn rồi.” Trình Hiếu Cát cười ha ha, lại hỏi bọn họ, “Thẩm Dực, các em ở chỗ này làm gì? Ăn chưa?”

Thẩm Dực vẫn chưa trả lời cô, mà đem ánh mắt nhìn Lục Nhất Phương, hỏi Trình Hiếu Cát, “Vị này chính là ... Cô Trình.....?” Người nào?

“Anh ấy là hàng xóm khi còn nhỏ của cô, giới thiệu một chút, đây là Thẩm Dực, đây là Lục Nhất Phương.” Trình Hiếu Cát vì hai người giới thiệu.

Lục Nhất Phương hướng tới Thẩm Dực cùng những bạn học khác gật gật đầu, Thẩm Dực vẫn duy trì cảnh giác đánh giá, “Cô Trình, bọn họ đều đã ăn nhưng em còn chưa ăn có thể cùng hai người ăn được không?”

Thẩm Dực nhìn về những bạn học phía sau, các bạn học đều phụ họa: “Đúng đúng đúng, cô Trình chúng em vừa mới ăn chỉ có tên này đến muộn nên chưa được ăn,”

Trình Hiếu Cát có chút xấu hổ nói: “Bữa cơm này do bác sĩ Lục mời, cô đương nhiên là không ý kiến.”

Cô ngửa đầu nhìn Lục Nhất Phương, dò hỏi ý kiến của anh, “Lục Nhất Phương, anh cảm thấy thế nào?”

Thẩm Dực mang theo ánh mắt khiêu khích nhìn về phía Lục Nhất Phương, “Bác sĩ Lục, anh có để ý tôi ăn cùng không?”

Ở mọi người đều cho rằng Lục Nhất Phương sẽ gật đầu tỏ vẻ không ngại nhưng anh lại nói câu: “Xin lỗi, tôi để ý.”

Sắc mặt Thẩm Dực bằng mắt thường có thể thấy được là đen như đít nồi.....

Mọi người chưa thấy qua bác sĩ nào nhỏ mọn như vậy

Trình Hiếu Cát hình như đã sớm đoán trước kết quả trong tình huống này, thương mà không giúp gì được nhìn Thẩm Dực nói: “Anh ấy để ý, cô cũng không có biện pháp, bữa cơm là anh ấy trả tiền.”

Thẩm Dực khẽ cắn môi, nói: “Cô Trình, em không cùng loại quỷ hẹp hòi này cùng nhau ăn cơm, đi, em mời cô đến chỗ khác ăn!”

Nói xong phải kéo cô đi, Trình Hiếu Cát vội vàng từ chối: “Thẩm Dực, em buông cô ra đi.”

Thẩm Dực buông cô ra, sắc mặt Trình Hiếu Cát lúc này mới ảm áp nói: “Chờ lần sau, Cô Trình mời mọi người ăn cơm, mọi người đều giải tán đi.”

Thẩm Dực còn muốn nói cái gì nhưng bị bạn học phía sau lôi đi, bạn học lôi kéo Thẩm Dực, quay đầu lại nhìn Trình Hiếu Cát nói: “Cô Trình, bọn em đi trước đây ạ.”

Trình Hiếu Cát gật gật đầu, xua xua tay để cho bọn họ nhanh nhanh đưa Thẩm Dực về.

“Giỏi lắm, Trình Hiếu Cát, đào hoa của sinh viên cũng dám dính?”

“Tôi nào có, anh đừng nói bừa!” Trình Hiếu Cát duỗi cổ quan sát xung quanh bốn phía, xác định không có người quen mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, “Lục Nhất Phương, hủy đi danh dự của người khác sẽ bị sét đánh!”

“Trong lòng em hiểu rõ là được. Yêu cầu anh đuổi đào hoa cứ việc nói thẳng, đôi ta cuối cùng lại thành hàng xóm.”

Nhắc tới cái này, Trình Hiếu Cát lại tức giận, “Lục Nhất Phương, anh làm hại tôi đến nay vẫn cô đơn chiếc bóng, anh còn dám li3m mặt già tới tranh công? Da mặt của anh là bê tông cốt thép sao?”

“So với em, anh còn là kém một chút.”

“Tiểu Trình,có cá rồi mau thừa dịp nóng mà ăn đi.” Dì Lâm đem cá hầm ớt đã nấu ngon bưng lên bàn, dặn dò bọn họ.

“Vâng ạ,dì Lâm đang bận cứ làm đi ạ, tự bọn cháu làm được ạ”

“Được được, có yêu cầu gì nhớ gọi cho dì.”

Dì Lâm nhìn Lục Nhất Phương gật đầu mỉm cười, sau đó đi tiếp đón những khách khác.

“Nhanh ăn đi, nhà bọn họ cá này ăn ngon, ăn rất ngon luôn.” Nói xong, tự mình gấp một miếng to để trong chén, vui vẻ ăn.

Lục Nhất Phương bị dáng vẻ của cô lây nhiễm, ngày thường rất ít khi anh ăn cay cũng thử gấp một miếng nhỏ ăn một chút, tan trong miệng, hương vị tươi ngon, một chút liền gợi lên cảm giác muốn ăn trong anh.

Nhìn dáng vẻ của anh,Trình Hiếu Cát liền biết bản thân đã dụ dỗ thành công. Nhìn Lục Nhất Phương bị cay đến hốc mắt hồng hồng, nước mắt lưng tròng, một bàn tay còn cầm một tờ giấy, không ngừng lau nước mũi.

Cô đặc biệt có cảm giác thành tựu cảm, giống như đem đạo sĩ không dính khói lửa phạm tục kéo xuống phạm trần, tràn ngập k1ch thích đánh vỡ cấm kỵ.

Hai người ăn gần hết, Trình Hiếu Cát xoa xoa miệng, “Anh chờ tôi một lát, tôi đi vệ sinh.”

Chương 8

Tải ebook: dtv-ebook.com

Lục Nhất Phương gật đầu tỏ vẻ đã biết, thừa dịp trong khoảng thời gian Trình Hiếu Cát đi vệ sinh thì anh đi tính tiền.

“Ăn có quen không?” Dì Lâm vừa cầm tiền lẻ vừa hỏi.

“Cảm ơn dì Lâm, ăn rất ngon.”

Lục Nhất Phương trả lời rất chân thành, dì Lâm nghe xong vui vui về cười tủm tỉm.

“Con là người khi con trai đầu tiên mà tiểu Trình mang đến quán, dì Lâm mặc kệ hai đứa có quan hệ gì, tóm lại, dì hy vọng con chăm sóc nó nhiều hơn chút, đứa nhỏ này mấy năm nay không dễ dàng gì.”

Lục Nhất Phương còn muốn hỏi thêm cái gì thì dì Lâm lại bị khách gọi đi rồi. Anh đứng ở quầy thu ngân chờ Trình Hiếu Cát, thời gian đi vệ sinh lâu như vậy sao?

Cửa hàng này có nhà vệ sinh không phân nam nữ, Lục Nhất Phương ở cửa nhà vệ sinh hô to: “Trình Hiếu Cát, em bị rơi vào trong đấy rồi hả? Lâu như vậy còn không ra.”

Trong nhà vệ sinh trầm mặc một trận, mới truyền ra giọng nói tinh tế: “Lục Nhất Phương, quần tôi bị rách.”

“Rách thì rách cách, mau ra đây, về nhà.”

“Tôi! Quần tôi bị rách ở chỗ mông, thùng tặn 2 lỗ! Sao đi ra ngoài được? Sao gặp người được” Giọng của Trình Hiếu Cát tức muốn hộc máu từ bên trong truyền ra.

Lục Nhất Phương không khống chế được mà bật cười, “Trình Hiếu Cát, em thật là một nhân tài!”

“A! Làm sao bây giờ?” Việc này nếu là phát sinh ở trên người Lục Nhất Phương thì cô có thể cười đến mức lăn lộn trên mặt đất nhưng chuyện xảy ra trên người mình, Trình Hiếu Cát thật sự cười không nổi.

“Cầm đi, buộc trên eo, chạy nhanh về nhà rồi thay quần.” Lục Nhất Phương từ trên cánh cửa nhà vệ sinh đưa áo cho cô.

Trình Hiếu Cát cầm áo của Lục Nhất Phương buộc ở bên eo, quần áo còn lưu lại chút nhiệt độ cơ thể anh, làm chomặt già của cô có chút nóng lên, cảm thấy thật xấu hổ mà! Cô lúng túng bước nhanh ra khỏi nhà vệ sinh rồi bước nhanh ra ngoài.

“Đã đi rồi sao?” Dì Lâm hỏi.

“Dì Lâm, hôm nay cháu có chút việc, hôm khác cháu lại đến.”

“À, được.”

Vội vàng chào tạm biệt rồi đẩy Lục Nhất Phương đi. Lục Nhất Phương nhìn Trình Hiếu Cát đang dùng áo anh buộc eo đi ở phía trước, nhin không được hỏi: “Trình Hiếu Cát, quần em bị rách như vậy làm sao em phát hiện ra?”

“Lúc tôi ngồi xuống định đi nhà vệ sinh, ngồi xổm xuống thì phát hiện có ánh sáng chiếu qua quần. Cứ như vậy phát hiện!”

“Ha ha ha.” Lục Nhất Phương cũng không nhin được cười lên tiếng.

Trình Hiếu Cát bị anh cười đến mức đỏ bừng mặt xấu hổ, nắm tay dấm dấm vào người anh.

“Em ngại cái gì? Đây lại không phải lần đầu tiên gặp em bị xấu mặt?” Nói xong thì nhanh chân chạy đi.

Trình Hiếu Cát ở phía sau đuổi theo đánh anh, một đường về nhà ồn ào ấm áp.

Về đến nhà đã là 7 giờ tối.

Trình Hiếu Cát chào tạm biệt Lục Nhất Phương, đứng ở trước cửa nhà mình, sờ tới sờ lui một trận, cuối cùng phải chấp nhận một sự thật đáng buồn, Cô..... Quên lấy chìa khóa.....

Cũng may cô cũng rất tự hiểu bản thân mình, đã sớm gửi một chìa khóa dự phòng ở chỗ Mạnh mạnh.

Gọi điện thoại khẩn cấp cho Mạnh Mạnh, chuông reo được một lúc thì bị tắt đi, Trình Hiếu Cát rất có kinh nghiệm, đây là do Mạnh Mạnh không có cách nào nghe được điện thoại, cô cũng không gọi lại.

Qua hai phút, Mạnh Mạnh đã gọi lại nhưng giọng rất nhỏ.

“Ui ~ bảo bối nhỏ? Tìm mình có việc gì không?”

“Chìa khóa của mình vứt ở trong nhà, mình không vào được cửa nhà này.....”

“A? Vậy làm sao bây giờ? Hiện tại mình không ở thành phố C, buổi sáng hôm nay lại bị Boss bắt đi tăng tăng ca.” Mạnh Mạnh ở đầu bên kia điện thoại cũng gấp như kiến bò trên chảo, nhưng lại không giúp được gì, “Nếu không, bà gọi công ty mở khóa?”

“Công ty mở khóa phải có chứng minh thư để chứng minh thân phận.....”

“Liều Mạnh Mạnh! Emlại lén lút gọi điện với ai?” Đầu bên kia truyền đến giọng nói của một người đàn ông uy nghiêm, Trình Hiếu Cát biết, đây là tên lãnh đạo lòng lang dạ sói vô cùng hiểm độc của Mạnh Mạnh.

“Không có việc gì! Bà không cần phải lo cho mình đâu! Đang bận thì tắt máy đi, mình tự có biện pháp.” Trình Hiếu Cát vội nói.

“Tốt, bảo bố nhỏ, kiên trì một chút, chờ mình trở lại?Sớm nhất là ngày mai sẽ trở về.” Liễu Manh Manh bắt lấy thời gian an ủi cô vài câu sau đó vội vàng tắt điện thoại.

Trình Hiếu Cát đứng ở cửa, dùng đầu tông cửa, giống như đứa trẻ con bị ngốc.

Cuối cùng thở dài, đi đến trước cửa nhà Lục Nhất Phương, hơi thở u ám, sau đó gõ cửa.

Rất nhanh cửa đã mở ra, Lục Nhất Phương thấy Trình Hiếu Cát đứng ở cửa ủ rũ cụp đuôi, giống như mèo con không được ai thu nuôi, anh lên tiếng hỏi: “Làm sao vậy?”

“Tôi quên mang chìa khóa, Manh Manh cũng đi công tác, tôi cũng không có chứng minh thư để chứng thân phận để mời công ty mở khóa.” Trình Hiếu Cát tủi thân nói.

Lục Nhất Phương lấy lấy cho cô đôi dép lê màu hồng hình con thỏ, “Vào đi.”

Trình Hiếu Cát thay dép xong, đi vào, đánh giá phòng. Bố cục trong phòng toàn bộ cực kì đơn giản hào phóng, lấy màu đen trắng là màu chủ đạo, đồ trong nhà thiếu đến đáng thương, tuyệt đối phong cách thẳng nam.

“Ngồi! Đứng ở chỗ đó làm cái gì?” Lục Nhất Phương thấy cô sững sờ ở nơi đó.

“A?” Trình Hiếu Cát sững sốt vì bị âm thanh đột nhiên vang lên sau đó mới phản ứng lại, “Hả, được.”

“Uống nước không?”

“Không uống.”

“Đói không?”

“Không đói bụng.”

.....

Mọi lời khách sáo cứ như vậy trôi qua, Trình Hiếu Cát đều nhất nhất từ chối, Lục Nhất Phương cũng không quản cô, cầm một quyển sách ngồi ở sofa chăm chú đọc.

Trong khoảng thời gian ngắn, trong phòng lặng im không tiếng động. Trình Hiếu Cát bị sự trầm mặc này làm cho vô cùng xấu hổ không được tự nhiên, luôn muốn làm chút gì. Tìm chuyện nói: “Lục Nhất Phương, tôi có thể sử dụng chứng minh thư của anh để mở khóa cửa được không?”

Lục Nhất Phương cau mày suy nghĩ một chút, mới nói: “Không thể, rất không khéo, chứng minh thư anh để ở bệnh viện.”

Trình Hiếu Cát tuyệt vọng, vẻ mặt đau khổ hỏi: “Vậy đêm nay tôi làm sao bây giờ?”

“Anh đuổi em đi sao?”

Chương 9

Tải ebook: dtv-ebook.com

Trình Hiếu Cát lắc đầu.

“Anh ngược đãi em sao?”

Lại lần nữa lắc đầu.

“Vậy em khổ sở cái gì?”

Trình Hiếu Cát bị 3 câu hỏi liên tù tì làm ngốc, “Anh nói là đêm nay tôi ngủ ở đây?”

“Ừ, có vấn đề gì sao?” Lục Nhất Phương gập quyển sách trong tay lại, vuốt ve gáy sách.

“Không có. Chỉ là anh không ở đây sao?” Trình Hiếu Cát nhỏ giọng nói, “Huống hồ nam nữ thụ thụ bất thân, ở chung một phòng, không tốt lắm đâu.....”

“Trình Hiếu Cát, trong đầu em chứa cái gì vậy?” Lục Nhất Phương hận không thể lấy quyển sách trong tay cạy đầu cô ra xem, “Em tốt xấu gì cũng là giáo viên của nhân dân, có thể thuần khiết một chút không?”

???

Trình Hiếu Cát đen mặt, đầu đầy dấu chấm hỏi. Bị anh nói vậy mặt đỏ lên, tư tưởng của cô rất xấu xa sao?

“Anh ngủ sô pha, em ngủ giường.”

“Anh ngủ giường, tôi ngủ sô pha.”

Trình Hiếu Cát còn định nói một chút như tôi là khách còn còn anh là chủ nhà, tôi mà ngủ trên giường anh thì không tốt lắm, nhưng vừa thấy mặt Lục Nhất Phương là cô không dám nói tiếp, Lục Nhất Phương hiển nhiên là bị cô dong dong dài dài làm cho phát hỏa nhưng vẫn nỗ lực trấn áp hỏa khí này, cô cũng không thể ở đây mà chọc anh, nếu như bị đuổi ra vậy thì toang mất!

“Ờ, được rồi.....” Trình Hiếu Cát đáp ứng thật sự rất miễn cưỡng, còn Lục Nhất Phương muốn đánh người.

Bầu không khí trở lại yên tĩnh

Trình Hiếu Cát không còn gì để nói, cố gắng phá vỡ sự xấu hổ này, “Lục Nhất Phương, sao anh lại trở lên tốt như vậy? Nếu như trước kia, anh nhất định đuổi tôi ra khỏi cửa để cho tôi ngủ ngoài đường.”

Sắc mặt Lục Nhất Phương bằng mắt thường có thể thấy được đen thui, Trình Hiếu Cát hận không thể vả cho mình hai phát, đây là muốn ra ngoài đường ngủ mà.....

“Anh khi nào muốn đuổi em ra ngoài?”

“Khi tôi mười một tuổi, tôi bị ta ba mẹ đánh rồi bỏ nhà trốn đi, muốn ở phòng anh trốn một thời gian, anh một lời chưa nói liền đem tôi xách về, hại tôi lại bị mẹ tấn cho một trận tơi bời.” Trình Hiếu Cát lên án nói.

“Đó là do mẹ em khóc lóc gọi điện thoại cho anh, hơn nữa bảo đảm sẽ không đánh em nên anh mới đưa em về, ai biết mẹ em không đáng tin như vậy?”

Được! Việc này coi như anh có lý! Trình Hiếu Cát cũng không tin, anh bắt nạt cô nhiều như vậy, anh còn có thể từng vụ từng việc đều tìm được lý do?

“Vậy còn có, lúc tôi 12 tuổi, thật vất vả gom đủ các bộ thẻ Chibi Maruko, sợ bị ba mẹ phát hiện, giao cho anh bảo quản, sau đó anh bắt tôi phải đổi! Anh bắt tôi mua album thần tượng cho anh, rồi một bó kẹo bông

gòn! Cuối cùng lại bị chảy hết!” Nói đến chỗ thương tâm, Trình Hiếu Cát đều không chế không được cảm xúc, đứng ở trên sô pha, trên cao nhìn xuống nhìn chăm chăm anh.

Lục Nhất Phương bị Trình Hiếu Cát nhìn chăm chăm nhưng không có chút xấu hổ hay hối lỗi, nghiêm túc nói hươu nói vượn, “Anh khi đó là giúp em, em đang phải học mà lên lớp đi đường ngang ngõ tắt không được.”

Trình Hiếu Cát bị thái độ của anh làm cho tức chết muốn xông lên đá cái đầu chó của anh!

Nhìn Trình Hiếu Cát thở phì phì, Lục Nhất Phương không phúc hậu nhớ tới năm đó bản thân hồ cô gái nhỏ này rất nhiều lần, nhưng ai bảo cô ngốc nghếch làm chi, chưa bao giờ chịu thua, trí nhớ ngắn hạn, mỗi lần đều tin tưởng anh, tự mình đưa tới cửa để người ta bắt nạt?

“Vậy ai, cầm tiền mừng tuổi đi mua kem hồi lộ người khác đi trộm bài tập hè của tôi hại tôi thiếu chút nữa bị thôi học, về nhà còn bị hai ông bà ở nhà liên minh quật cho một trận?” Lục Nhất Phương nhàn nhạt nhìn Trình Hiếu Cát, khiến Trình Hiếu Cát bị nhìn đến mức da đầu tê dại.

“Vậy lại là ai, đi từ dưới quê về nói mang chocolate đặc sản cho anh, kỳ thật là cắt dê chocolate khiến anh ăn phải phân dê?” Lục Nhất Phương nguy hiểm nhìn Trình Hiếu Cát.

Trình Hiếu Cát co rúm cổ lại, việc này cô đương nhiên nhớ rõ, đây là số ít thắng lợi của cô trong chiến dịch..... Nhưng cô trước sau cho rằng, Lục Nhất Phương bắt nạt cô tương đối nhiều, lại đem cố đuổi thắng, không chịu thua hỏi: “Vậy là ai? Trộm thư tình tôi đưa cho nam thần, còn chuyển cho ba mẹ tôi, hại tôi toàn bộ thời gian nghỉ đông đến cửa cũng không được ra?”

Lời vừa nói ra, Trình Hiếu Cát liền hối hận, sợ dĩ hiệ tại bọn họ ở chung còn tính hòa hợp bởi vì ăn ý đến không có nói chuyện này, mà hiệ tại cô đem khoảng bình tĩnh này đánh vỡ.

Lục Nhất Vương cũng trầm mặc, một lát sau mới nói, “ Cơ thể em vừa mới khôi phục, đừng thức đêm nên đi ngủ sớm một chút đi.”

Nói xong đẩy cô đến phòng ngủ, “Em yên tâm, khăn trải giường và vỏ chăn đều là anh mới thay.”

Trình Hiếu Cát gật gật đầu, Lục Nhất Phương sau khi rời khỏi đây, cô đem cửa khóa trái, sau đó ghé vào trên giường, chớp mũi quanh quần mùi nước giặt quần áo, thanh thanh đậm đậm giống như Lục Nhất Phương cho người ta cảm giác lạnh lùng xa cách không dễ tiếp cận. Cô nhắm mắt lại ở trên giường lăn lộn nhưng không ngủ được, càng ngủ càng tỉnh. Cô dứt khoát không ngủ, nhớ lại chuyện liên quan đến Lục Nhất Phương.

Một nhà Lục Nhất Phương chuyển đến làm hàng xóm với nhà cô khi cô đang học mẫu giáo. Khi đó, Trình Hiếu Cát lớn lên trắng trẻo mập mạp, một đôi mắt đen bóng trong hốc mắt, khiến cho ai cũng thích, muốn ôm xoa xoa trong lòng.

Mẹ Lục trong lúc mang thai, mỗi ngày ngóng trông có thể sinh con gái nhỏ nhưng nguyện vọng không thành công. Khi bà nhìn thấy Trình Hiếu Cát ngay ánh mắt đầu tiên, liền thích cô vô cùng, từ đấy trong nhà có cái gì ăn ngon, chuyện vui đều phải gọi cho cô kè một phần.

Hiện tại ngẫm lại, Lục Nhất Phương ngay từ đầu bài xích Trình Hiếu Cát cũng không phải không có đạo lý, rất cuộc, ai lại chịu được chuyện vô duyên vô cớ bị chia một nửa tình thương của mẹ, đều sẽ làm ra những chuyện như vậy.

Lục Nhất Phương cũng có bảo vệ Trình Hiếu Cát, ví dụ khi cô bị người ta bắt nạt, anh thường xuyên âm thầm xử lý những người bắt nạt cô mà chưa bao giờ nói cho cô biết.

Cô nói cô sợ về nhà một mình sau giờ học thì anh thường xuyên chờ cô rồi dây dưa dây cà cùng nhau về..... Hai người muốn cân đo đong đếm, lúc ở bên nhau luôn phân cao thấp, tách ra còn lại một mình đã không có ý nghĩa.

Trình Hiếu Cát nhớ đến những ngày cùng Lục Nhất Phương ở chung chậm rãi tiến vào mộng đẹp. Trong mộng, cô cùng Lục Nhất Phương vẫn còn bộ dáng còn nhỏ khi bé

————— tôi là tuyến phân cách rời giường sáng sớm—————

Chương 10

Tải ebook: dtv-ebook.com

Lúc Trình Hiếu Cát dậy đã là 10 giờ sáng hôm sau. Ngồi ngây ngốc một trận mới phản ứng lại đây là nhà Lục Nhất Phương, mà Lục Nhất Phương đã đi làm từ sớm.

Sau khi cô uống một cốc nước, cô rất muốn bài tiết. Trình Hiếu Cát ngồi ở trên bồn cầu trải qua một trận vui sướng đầm đìa.

Chuẩn bị đem đồ đã bài tiết xả đi nhưng ấn hai lần, lại không có bất luận phản ứng gì sau khi xả nước. Lúc này mới nhớ tới đường ống nước nhà anh hỏng rồi!

Lúc ấy trong đầu Trình Hiếu Cát “Ong” một tiếng, đã không còn năng lực tự hỏi.

Cái này sao trôi? Sao trôi? Làm người đầu trục.

Cô nghĩ nghĩ, đem nước đổ vào nhưng không có bất kì tác dụng nào. Chỉ làm cho nước bắn văng khắp nơi càng thêm hỗn loạn. Vốn nó chỉ có một xíu nhưng bây giờ nó trở thành hỗn độn.....

Trình Hiếu Cát lo lắng đến mức đi lòng vòng trong nhà, cô nghĩ đến việc có thể đi xuống lầu mua thêm nhiều nước, hẳn là có thể trôi đi, nhưng vấn đề là, cô không có chìa khóa nhà của Lục Nhất Phương, đi ra ngoài cuối cùng không về được!

Cuối cùng đành phải lấy di động, gửi tin nhắn khẩn cấp cho Mạnh Mạnh xin giúp đỡ.

Trình Hiếu Cát: Mạnh ơi, giả sử một người ở trong nhà người khác đi nặng, nhưng bị tắc chắc không xả được nước, giờ làm sao? Online chờ, khẩn cấp! Khóc chút chút.jpg

Liều Manh Manh: Đêm không về ngủ! Thành thật khai ra mau!! Tối qua ngủ ở nhà tên đàn ông nào?

Manh Manh một chút cũng không cảm giác bất lực của cô ngay lúc này, Trình Hiếu Cát bày tỏ vẻ bất lực.

Trình Hiếu Cát: Chị ơi, hiện tại là hỏi nào làm thế nào có thể đem đồng shit trôi đi kia kìa! Mời chị của tôi bắt lấy trọng điểm được không?!

Liều Manh Manh: Nước bị tràn lên rồi thì còn có thể làm được gì? Vớt lên ăn? Buông tay.jpg

Trình Hiếu Cát: Tạm biệt! Mỉm cười.jpg

Trình Hiếu Cát nằm dài trên sofa nỗ lực tự hỏi, làm sao có thể xử lý đồng kia sạch sẽ đây. Lúc này, ngoài cửa vang lên tiếng mở cửa

Trong nháy mắt tiếng chìa khóa chuyển động, Trình Hiếu Cát muốn nổ tung tại chỗ.

Lục Nhất Phương mở cửa ra thấy cô đang nằm trên ghế sofa trong phòng khách với vẻ mặt sống không còn lý thú gì, giống như một mèo con làm chuyện xấu bị chủ nhân phát hiện, vừa nhỏ yếu, đáng thương, lại bất lực.

“Em dậy rồi à?” Lục Nhất Phương ngồi ở huyền quan đối diện, thuận miệng hỏi cô, “Sao em không ngủ thêm đi?”

“A, đúng vậy, đúng vậy, ngủ..... Tỉnh ngủ thì dậy.” Trình Hiếu Cát lắp bắp nói, “Anh không phải đi làm sao? Sao giờ này đã về?”

“Hôm nay anh đến bệnh viện để nộp báo cáo, bệnh viện phê chuẩn cho anh nghỉ ngơi một ngày.” Lục Nhất Phương đối diện xong thì đem áo khoác cởi ra treo lên, sau đó đi đến trước mặt Trình Hiếu Cát hỏi cô: “Em cứ hoang mang rối loạn đứng ở nơi này làm gì?”

“Không..... Không có gì.” Trình Hiếu Cát cắn cắn môi, hạ quyết tâm, lấy hết can đảm nói: “Lục Nhất Phương, tôi..... Tôi..... Không có nước, bồn cầu không xả được.....”

Lục Nhất Phương luôn luôn có chút sạch sẽ thái quá, nghe được tin tức mùi mẫn như vậy, huyết thái ương thành thịch nảy lên hai cái, hiển nhiên anh cũng không nghĩ tới giải quyết chuyện này như thế nào.

Hai người trầm mặc một trận, anh thở ra một hơi sau đó chậm rãi nói: “Không có nước, đương nhiên không thể xả sạch được, em phải chờ một chút!”

Về mặt Trình Hiếu Cát đưa đám, “Anh đã quên là đường ống nước bị hỏng rồi à..... Lại nói, cái này làm sao mà chờ được? Anh chờ thử xem!”

Lục Nhất Phương xem như đã nhìn ra, Trình Hiếu Cát cũng tính là gây ra họa, nhưng cô vẫn còn có thể đúng lý hợp tình làm tổ tông.

“Quên đi, lát nữa anh sẽ sửa đường ống nước.”

Trình Hiếu Cát gật gật đầu, túi thân cuộn ở trên sofa. Lúc này di động của cô vang lên, là điện thoại của Mạnh Mạnh, Trình Hiếu Cát giống như thấy được cứu tinh lập tức ngồi thẳng.

“Oai! Mạnh Mạnh. Bàđã về rồi sao?” Trình Hiếu Cát nắm chặt di động, kích động hỏi.

“Bên ngoài hú hí với đàn ông làm gì nhớ đến mình nữa?” Giọng Liễu Mạnh Mạnh không tính là nhỏ, Trình Hiếu Cát vô cùng khẳng định, Lục Nhất Phương chắc chắn nghe được!

“Nói bừa cái gì đấy? Mình yêu nhất Mạnh Mạnh mà” Trình Hiếu Cát vội vàng giả vờ ngoan ngoãn, sợ Liễu Mạnh Mạnh lại nói ra cái gì không nên nói, “Hiện tại bà ở đâu?”

“Được rồi! Không quấy rầy bàlén lút gặp đàn ông. Chạy nhanh xuống dưới lấy chìa khóa, mình chuẩn bị ở dưới lầu đây rồi.” Liễu Mạnh Mạnh

gào lên.

“A, được. Mình ở chỗ cửa đầu tiên chờ bà nha.” Trình Hiếu Cát tắt điện thoại, trên mặt lộ vẻ vui vẻ

Vội chạy ra cạnh cửa đổi giày, quay đầu nói với Lục Nhất Phương: “Tôi xuống lầu lấy chìa khóa.”

Nói xong liền tông cửa xông ra, thoát đi hoàn cảnh xấu hổ này. Lưu lại một mình Lục Nhất Phương trong đầu luôn nghĩ về tình trạng kinh khủng của nhà vệ sinh, và lúng túng không biết phải làm gì.

Lúc Trình Hiếu Cát chạy xuống xuống dưới lầu, Liễu Manh Manh đã đứng ở cửa chờ cô, phía sau đỗ một chiếc Maserati, vẫy tay với cô.

“Manh manh, từ bao giờ mà bà bước lên được thuyền đại gia vậy? Có hẳn siêu xe đưa đón!” Trình Hiếu Cát kinh ngạc đến mức quên luôn chuyện phải lấy chìa khóa.

“Phi! Bà thấy ai giàu có mà suốt ngày bắt vợ phải đi làm học học như trâu chưa?” Liễu Manh Manh gõ trán của cô khinh thường nói.

“Bán thân? Manh Manh, người giàu này rốt cuộc là ai?”

“Đúng vậy. Mỗi ngày áp bức thời gian của mình, cũng không phải là bán thân sao?” Liễu Manh Manh từ trong túi xách móc chìa khóa ra, đưa cho cô, “Nơi này làm gì có người giàu, đây là nhà tư bản hút máu người, lòng dạ hiểm độc với trái tim đen Chu Bái Bì.”

Lúc này, ông chủ lòng dạ hiểm độc ở phía sau Manh Manh phía hạ cửa sổ xuống, Trình Hiếu Cát lo lắng nhìn Manh Manh, phía sau Liễu Manh Manh truyền đến một giọng nói: “Liễu Manh Manh! Em muốn làm việc nữa không?”

“Ai da, ông chủ đại nhân! Tôi không muốn sống nhưng luôn muốn công việc, công việc làm tôi vui vẻ, tôi không thể không có công việc đâu ạ.”

Liễu Manh Manh “Ha ha”cười một trận, xoay người nhìn Trình Hiếu Cát nói: “Tiểu Cát ơi, mình đi trước ha, hôm khác lại cùng bà nói chuyện.”

Nói xong liền chui vào siêu xe. Nhìn Liễu Manh Manh đi xa, Trình Hiếu Cát cảm thấy bi ai vì Manh Manh, không biết ông chủ lòng dạ hiểm độc này muốn đối phó với Manh Manh như thế nào..... Thảm quá mà.

Trình Hiếu Cát cuối cùng cũng về tới nhà mình, cảm giác thân thiết ủa về. Nhưng mà, tiếng đập cửa đáng chết lại vang lên.

Chương 11

Tải ebook: dtv-ebook.com

Từ mắt mèo nhìn thấy cả khuôn mặt Lục Nhất Phương giống như cái bánh nướng lớn bị bẹp, không tìm ra chút cảm giác đẹp trai tí nào.

Trình Hiếu Cát mở cửa, “Tìm tôi có chuyện gì sao?”

“Cũng không có việc gì.” Lục Nhất Phương đẩy đẩy gọng kính vàng, “Trình Hiếu Cát, em hẳn là phải biết đạo lý ‘ ai ô nhiễm, ai xử lý ’ đi?”

Mặt Trình Hiếu Cát tái xanh đi một chút rồi lại nóng lên. Cô đương nhiên biết Lục Nhất Phương nói đến chuyện gì, “Tôi biết, anh chờ một lát.”

Trình Hiếu Cát xoay người vào nhà, cầm một cái thùng, đổ đầy nửa cái thùng, “Tôi đây sẽ đi xử lý.”

Lục Nhất Phương tỏ vẻ rất vừa lòng, cúi người nhấc cái thùng lên, đi được hai bước, thấy Trình Hiếu Cát không có theo kịp, “Trình Hiếu Cát, em còn ở đó làm cái gì?”

“A? Tôi cho rằng anh không cần tôi đi cùng!” Thật là đồ quý hẹp hòi!

“Mau cùng đi.”

Trình Hiếu Cát khóa cửa lại xong xuôi, lúc này mới cùng đi qua.

Lục Nhất Phương mang theo nước, lúc đang tới gần cửa nhà vệ sinh, anh cong người, duỗi tay, thả thùng nước vào, sau đó nói: “Được rồi, đi đây.”

Trình Hiếu Cát trong lòng vô cùng khinh bỉ anh, đến nỗi như vậy sao? Sau khi cô đem bồn cầu rửa sạch sẽ, đem thùng ra, nhìn Lục Nhất Phương. Lục Nhất Phương tránh đi tầm mắt của cô.

Hừ! Anh cũng có lúc xấu hổ sao! Nội tâm Trình Hiếu Cát cân bằng hơn nhiều, “Xử lý sạch sẽ rồi, tôi về đây.”

Lục Nhất Phương gật đầu.

Trình Hiếu Cát lại lần nữa về đến nhà, cảm thấy thể xác và tinh thần đều mệt, nằm xoài trên sofa, không muốn nhúc nhích. Tiếng đập cửa lại vang lên.

Tức khắc Trình Hiếu Cát nổi giận đùng đùng, lễ mễ chạy tới mở cửa, giả bộ bình tĩnh nói: “Lục Nhất Phương! Lại.....”

Lời nói còn chưa nói xong, trước mắt liền xuất hiện một túi chứa đầy rau dưa trái cây thịt.

Trình Hiếu Cát:.....ε=(o`*) này lại là muốn làm cái gì?

“Tới nhà em nấu cơm ăn.” Lục Nhất Phương vòng qua Trình Hiếu Cát vào nhà, lập tức đi hướng phòng bếp.

“Này! Tôi không nấu cơm!” Trình Hiếu Cát đuổi ở phía sau kêu lên, “Tôi chuẩn bị mua cơm hộp rồi.”

Lục Nhất Phương đem đồ ăn đặt ở trong phòng bếp, hận rèn sắt không thành thép nói: “Trình Hiếu Cát, em có biết tại sao mình lại bị ruột thừa không?”

Trình Hiếu Cát lắc đầu, “Không biết.”

“Bởi vì thời gian dài em ăn đồ ăn không sạch, ruột mới bị viêm.”

Lục Nhất Phương nghiêm túc nói, nghe xong bụng Trình Hiếu Cát lại ần ần đau, ký ức đau bụng vì ruột thừa vẫn còn mới.

“Nhưng, tôi không biết nấu cơm” Trình Hiếu Cát yếu ớt nói.

“Anh làm được thì em cũng làm được.” Lục Nhất Phương thấy bản thân thành công lừa gạt được Trình Hiếu Cát, tỏ vẻ rất vừa lòng, khoe

miệng cười có chút thu không được.

Trình Hiếu Cát gật đầu như già tởi, ân cần hỏi: “Vậy anh muốn tôi làm gì?”

“Tạm thời không có, ra kia kia chờ công văn đi.”

“Dạ! Lục đại nhân!”

“Đi thôi!” Lục Nhất Phương giống như sờ đầu cầu, vỗ vỗ đầu Trình Hiếu Cát, Trình Hiếu Cát vui vui vẻ vẻ mà nhảy nhảy đi ra.

Trình Hiếu Cát ở trên sofa ngồi xem TV, chờ đợi Lục Nhất Phương sai bảo cô, thẳng đến lúc cô từ lúc buồn ngủ đến ngủ say, cũng không có nghe được tiếng của Lục Nhất Phương. Cô lần nữa tỉnh lại thì phát hiện trên người đắp cái chăn lông.

Lục Nhất Phương từ phòng bếp đi ra “Mùi em thính như cầu vậy, cơm vừa mới làm xong thì em tỉnh! Mau đi rửa tay, chuẩn bị ăn cơm.”

Trình Hiếu Cát nghe lời đi rửa tay, đi đến phòng bếp hỗ trợ bưng thức ăn, Lục Nhất Phương làm 3 món mặn 1 canh, tuy rằng nhìn thanh đạm, nhưng là hương vị thực sự rất ngon, Trình Hiếu Cát ăn hai bát cơm đầy.

Ăn đến lưng dạ, Trình Hiếu Cát tò mò hỏi: “Lục Nhất Phương, khi nào anh học nấu cơm được vậy? Làm sao tôi lại không biết nhờ?”

“Em không biết nhiều lắm.” Lục Nhất Phương khinh thường nhìn thoáng qua Trình Hiếu Cát.

“Anh không nói cho tôi thì tôi cũng biết.” Trình Hiếu Cát đắc ý nói: “Anh khẳng định là vì theo đuổi một cô gái, tục ngữ nói, bắt được tim của một người, trước tiên phải bắt lấy dạ dày! Lục Nhất Phương, anh gà lắm làm sao giấu được tôi!”

Lục Nhất Phương dùng một loại ánh mắt miệt thị nhìn Trình Hiếu Cát, “Trình Hiếu Cát, nhìn tài năng của anh đi! Anh nấu cơm, còn phải học sao?”

Nhìn một lần là biết!”

Trình Hiếu Cát bị ghen lại, không tìm thấy lời có thể phản bác, mặc dù không muốn thừa nhận nhưng chỉ số IQ của Lục Nhất Phương cách cô một đoạn dài, cô vẫn phải thừa nhận.....

“Vậy có cái gì mà anh không biết?” Trình Hiếu Cát còn chưa từ bỏ ý định hỏi.

“Có.”

“Cái gì?”

“Không nói cho em.”

Trình Hiếu Cát muốn ném cái bát, nhưng lại chưa có ăn no. Quên đi, cúi đầu ăn đồ ăn, không biết xấu hổ sau khi tẩy não như vậy, lại yên tâm thoải mái mà ăn. Nhiều năm về sau, Trình Hiếu Cát mới biết được, chuyện Lục Nhất Phương không biết chính là yêu cô.

Ăn xong, Trình Hiếu Cát định rửa bát để đổi lấy bữa cơm ngon này, nhưng mà Lục Nhất Phương căn bản là không cho cô cơ hội. Cô đành phải lại ngồi xồm trên sofa..... Thật là một ngày lãng phí.

Lục Nhất Phương thu dọn xong, cầm túi rác xong hỏi cô: “Hôm nay muốn đi ra ngoài không?”

“Không đi” Mặt nghi ngờ.

“Vậy buổi tối chờ anh đến nấu cơm ăn.”

“Ờ, được rồi.”

Lục Nhất Phương cầm theo rác đi ra ngoài, còn tri kỷ đem cửa đóng lại.

Dư lại vẻ mặt hoang mang của Trình Hiếu Cát, vì cái gì? Vì cái gì phải đợi anh tới làm cơm chiều? Hiện tại đây là tình huống như thế nào, hoài nghi Lục Nhất Phương có âm mưu gì không thể cho ai biết!

Lúc Trình Hiếu Cát không muốn ra thì điện thoại vang lên, vừa thấy là Tần Uyển Nhân vợ mới cưới của ba, cô không muốn nghe, hơn nữa muốn cho vào danh sách đen.

Nhưng cô không thể như vậy làm, phiền toái, đến lúc đó, ba cô lại đến lải nhải bên tai cô thật lâu. Cô hít sâu một hơi rồi ấn nghe.

“Dì Tần,tìm con có chuyện gì không?” Trình Hiếu Cát tận lực làm cho bản thân nói một cách lễ phép chu đáo.

Chương 12

Tải ebook: dtv-ebook.com

Đầu bên kia điện thoại kia truyền đến giọng nói gấp gáp, lại cố tình giả vờ hòa ái nhẹ nhàng nói: “Tiểu Cát, em gái gái con vào đại học C mấy tháng rồi, mấy ngày trước gọi điện về, nói ký túc xá ở không quen, dì nhớ con ở đại học C làm giáo viên, có ký túc xá giáo viên, con có thể đem phòng đó cho em cái con ở được không?”

Trình Hiếu Cát nghe xong lời này, nổi trận lôi đình, em gái? Cô từ chỗ làm mà có em gái? Mẹ cô chỉ sinh ra cô là con gái bảo bối thôi! Trình Hiếu Cát cố gắng giữ bình tĩnh, mạnh mẽ nói: “Dì Tần, phòng này là mẹ để cho con, chỉ sợ là không thể nhường được.”

“Đứa nhỏ này, dì có bảo con cho nó phòng đâu, chỉ bảo con để em gái con qua ở tại một thời gian.” Tần Uyển Nhân cũng lười che giấu gấp gáp nói.

“Dì tìm mấy phòng trọ quanh thuê tạm cho Tần Nhu ở cũng được.” Trình Hiếu Cát tiếp tục nhẫn nại, “Đây là phòng mẹ con để lại cho con, đó là kỉ vật duy nhất, con sẽ không để bất kì kẻ nào tới phá hư, hy vọng dì có thể hiểu.”

“Đứa nhỏ này, lớn như vậy rồi sao không thông tình đạt lý như vậy?” Tần Uyển Nhân không che giấu được sự chua ngoa, “Mẹ con không dạy con phải tôn trọng trưởng bối sao?”

Lời này hoàn toàn chọc giận Trình Hiếu Cát, giọng nói của cô mạnh mẽ nói: “Mẹ tôi thế nào, còn không tới phiên bà tới đánh giá, tính cái gì trưởng bối của tôi? Trong lòng không biết sao? Tôi hiện tại gọi bà một tiếng dì, bà đã cho rằng bà chính là mẹ của tôi?”

“Ai! Con.....” Lời Tần Uyển Nhân còn chưa nói xong, Trình Hiếu Cát đã tắt điện thoại, nằm ở trên sofa, tức giận thật lâu không có tan đi.

Trình Hiếu Cát vẫn luôn làm ồ cho đến buổi tối, lúc Lục Nhất Phương tới, cô vẫn là bộ dáng buồn bã ỉu xìu.

Lục Nhất Phương: “Em ở nhà năm cả ngày?”

Trình Hiếu Cát: “Anh nói vậy là không đúng, là nửa ngày!”

Lục Nhất Phương không hề muốn cùng cô cãi nhau, lập tức mang theo đồ ăn đi vào phòng bếp. Trình Hiếu Cát theo ở phía sau: “Lục Nhất Phương, ống nước nhà anh còn chưa sửa xong sao?”

Lục Nhất Phương dừng lại, “Làm sao? Em nói em không muốn ăn cơm?”

Nghĩ đến buổi sáng Lục Nhất Phương nói chuyện ruột thừa của cô, Trình Hiếu Cát rối rắm một chút, tuy rằng Lục Nhất Phương làm đồ ăn ăn rất ngon, nhưng cứ gặp nhau như vậy làm cô cảm giác rất hoảng.

Thấy cô không có trả lời, Lục Nhất Phương còn nói thêm: “Đường ống nước sửa xong rồi, nhưng anh chưa mua đồ làm bếp, tạm thời ở nhà em mượn tạm phòng bếp, cơm anh làm, bát bấtnh rửa, thế nào?”

Trình Hiếu Cát đương nhiên biết trong phòng bếp Lục Nhất Phương cái gì cũng không có, cô nghĩ nghĩ, bản thân cũng không mệt, có thể ăn được đồ ăn sạch sẽ yên tâm đảm bảo, lại không cần cô phải động vào, có cái gì không thể chấp nhận đâu? Huống chi, hiện tại cũng không muốn ở nhà một mình ngây ngốc nữa, trong nhà có người làm trong lòng cô hơi chút dễ chịu một chút.

Nội tâm Trình Hiếu Cát bị mỹ thực che mắt, hoàn toàn đã quên cảm giác “Hoảng” vừa mới xảy ra.

Cô gật đầu tỏ vẻ đáp ứng. Lục Nhất Phương vừa lòng, “Đi ra ngoài chờ một lúc, cơm nấu nhanh thôi.”

Trình Hiếu Cát “Lộc cộc” chạy ra ngoài, vẫn cứ cảm giác nơi nào quái quái.

Một giờ sau, hương thơm đồ ăn đã phiêu dạt toàn bộ nhà ở. Trình Hiếu Cát nuốt nuốt nước miếng, hỏi: “Lục Nhất Phương, khi nào có thể ăn cơm? Tôi đói!”

“Nhanh, em xếp bát đũa lên đi.” Lục Nhất Phương ở phòng bếp bận việc nhưng vẫn làm đầu vào đấy, trả lời.

“Oa! Có cá hầm ớt cay rất tôi yêu nhất! Lục Nhất Phương, anh là thiên sứ sao?” Trình Hiếu Cát quả thực tưởng cho anh 10086 lượt thả tym luôn!

Lục Nhất Phương nhìn cô, từ từ nói câu, “Anh là bác sĩ.”

Trình Hiếu Cát: “.....” Không hiểu hài hước, khinh bỉ.

Bữa tối như cũ là 3 mẩu 1 canh, bởi vì có cá hầm ớt cay rất Trình Hiếu Cát yêu nhất, cô ăn no hơn bữa trưa rất nhiều.

Cơm còn chưa ăn xong, ngoài cửa có người gõ cửa. Hai người hai mặt nhìn nhau, không muốn ra, đã trễ thế này, ai sẽ tới tìm cô.

Trình Hiếu Cát đem cửa mở ra, thấy Tần Nhu đứng ở cửa, Tần Nhu có mái tóc uốn nhẹ, trang điểm đậm, trông giống như một tiểu thư, không nhẹ nhàng phù hợp như cái tên “Nhu”. Trình Hiếu Cát lập tức làm bộ đem cửa đóng lại. Tần Nhu vươn một chân, chặn không cho đóng cửa.

Tần Nhu: “Trình Hiếu Cát, mẹ tôi nói, để tôi đến ở nhà này, chị có ý gì? Không cho tôi đi vào?”

Trình Hiếu Cát bị tức mà cười, “Mẹ mà không nói cho mà, tao không đồng ý sao? Chạy nhanh về trường học đi, nơi này của tao không chào đón mà.”

Hai người giằng co ở cửa, Lục Nhất Phương hỏi: “Là ai?”

Trình Hiếu Cát trả lời: “Là người không liên quan, tôi đem nó đuổi đi.”

Tần Nhu vừa nghe bên trong có giọng nói của người đàn ông, trên chân dùng sức, một hai phải xông vào, “Trình Hiếu Cát, tôi nói chị như thế nào

không cho tôi đi vào! Hóa ra chị nuôi đàn ông ở trong nhà!”

“Mày nói chuyện chú ý chút, đây là nhà của tao, tao yêu ai thích ở với ai chả liên quan đến mày, tóm lại, sẽ không cho mày đến ở!” Tính tình tốt của Trình Hiếu Cát cũng bị cô ta bào mòn, giọng nói cũng không khách khí.

Trình Hiếu Cát chỉ một cái không chú ý, để Tần Nhu xông vào, Tần Nhu vốn tưởng rằng người phụ nữ như Trình Hiếu Cát có thể coi trọng người đàn ông tốt làm sao được, cô ta lao vào thì thấy rõ ràng.

Tần Nhu vừa thấy Lục Nhất Phương mũi cao mắt to, khí chất siêu quần, lập tức sửa lại thái độ, trở nên mềm mỏng thanh tú, “Chị, trong nhà có khách như thế sao không nói với em một tiếng?”

Mắt Trình Hiếu Cát trợn trắng, “Ai là chị mày, chạy nhanh cho tao, nếu không đừng trách tao không khách khí.”

“Chị, em tốt xấu cũng là em gái chị, sao chị lại nhẫn tâm như vậy, muốn đuổi em đi?” Tần Nhu tủi thân, đôi mắt thi thoảng lại lướt về phía Lục Nhất Phương.

Trình Hiếu Cát không nói hai lời, lôi kéo cô ta đuổi ra bên ngoài, Tần Nhu làm bộ đáng yếu đuối mong manh, nhìn về phía Lục Nhất Phương nói: “Anh đẹp trai, anh đừng quan tâm đến chị ấy nữa, chị ấy thô lỗ lắm, làm sao anh thích cô ấy được?”

“Là cô ấy chướng mắt anh.” Lục Nhất Phương lạnh lùng mà nhìn cô một cái nói.

“Khụ!” Trình Hiếu Cát bị sặc rồi, “Cút nhanh đi! Nếu không đi tao gọi điện thoại cho giáo viên phụ trách của mày, nói mày cả đêm không về ngủ!”

Chương 13

Tải ebook: dtv-ebook.com

Nội quy của trường đại học C quy định sinh viên không được ngủ lại qua đêm bên ngoài, nếu đêm không về và ngủ bên ngoài quá ba lần, hạnh kiểm bị hạ một bậc gây ảnh hưởng sau này tốt nghiệp.

Lời Trình Hiếu Cát nói cuối cùng thành công dọa được Tần Nhu, nếu cô ta không thể thuận lợi tốt nghiệp, không biết mẹ cô ta xử lý cô ta như thế nào.

“Được lắm, coi như chị lợi hại! Tôi về tôi sẽ gọi cho chú Trình nói chị bắt nạt tôi!” Tần Nhu để lại lời nói độc ác, rồi đóng sầm cửa lại, tức giận bỏ đi.

Sau khi Tần Nhu rời đi, Trình Hiếu Cát không có tâm trạng ăn cơm.

Lục Nhất Phương thu dọn bát đĩa, hỏi: “Ai vậy?”

“Con gái mới của ba tôi.” Trình Hiếu Cát oán hận nói. Quả nhiên, có mẹ kế thì có cha dượng, từ khi ba cô cưới Tần Uyển Nhân, càng ngày càng đối tốt với mẹ con kia, ngược lại đối với cô là con gái ruột lại không có được thân mật như vậy.

“Anh đừng đem lời của con nhỏ kia để trong lòng, nó không biết giữ miệng.” Trình Hiếu Cát muốn giải thích chuyện vừa nãy.

“Anh không để ở trong lòng, anh chỉ là người đàn ông buông thả thôi.” Lục Nhất Phương nhàn nhạt nói.

Trình Hiếu Cát nhất thời không biết nên nói cái gì, quả nhiên anh nghe được đối thoại của cô cùng Mạnh Mạnh! Thật đúng là mang thù, cái gì cũng nhớ rõ rành mạch! Khinh thường!

Thấy Trình Hiếu Cát đứng ở chỗ đó, Lục Nhất Phương lại hỏi: “Dì Trình đâu?”

Lục Nhất Phương rất nghi ngờ, ở trong trí nhớ của anh, chú Trình với dì Trình luôn có tình cảm rất tốt, sao có thể ly hôn?

“ Mẹ tôi vào năm trước đã qua đời rồi.” Trình Hiếu Cát nói không nên lời đây là cảm giác gì, mấy năm qua đi, nỗi nhớ mẹ trong cô đã chậm rãi phai nhạt.

Chỉ là ngẫu nhiên đi ở trên đường, nhìn mẹ con thân mật tay khoác tay đi dạo trên đường, cô mới có thể bỗng nhiên nhớ tới cô đã không còn mẹ, lúc này, vô cùng yếu ớt.

“Rất xin lỗi.” Lục Nhất Phương có chút tự trách gọi lên chuyện đau lòng của cô.

Trình Hiếu Cát xua xua tay, “Không liên quan đến anh. Tôi tức việc hai mẹ con vô liêm sỉ kia,dựa vào việc sinh sinh con cho bố tôi nên dám đến chiếm căn nhà mà mẹ tôi để lại cho tôi, nhưng hai người đó lấy mặt mũi gì mà dám đến làm cái chuyện này?” Trình Hiếu Cát nghĩ đến vô cùng thấu đáo, cô cái gì cũng có thể không cần, nhưng căn hộ này, cô tuyệt không nhượng bộ!

Lục Nhất Phương không trả lời, tiếp tục thu thập quét tước phòng bếp.

Nửa giờ, theo thường lệ mang theo một túi rác đi ra ngoài.

Vốn tưởng rằng Lục Nhất Phương sẽ về nhà của anh, không nghĩ tới anh lại quay lại.

Lục Nhất Phương: “Đem chìa khóa nhà cho anh một cái.”

Chìa khóa cho anh một cái? Vì sao phải cho anh một cái?

“Anh lấy chìa khóa nhà tôi làm gì?” Mặt Trình Hiếu Cát phồng bị hỏi.

“Phòng ngừa em quên mang chìa khóa khiến bản thân bị khóa ở ngoài cửa.” Về mặt Lục Nhất Phương chân thành: “Mặt khác, anh có thể đến bất cứ lúc nào nấu cơm.”

Có đạo lý, chuyện không mang chìa khóa khi ra cửa như lần trước, cũng không thể lại phát sinh lần thứ hai. Trình Hiếu Cát nhìn Lục Nhất Phương Từ trên xuống dưới. Người này tuy bề ngoài mặt người dạ thú, nhưng từ nhỏ cùng nhau lớn lên, hiểu tận gốc rễ, chắc là không có vấn đề, có thể tin tưởng được.

Sau khi suy nghĩ một chút, Trình Hiếu Cát đem chìa khóa dự phòng cho Lục Nhất Phương. Lục Nhất Phương cầm chìa khóa rồi trở về nhà của anh.

Một ngày thật buồn cứ trôi qua như vậy. Ngày mai là thứ hai, có tiết nên cô phải dậy sớm.

Ngày hôm sau, Trình Hiếu Cát dậy sớm rời khỏi giường, đi nhà ăn trường học ăn bữa sáng. Ở nhà ăn gặp phải Thẩm Dực và nhóm của cậu.

Thẩm Dực thấy Trình Hiếu Cát, vội vẫy tay kêu gọi cô qua, nhìn cậu tuần dật như ánh mặt trời mà lớn lên, vận động viên nhảy cao nên dáng người tự nhiên không cần phải nói, nên đương nhiên sẽ được ở trong bảng xếp hạng của trường người đẹp trai nhất, nhất cử nhất động này, chọc đến chú ý của mọi người.

Nhóm bạn đang ngồi cùng bàn liên sôi nổi bưng mâm đồ ăn rời đi, mỗi người hướng tới Thẩm Dực làm mặt quỷ, Thẩm Dực bụm cho mấy người kia mỗi người một cái, ý bảo bọn họ chạy nhanh đi.

Trình Hiếu Cát có chút xấu hổ đứng ở nơi đó, đi cũng không được, không đi cũng không xong, cuối cùng, làm thầy kẻ khác, vẫn phải làm gương tốt. Đắn đo nửa ngày, cuối cùng vẫn qua đó ngồi.

“Buổi sáng, bạn học Thẩm.” Trình Hiếu Cát chào hỏi rồi ngồi xuống, nghiêm túc ăn bữa sáng.

“Cô Trình, cô đã khỏe chưa?” Thẩm Dực nhìn cô, tươi cười đều tràn ra trên mặt không hề che giấu.

“Ừ, tốt lắm, chỉ là tiểu phẫu thôi.” Trình Hiếu Cát khách sáo trả lời, lại hỏi, “Thế vận hội mùa đông này chuẩn bị thế nào rồi? Cô không có ở đây, em có lười biếng không? Em đã tập luyện tốt chưa?”

“Không thành vấn đề, đảm bảo giải nhất sẽ thuộc về trường mình.” Thẩm Dực tự tin nói.

“Không được khinh địch, phải gia tăng huấn luyện, còn có một tháng nữa đã phải thi đấu.” Trình Hiếu Cát dặn dò nói, “Mục tiêu của em không phải là giải nhất, mà là lập kỷ lục mới để tiến vào đội tuyển quốc gia!”

“Cô Trình, em sẽ! Em cũng muốn sáng lập một kỷ lục, bảo vệ để nhiều năm không bị đánh vỡ!” Mặt Thẩm Dực nhìn Trình Hiếu Cát sáng lên, cậu đối với cô có một loại sùng bái tự nhiên, cô là cô gái có kỷ lục nhảy cao nhất toàn bộ thành phố C, người duy nhất mà 5 năm không có ai đánh bại được kỷ lục này. Loại tình cảm chính cậu cũng nói không rõ, không muốn cách xa cô chỉ muốn đến gần một cách khó hiểu.

“Ừ, Cô Trình tin tưởng các em có thể, kỷ lục chính là dùng để đánh vỡ!” Trình Hiếu Cát cổ vũ nói.

Nghe được Trình Hiếu Cát nói chính là “Các em”, mà không phải em, Thẩm Dực có chút thất vọng, cô Trình đối với cậu, cũng như đối với các sinh viên khác, không có gì khác nhau đâu. Cảm xúc mất mát này được cậu che giấu rất nhanh, lại cọt nhả, “Cô Trình, kỷ lục của cô cũng quá khó khăn đi, thật không dám tưởng tượng, chiều cao này của cô lại có thể có sức mạnh bùng nổ như vậy, em tiếc em sinh chậm mấy năm, không có thể chính mắt chứng kiến kỳ tích của cô!”

Trình Hiếu Cát bị những lời này của Thẩm Dực, dỗ cô vui vẻ, nhưng lại giả vờ bình tĩnh nói: “Tương lai là của các em, các em có khả năng vô hạn! Cố lên! Mau đi huấn luyện!” Nói xong, bưng lên mâm đồ ăn rời đi. Bình tĩnh giả vờ làm người nghiêm túc, nói chính là Trình Hiếu Cát là loại người này đi.

Thẩm Dục vui tươi hơn hở đi sau cô.

Hai người đi ở đi trên đường của sân huấn luyện.

Thẩm Dục muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn hỏi: “Cô Trình, vị bác sĩ Lục kia, là bạn trai cô sao?”

Chương 14

Tải ebook: dtv-ebook.com

Trình Hiếu Cát bị hỏi nhưng không biết giải thích thế nào, nhưng vẫn ăn ngay nói thật, “Không phải, đó chính là bạn tốt từ nhỏ cùng nhau lớn lên.”

Thẩm Dực nghe xong, trong lòng thở dài nhẹ nhõm một hơi, “Em cũng không có ý gì khác, chỉ là tò mò, chưa từng gặp qua người khác phải cùng cô ăn cơm.”

Trình Hiếu Cát trừng cậu một cái, giả vờ nghiêm khắc nói: “Hay lắm, hôm nay phạt em chạy năm vòng!”

“Dạ! Sếp!” Thẩm Dực khách khí chào cô một cái, sau đó nhanh chóng chạy đi.

Trình Hiếu Cát nhìn bóng dáng thanh xuân dào dạt, cười lắc lắc đầu, tuổi trẻ thật tốt, bị phạt còn vui vẻ như vậy.

Mãi đến lúc tan học, ba của Trình Hiếu Cát gọi điện cho cô. Cô hít một hơi thật sâu, sau đó thở ra rồi mới ấn nghe

“Ba.”

“Tiểu Cát, đang bận sao?” Trình Phó Vũ bình thường giống như người lớn nói chuyện phiếm hàng ngày.

“Con đang chuẩn bị đi tan học. Tìm con có chuyện gì sao?” Trình Hiếu Cát muốn nhanh kết thúc cuộc đối thoại này.

Đối phương chần chờ một chút, nói: “Tiểu Cát, dì Tần nói với ba, con không muốn để Tần Nhu ở cùng chỗ với con sao?”

Đến rồi! Trình Hiếu Cát liền biết là vì chuyện này mới gọi, cô cố nén sự không vui vẻ, chậm rãi nói: “Ba, phòng của con bé, ở hai người là không có

khả năng, hưởng hồ, này phòng này là mẹ để lại cho con, con sẽ không để bất luận kẻ nào cướp đi nó từ trong tay con!”

“Tiểu Cát, nó làm em gái con mà có gì khó xử đâu? Chỉ cần ở lại một lúc, không thành vấn đề đúng không?” Trình Phó Vũ nói nhẹ nhàng.

“Ba, chuyện này không thể thương lượng, nếu ba nhất định muốn ép con, con sẽ đến nói với ông nội!” Trình Hiếu Cát uy hiếp.

Ông nội Trình từ trước đến nay luôn yêu chiều Trình Hiếu Cát, là người luôn đáp ứng mọi yêu cầu của cô, nếu cô thật sự đi cáo trạng, việc này thật sự đúng là không biết ai mắng ai.

Hưởng hồ ông nội Trình đã tuổi lớn, không chịu nổi dày vò, Trình Phó Vũ cũng là hiểu rõ đạo lý này, nhưng lại nhịn không được Tần Uyển Nhân từng ngày ở bên tai nhắc mãi, thật là tiến thoái lưỡng nan.

“Tiểu Cát, con có thể thông cảm một chút cho ba được không? Em trai còn nhỏ, trong nhà lúc nào cũng ồn ào như vậy cũng không phải cách!” Trình Phó Vũ thấy không được, càng hạ giọng.

“Ba, ba có nghĩ tới con không? Mẹ qua đời không đến ba năm, ba đã cưới người khác, còn sinh con trai, ba vô cùng vui vẻ, nhưng lúc đó con ở đâu? Con từ đây không có mẹ, hiện tại ba muốn lấy đi món quà kỉ niệm của mẹ cho con sao?” Trình Hiếu Cát nói nói có chút ghen ngào, rất tủi thân.

Đầu bên kia điện thoại, Trình Phó Vũ cũng nhớ tới những ngày tháng ở cùng người vợ đã mất, cũng không đành lòng, ông làm như vậy quả thật có chút quá đáng, Trình Hiếu Cát cũng là con ông đã từng ôm ở lòng bàn tay vô cùng yêu thương, bản thân sao có thể làm ra chuyện quá đáng như vậy?

“Tiểu Cát, con đừng khóc, ba không ép, không muốn thì không muốn.” Trình Phó Vũ có chút áy náy, “Con đi làm việc đi, ba tắt máy đây.”

“Dạ, con chào ba, ba nhớ chú ý sức khỏe.”

Sau khi Trình Hiếu Cát tắt điện thoại, cảm xúc rất thấp. Ba tuổi lớn, lại già còn có con, càng ngày càng mơ hồ, sau này chỉ có thể vất vả hơn nữa, chỉ là hy vọng Tần Uyển Nhân kia không được quá phận!

Trình Hiếu Cát đặt điện thoại xuống, chạy vòng quanh đường đua, chạy thật nhanh. Cô muốn dùng tốc độ cùng mồ hôi, chạy trốn những phiền muộn đó trong lòng.

Cũng không biết chạy bao nhiêu vòng thì trời cũng đã tối, Trình Hiếu Cát mới dừng lại bước chân, thở hổn hển, chậm rãi đi lại để thả lỏng thả lỏng. Cô phát hiện phía trước cách đó không xa một người đang đứng, mặc sơ mi trắng, quần tây màu đen, khiến người ta khó có thể làm ngơ.

Cô đi qua đi nhìn thấy, thật đúng là Lục Nhất Phương.

“Khéo ghê, anh cũng tới chỗ này chạy bộ sao?” Trình Hiếu Cát đi đến trước mặt anh hỏi anh.

“Không khéo, anh đặc biệt đến đây để tìm em.” Lục Nhất Phương nhìn Trình Hiếu Cát cả người đầy mồ hôi, tóc bết dính dính vào da đầu, cau mày, trên mặt lộ ra vẻ chán ghét.

Từ sau sự kiện bồn cầu, Trình Hiếu Cát đoán Lục Nhất Phương từ khi đi học y, liền trở nên sạch sẽ thái quá. Cho nên cô cố ý đem đầu dúi vào cánh tay Lục Nhất Phương.

Lục Nhất Phương hình như biết cô đang suy nghĩ cái gì, lập tức lấy tay ấn lên vai cô, ngăn cản cô, toàn thân đều kháng cự.

“Ha ha ha ha!” Trình Hiếu Cát “Ha ha” cười to, “Lục Nhất Phương, anh cũng biết sợ cơ đấy! Tôi càng muốn cọ mồ hôi vào người anh!”

Nói xong Trình Hiếu Cát nhảy loạn lên muốn cọ lên trên người anh, Lục Nhất Phương dựa vào ưu thế chiều cao, trước sau dùng tay chống bả vai cô, không cho cô tới gần, Trình Hiếu Cát không đạt mục đích không bỏ qua, một hai phải cọ được thì mới vừa lòng.

Lục Nhất Phương bất đắc dĩ đem cô ôm vào trong ngực, trầm giọng nói: “Như vậy đã vừa lòng chưa?”

Trình Hiếu Cát bị ôm ở trong ngực, nghe được tiếng tim đập của Lục Nhất Phương, lúc này mới phản ứng lại, tức khắc một tay đem anh đẩy ra, sau đó chạy đi.

Lục Nhất Phương nhìn vòng tay trống rỗng của anh, áo sơ mi còn lưu lại ít mồ hôi của cô, hơi hơi ngơ ngẩn, sau đó bước nhanh đuổi kịp cô.

“Ăn cơm tối chưa?” Lục Nhất Phương hỏi cô.

“Chưa ăn, đang chuẩn bị đi nhà ăn.” Trình Hiếu Cát còn đắm chìm trong một màn vừa mới kia, hiện tại không có cách nào nhìn thẳng vào mắt Lục Nhất Phương, ánh mắt mơ hồ nói.

“Vừa lúc, anh cũng chưa ăn, cùng nhau đi ăn đi.” Lục Nhất Phương nhìn chung quanh bốn phía một chút, “Vừa lúc, ăn xong cùng anh đi dạo đi, anh còn chưa nhìn kĩ nơi đây.”

“Được.” Trước Lục Nhất Phương, Trình Hiếu Cát luôn nói không nên lời từ chối.

Hai người tới nhà ăn, lại đụng phải Thẩm Dực, Trình Hiếu Cát chỉ muốn tàng hình. Quả nhiên, Thẩm Dực lại gọi cô qua đó ngồi, Trình Hiếu Cát cười vẫy vẫy tay, chỉ chỉ Lục Nhất Phương, sau đó đi xếp hàng lấy cơm.

Đến phiên Lục Nhất Phương, tay cô lấy đồ ăn cũng không bị run, mỗi muỗng đầy muốn tràn hết ra cả ngoài. Nội tâm Trình Hiếu Cát giận dữ, cái thế giới này quá xem trọng mặt mũi, quá không công bằng!

Sau khi tìm được vị trí ngồi xuống, vẻ mặt Trình Hiếu Cát bức mình, Lục Nhất Phương hỏi: “Em làm sao vậy? Tức giận?”

“Cô thấy anh, tay cũng không bị run, nhìn xem quá là chênh lệch!” Trình Hiếu Cát bẹp miệng, chỉ vào đĩa thức ăn.

“Khả năng cô cho em là nữ sinh?” Lục Nhất Phương không cho là đúng, nhưng lại đem đĩa thức ăn của anh chia cho cô không ít.

Chương 15

Tải ebook: dtv-ebook.com

Trình Hiếu Cát cười mĩa mai, chẳng lẽ Lục Nhất Phương không nhìn ra, cô đang vạch lá tìm sâu sao? Như vậy khiến cô tự dưng gậy rối vô cớ!

Lục Nhất Phương thấy cô vẫn không vui vẻ, “Ăn không được thì về nhà nấu cơm ăn.”

Trình Hiếu Cát lắc lắc đầu, mang theo tiếng khóc nức nở, “Lục Nhất Phương, anh đừng chiều chuộng tôi như vậy, tôi sẽ ngày càng tệ hơn đấy.”

Lục Nhất Phương buông đũa, vẻ mặt khinh bỉ, “Trình Hiếu Cát, nhìn em chả có tiền đồ!”

Trình Hiếu Cát nhìn anh một cái, thật mất hứng, tôi đang biểu đạt cảm xúc! Mặc kệ anh, cô tự mình cơm ăn.

Lục Nhất Phương thấy cô khôi phục lại bộ dáng bình thường, lo lắng trong mắt ẩn đi, vừa nhìn thấy vẻ mặt buồn bã của cô khi chạy trên đường băng làm tim anh co rút đau đớn.

Lúc này Thẩm Dực cũng ở trong nhà ăn thấy hai người nói nói cười cười, tâm tình rất phức tạp. Thẩm Dực yêu thầm Trình Hiếu Cát, là bí mật công khai trong toàn bộ lớp thể dục. Bằng việc Thẩm Dực không thừa nhận, cho rằng cậu chỉ là sùng bái thần tượng nhưng không ai tin tưởng.

Bạn học A vẻ mặt đồng tình: “Xong rồi, cô Trình thật sự cùng bác sĩ kia ở bên nhau, Thẩm Dực, mày không cơ hội!”

Sắc mặt Thẩm Dực tối sầm.

Bạn học B: “Tuy tính là cô Trình không có bạn trai, cũng không tới phiên Thẩm Dực, tình yêu cô trò, tình yêu cấm kị nha ~”

Thẩm Dực trực tiếp đến mặt, nắm chặt tay phải muốn cho bạn học B một phát. May mắn bạn học chung quanh kịp thời ngăn cản cậu.

“Tao cảnh cáo mày, tao cùng cô Trình trong sạch, nếu mày lại nói bậy, đừng trách tao không khách khí!” Nói xong, nổi giận dùng dùng rời nhà ăn.

Mọi người cũng hậm hực mà tan. Lúc này, Tần Nhu không biết từ khi nào xuất hiện, ánh mắt ác độc nhìn mọi người rời đi.

Thời gian trôi qua quá nhanh, một lần nữa gặp lại Lục Nhất Phương đã gần một tháng. Trong một tháng qua, bọn họ bình tĩnh ở chung, như những người bạn già thất lạc nhiều năm, cùng nuôi dưỡng ra một loại ăn ý, bạn bè trong những bữa cơm.

Thường xuyên ở bên nhau ăn cơm, có đôi khi cô làm, đương nhiên đa phần là Lục Nhất Phương làm, có đôi khi đến nhà ăn trường học kiếm cơm ăn, thời gian còn lại cơ bản không liên lạc. Cũng nói không nói nên lời cảm xúc này là gì, theo Trình Hiếu Cát nói, cô đã quen có người cùng nhau ăn cơm, cũng không hề cảm thấy cô đơn. Có đôi khi, cũng tự hỏi, quan hệ này tính là quan hệ gì?

Hôm nay, Trình Hiếu Cát lại lần nữa nhận được điện thoại của Tần Uyển Nhàn. Sau khi ấn nghe, giọng của Tần Uyển Nhàn rất lo lắng, “Tiểu Cát a, con hiện tại lập tức đến bệnh viện nhi thành phố để đăng kí sổ đi, em trai con sinh bệnh, phải phẫu thuật gấp!”

Tuy rằng Trình Hiếu Cát không thích mẹ con Tần Uyển Nhàn, nhưng là đứa em trai nhỏ kia là vô tội, nhưng cô đang ở bên ngoài mang sinh viên đi tham gia thể vận hội, thật sự không thể đi được.

“Dì Tần, hôm nay con ở bên ngoài đưa sinh viên đi thi đấu, thật sự đi không đến được, nếu không, dì gọi Tần Nhu đi đăng kí đi.”

Trình Hiếu Cát giải thích tình huống của bản thân, nào nghĩ đến Tần Uyển Nhàn căn bản là không nghe, khóc lóc hô to: “Tiểu Cát, tuy con

không thích dì, nhưng tiểu Diệp luôn là em trai ruột của con mà? Sao con không hiểu tình người như vậy?”

“Dì,quả thật con không đến được! Hiện tại con đang ở sân thi đấu, bây giờ con đi kiểu gì?” Trình Hiếu Cát nể tình đưa nhỏ nên không có phát hỏa.

Lúc này, trong điện thoại truyền đến giọng Trình Phó Vũ: “Tiểu Cát, ba cầu con, giúp đỡ đi, chúng ta hiện tại đang trên đường đến bệnh viện, con đến đăng kí trước, được không?”

Kỳ thật Trình Hiếu Cát rất cố gắng nói cho bọn họ, cấp cứu thì trực tiếp vào khám là được, không cần xếp hàng đăng ký. Nhưng lúc này hiển nhiên nói không nghe. Lúc này Trình Hiếu Cát có thể nghĩ đến một người, chỉ có Lục Nhất Phương.

“Được rồi. Hai người chờ một chút, con tìm bạn trong bệnh viện hỗ trợ đăng ký.” Trình Hiếu Cát tắt điện thoại, sau đó gọi cho Lục Nhất Phương.

“A lô?” Một giọng nói lạnh lùng vang lên.

“Em trai tôi bị bệnh, rất nghiêm trọng,anh có thể giúp tôi đăng kí khám chuyên gia bên bệnh viện nhi được không?” Trình Hiếu Cát rất lo lắng, nhưng vẫn dè dặt giải thích, “Bây giờ tôi đang ở bên ngoài mang sinh viên đi thi đấu, thật sự đi được,nhờ anh.”

“Ừ, được, em bảo chú bao giờ tới thì trực tiếp gọi điện thoại cho anh.” Lục Nhất Phương nói rõ ràng đơn giản.

“Được, cảm ơn anh, Lục Nhất Phương, hôm nào tôi mời anh đi ăn một bữa lớn.” Trình Hiếu Cát cảm kích nói.

“Được, anh tắt máy đây.”Lục Nhất Phương nói xong liền tắt điện thoại.

Trình Hiếu Cát nắm điện thoại, gọi điện thoại cho Trình Phó Vũ rồi giải thích tình huống, lại lo lắng nhìn chăm chăm sân thi đấu.

Trên sân thi đấu Thẩm Dực như được sinh ra dành cho nhảy cao, là vương giả trong toàn bộ sân đấu. Nhảy xà một lần lại một lần lên cao, tiếng reo hò ủng hộ ngày càng trở nên mạnh mẽ hơn,, trong lòng Trình Hiếu Cát càng ngày càng căng thẳng.

Tới thời điểm tuyên bố kết quả,lòng bàn tay Trình Hiếu Cát hơi hơi đổ mồ hôi, hệ thể dục trường đại học C luôn đứng đầu cả nước, bởi vì luôn bồi dưỡng ra vô số vận động viên nhảy cao ưu tú. Thẩm Dực là nhóm sinh viên đầu tiên cô nhận đào tạo, cô cần chứng minh rằng tên của mình xứng đáng đào tạo cho sinh viên thật tốt

“Đạt được quán quân nhảy cao lần này của Thế Vận Hội chính là!” Người hướng dẫn cố ý tạm dừng một chút, khiến tất cả mọi người ở đây đều căng thẳng, Thẩm Dực, Trình Hiếu Cát đều nín thở nhìn chăm chú, “Là bạn Thẩm Dực đến từ đại học C!”

Toàn trường vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt, tiếng hoan hô. Thẩm Dực bị một đám phóng viên vây quanh ở giữa, bắt đầu bộc lộ tài năng tương lai tỏa sáng vô cùng.

Trình Hiếu Cát chân thành cảm thấy vui vẻ cho cậu, hy vọng tương lai cậu đi con đường thuận lợi không bị ngăn cản.

Phóng viên: “Bạn học Thẩm Dực, xin hỏi bí quyết bạn lấy được thành tích xuất sắc như vậy?”

Thẩm Dực nhìn về phía Trình Hiếu Cát mỉm cười “Tôi có một người hướng dẫn phá vỡ kỷ lục, cũng bảo vệ kỷ lục 5 năm không bị đánh bại.”

“Rắc rắc” camera quay về phía Trình Hiếu Cát điên cuồng chụp, những phóng viên có tuổi trong nghề đều biết, Trình Hiếu Cát đã từng có bao nhiêu huy hoàng.

Trình Hiếu Cát gật đầu mỉm cười: “Tôi chỉ là làm hết bốn phận của một người cô thôi, tất cả thành tích Thẩm Dực đều từ tất cả nỗ lực của em ấy.”

Cô nói xong thì không nói chuyện nữa, các phóng viên cũng thức thời mà đem microphone tiếp tục đưa cho Thẩm Dực.

Phóng viên đi rồi, Trình Hiếu Cát đưa Thẩm Dực về trường đại học C, lúc xuống xe, Thẩm Dực đột nhiên tiến lên đem Trình Hiếu Cát ôm vào trong lòng, “Cô Trình, em muốn cảm ơn cô, không có cô sẽ không có em của hôm nay.”

Chương 16

Tải ebook: dtv-ebook.com

Nói xong nhanh chóng buông tay ra, Trình Hiếu Cát sửng sốt, sau đó chậm rãi nói “Đây là thành quả nỗ lực của em, không có cô, em vẫn là chính em.”

Thẩm Dục hờ hững lắc đầu, “Em mặc kệ, dù sao chức quán quân này của em thì cô Trình có một nửa công lao, cô Trình, em mời cô ăn cơm, coi như chúc mừng em chiến thắng.”

“Không được, em trai cô bị bệnh, bây giờ cô phải chạy đến bệnh viện gấp, hôm khác đi.” Trình Hiếu Cát nói xong liền vội vàng chạy xe rời đi.

Thẩm Dục nhìn bóng dáng cô rời đi, khi được quán quân rất vui vẻ, nhưng đột nhiên lại không vui vẻ như vậy.

Trình Hiếu Cát đến bệnh viện, trực tiếp tìm Lục Nhất Phương.

“Em trai tôi thế nào?” Trình Hiếu Cát vừa thấy Lục Nhất Phương liền dò hỏi tình huống em trai.

“Em trai em không có việc gì, bắp chân em trai em bị rách hơi to, vốn dĩ cầm máu thì không có việc gì, nhưng em trai em bị vấn đề về đông máu, dẫn tới máu chảy không ngừng. Sau khi truyền máu khẩn cấp, đã thoát khỏi nguy hiểm, hiện tại không có việc gì.” Lục Nhất Phương giải thích kỹ càng tỉ mỉ bệnh tình của Trình Hiếu Diệp.

Trình Hiếu Cát sau khi nghe xong, thở nhẹ một hơi, “Vậy là tốt rồi, không có việc gì là tốt rồi.”

Lục Nhất Phương đổ ly nước ấm cho cô, Trình Hiếu Cát nhận lấy nắm ở trong tay sưởi ấm, “Lục Nhất Phương, lần này thật sự cảm ơn anh, nếu không có anh, tôi thật sự không biết nên làm cái gì bây giờ.”

“Không cần cảm ơn, bệnh viện có người quen còn không phải là dùng như vậy sao.” Lục Nhất Phương luôn là nghiêm túc lời chuyện cũ.

Trình Hiếu Cát cười mỉa: “Vậy không phải nhờ phúc của anh sao, bệnh viện có người quen nên dễ bề làm việc.”

Trình Hiếu Cát một bộ chân chó chọc cười anh, anh búng vào trán Trình Hiếu Cát một cái, “Anh còn nhiều chỗ tốt để sử dụng hơn.”

Lúc này y tá Văn đúng lúc đi qua, thấy hai người thân mật như vậy, “Tiểu Cát, em lại bị bệnh?”

Trình Hiếu Cát xấu hổ sờ sờ đầu, “Lần này không phải em, là em trai em.”

“Vậy là tốt rồi, khỏe mạnh là tốt, xong thuận tiện đến gặp bác sĩ Lục?” Y tá Văn vẫn thích hỏi thăm ân cần.

“À... Xem như đi.”

“Vậy, hai người nói chuyện đi, chị đag bận” Y tá Văn hộ có hỏa nhãn kim tinh, biết là đang quấy rầy hai người.

“Được ạ, lần sau gặp lại.” Trình Hiếu Cát nói.

Lục Nhất Phương cũng gật gật đầu.

“Trình Hiếu Cát, trong đầu em có hố hả, nên muốn bị bệnh? Tốt nhất đừng bao giờ cùng bác sĩ, y tá gặp lại.” Lục Nhất Phương chờ y tá Văn đi rồi mới cười nhạo nói.

“Lục Nhất Phương, anh đây là muốn khéo léo chia tay với tôi sao?” Trình Hiếu Cát mơ hồ nói.

“Khụ khụ!” Lục Nhất Phương ho nhẹ hai tiếng, quả nhiên ở cùng người có chỉ số thông minh thấp, thì bản thân cũng bị kéo xuống theo “Em trai em ở phòng 302, anh dẫn em đến.”

“Được.” Nói lên em trai, Trình Hiếu Cát cũng không có lại bắt lấy anh không bỏ.

“Ba em là nhóm máu gì?” Lục Nhất Phương đột nhiên hỏi.

Trình Hiếu Cát tuy rằng nghi ngờ, nhưng vẫn là thành thật trả lời: “Cả nhà tôi đều nhóm máu O.”

Thấy Lục Nhất Phương không nói chuyện, Trình Hiếu Cát lại bổ sung nói: “Tôi nói là mẹ ruột của tôi.”

Lục Nhất Phương gật gật đầu, tỏ vẻ nghe được.

“Làm sao vậy? Đột nhiên lại hỏi chuyện này?”

“Không có việc gì, chỉ là nhớ tới hỏi một chút.”

Trình Hiếu Cát không có nghĩ nhiều, Lục Nhất Phương nói, hỏi cái này chút cũng không kỳ quái. Tới phòng bệnh, chỉ có Trình Phó Vũ ở phòng bệnh cùng Trình Hiếu Diệp, Trình Hiếu Diệp đang ngủ, Trình Phó Vũ dựa ngòai ở ghế trên đang ngủ gật.

“Ba, con tới.” Trình Hiếu Cát đi vào nhẹ giọng gọi Trình Phó Vũ dậy.

“Tiểu Cát, sao bây giờ con mới đến.” Trình Phó Vũ lau mặt, nói.

“Hôm nay con đưa sinh viên đi thi đấu, không thể đến đây được, sau khi xong con liền chạy đến đây.” Trình Hiếu Cát nói: “Em trai thế nào?”

“Không có việc gì, may có Nhất Phương.” Trình Phó Vũ lúc ấy vừa đến thấy Lục Nhất Phương liền nhận ra anh.

“Chú khách sáo rồi ạ.” Lục Nhất Phương khiêm tốn, “Chú, Tiểu Cát, hai người trò chuyện, lúc nữa con lại đến.”

“Được, anh bận thì đi đi, không cần anh ở đây đâu.” Trình Hiếu Cát phất tay nói.

“Tiểu Cát, Nhất Phương giúp việc lớn cho nhà chúng ta như vậy, con phải lễ phép với Nhất Phương chứ.” Trình Phó Vũ không quên nhìn thái độ tùy ý của Trình Hiếu Cát, lên tiếng nói.

“Dạ! Dạ! Bác sĩ Lục, cảm ơn anh đã giúp đỡ nhà chúng tôi, anh bận việc thì đi đi.” Trình Hiếu Cát cắn răng, mỉm cười nói.

“Chú, cháu cùng Tiểu Cát quen biết nhiều năm, không cần khách sáo như vậy.” Lục Nhất Phương nhin cười, giúp cô nói vài lời, lúc này mới rời đi.

“Trẻ tuổi thật tốt, Tiểu Cát, con phải nắm chắc cơ hội, ba vừa đi hỏi thăm, Nhất Phương vẫn còn độc thân.” Trình Phó Vũ đối với Lục Nhất Phương rất vừa lòng, hận không thể nhận làm con trai.

Mặt Trình Hiếu Cát mất tự nhiên, “Ba, ba chỉ hỏi được chút chuyện, chuyện này, trong lòng con hiểu rõ.”

“Trong lòng con hiểu rõ? Con cũng không nghĩ con đã bao nhiêu tuổi. 26! Không nhỏ.” Trình Phó Vũ nhắc tới đến chuyện này, liền có vô số điều muốn trách mắng Trình Hiếu Cát.

“Ba, dì Tần đâu? Sao không nhìn thấy dì?” Trình Hiếu Cát không muốn nghe ba cô nhắc mãi.

“Bà ấy đi mua ít đồ dùng hàng ngày cho Hiếu Diệp, đi một lúc rồi, chắc là sắp quay lại.”

Vừa nhắc đến xong đã thấy Tần Uyển Nhân cầm theo bao lớn bao nhỏ quay về. Thấy Trình Hiếu Cát, bà ta cất giọng chua loét nói: “Tiểu Cát tới rồi?”

“Dì Tần.” Trình Hiếu Cát tiến lên đi cầm lấy túi đồ trong tay bà ta.

Ba người thảo luận bệnh tình Trình Hiếu Diệp trong chốc lát sau, Tần Uyển Nhân đột nhiên hỏi: “Tiểu Cát, con cùng bác sĩ Lục là chuyện như thế nào? Dì nghe tiểu Nhu nói, con ở chung với bác sĩ Lục?”

Trình Phó Vũ nghe xong đang muốn khen ngợi Trình Hiếu Cát, đáng tiếc Trình Hiếu Cát mở miệng càng nhanh, “Dì Tần, đừng nghe tiểu Nhu nói bậy, con cùng bác sĩ Lục từ nhỏ cùng nhau lớn lên, con coi anh ấy là anh trai, huống hồ chúng con hiện tại cũng là hàng xóm, ngẫu nhiên lui tới ăn bữa cơm, không tính kỳ quái.”

Chương 17

Tải ebook: dtv-ebook.com

Trình Phó Vũ thầm mừng Trình Hiếu Cát không chịu chọn đường đi đúng, Tần Uyển Nhân mừng thầm, bà ta cảm thấy bác sĩ Lục rất ưu tú, nếu có thể cùng Tần Nhu rất xứng một đôi, vậy thật là không thể tốt hơn.

“Tiểu Cát, con là con gái, nên tránh xa sự nghi ngờ và đừng để người ta đàm tiếu.” Tần Uyển Nhân giống như phụ nữ thời phong kiến, giảng những cho cô những quan niệm mố meo.

“Con đã biết.” Trình Hiếu Cát không muốn cùng bà ta khắc khẩu, thuận miệng trả lời.

Cũng may, lúc này Tần Nhu tới, lực chú ý của Tần Uyển Nhân không tiếp tục đặt ở trên người cô, cô vui vẻ tự do.

Khoảng sáu giờ tối, Lục Nhất Phương quay lại, anh đã cởi bỏ áo blouse trắng nên giờ đã mặc quần áo bình thường.

“Tiểu Cát, anh nghỉ làm rồi, em về nhà với anh không?” Lục Nhất Phương hỏi.

Trình Hiếu Cát có chút do dự, nhìn nhìn người trong phòng, cô muốn chạy, cô cứ ngốc ở đây như là một người dư thừa.

Lục Nhất Phương: “Anh đã chuẩn bị giường cho chú với dì, bọn họ có chỗ ngủ.”

Trình Phó Vũ thấy đây là cơ hội tốt tác hợp hai người, vội nói: “Tiểu Cát, con cùng với Nhất Phương về đi, ở đây con không cần lo lắng.”

Tần Uyển Nhân thấy thế, dùng khuỷu tay thọc Tần Nhu một chút, sau đó nói: “Tiểu Cát, Nhất Phương, tiểu Nhu cũng muốn về trường học, về cùng hai con được không?.”

Tần Nhu cũng phụ họa nói: “Đúng vậy, em cũng muốn về trường học.”

Trình Hiếu Cát nhìn về phía Lục Nhất Phương, Lục Nhất Phương gật gật đầu, “Nếu tiện đường, vậy cùng về.”

Tần Uyển Nhân đẩy Tần Nhu tiến lên, vui tươi hơn hờ mà nói: “Vậy phiền Nhất Phương, trên đường chú ý an toàn.”

Sau khi rời khỏi, Trình Hiếu Cát cùng Tần Nhu đứng ở cửa chờ Lục Nhất Phương đi gara lấy xe.

Tần Nhu hỏi: “Trình Hiếu Cát, chị cùng Thẩm Dực yêu nhau sao?”

Trình Hiếu Cát: “Tần Nhu, cơm có thể ăn bậy, lời nói không thể nói bậy. Tao là giáo viên đại học C, nói năng cẩn thận.”

Tần Nhu cười lạnh một chút, “Tôi không có nói bậy, toàn bộ phần lớn đại học C biết, Thẩm Dực khoa thể dục cùng cô Trình Hiếu Cát của anh ta đang mập mờ với nhau.”

Sắc mặt Trình Hiếu Cát xanh mét, “Tần Nhu, loại không chứng cứ này, tốt nhất mà đừng nói.”

Tần Nhu đang muốn mở miệng, thấy Lục Nhất Phương lại đây, lập tức thay gương mặt tươi cười, trực tiếp kéo ghế phụ, ngồi xuống. Trình Hiếu Cát đành phải ngồi ở phía sau.

Sắp đến đại học C, Tần Nhu hỏi Lục Nhất Phương: “Bác sĩ Lục, hôm nay muốn cảm ơn anh giúp nhà em, em mời anh ăn cơm tối.”

Tần Nhu coi Trình Hiếu Cát không tồn tại, Trình Hiếu Cát cũng mặc kệ anh, yêu ai thì yêu, chả tức làm gì.

“Xin lỗi, anh có hẹn rồi.” Lục Nhất Phương rất lịch sự từ chối cô ta.

Tần Nhu giả tạo cười nói: “Vậy thật là không khéo, chỉ có thể chờ lần sau cảm ơn anh.”

“Không cần, Trình Hiếu Cát mời anh ăn cũng được rồi.” Giọng Lục Nhất Phương không hề gợn sóng, lại khiến Tần Nhu tức giận đến phát run.

“Tần tiểu thư, nơi này xuống xe rồi đi đến ký túc xá rất tiện.” Lục Nhất Phương đem xe dừng lại, lạnh nhạt nói.

“Tạm biệt.” Tần Nhu càng thêm tức giận, dám đối xử với cô ta như vậy! Đóng sầm cửa xe lại rồi vội vã chạy đi.

Tần Nhu đi rồi, Lục Nhất Phương hướng tới Trình Hiếu Cát trào phúng nói: “Trình Hiếu Cát, sao em có thể chịu uất ức một chút như vậy, đoạt lại ghế phụ cũng không đoạt được!”

??? Trình Hiếu Cát bị điếc hả? Cô nghe thấy gì vậy? Liên quan gì đến cô?

Lục Nhất Phương đã xuống xe, Trình Hiếu Cát còn sững sờ ở trên xe bất động, anh đi đến ghế sau, đem cửa xe mở ra, làm tư thế mời, Trình Hiếu Cát không thể hiểu nổi anh nhưng vẫn xuống xe.

Trình Hiếu Cát: “Tôi mời anh đi ăn cơm?”

Lục Nhất Phương: “Chẳng lẽ em muốn quyt nợ không trả?”

Trình Hiếu Cát: “Không muốn quyt nợ, không phải quen việc anh đến nhà tôi nấu cơm ăn sao?”

Thốt ra lời này, Trình Hiếu Cát liền hối hận, vội vàng lại nói: “Anh muốn ăn gì, tôi mang anh đi!”

Lục Nhất Phương thấy Trình Hiếu Cát rất lúng túng, khuôn mặt tràn ngập khí lạnh cuối cùng cũng lộ ra tươi cười, “Đi, đi mua đồ ăn.”

Lục Nhất Phương nói xong liền xoay người đẩy bả vai cô, cơ thể Trình Hiếu Cát phản ứng nhanh hơn não, một cái hất chân sau ra phía sau Lục Nhất Phương, sau đó một chân đá vào hông của anh

Một đồng thao tác qua đi, hai người đều dừng lại, không khí nháy mắt ngưng kết thành băng.

Trình Hiếu Cát xấu hổ tiến lên vỗ bụi trên mũ của anh, kỳ thật cũng nhìn không ra có dấu chân, nhưng Trình Hiếu Cát ngoài việc nghĩ đến việc đi vỗ vỗ bụi ra thì cô không thể nghĩ ra chuyện gì làm để giảm bớt xấu hổ.

Bị Trình Hiếu Cát đá vào mũ, sắc mặt Lục Nhất Phương cứng đờ, từ trong miệng phun ra mấy chữ, “Trình Hiếu Cát, em đây là muốn thừa cơ ăn đậu hũ của anh sao?”

Mặt Trình Hiếu Cát nóng lên, đầu cô có hố sao, đá mũ một người đàn ông..... Nhưng do Lục Nhất Phương khiêu khích cô, cô xuống tay có chút nặng.....

“Ăn đậu hũ không thành, đổi thành.....?”

Trên đỉnh đầu truyền đến giọng nói trầm trầm, Trình Hiếu Cát cuối cùng vỗ mạnh một cái, sau đó chạy trốn cách anh hơn 1 mét, cảnh giác mà nhìn anh.

“Tôi lại không phải cố ý, ai kêu anh muốn ôm bả vai của tôi?”Trình Hiếu Cát đánh đòn phủ đầu, đặt câu hỏi trước.

Lục Nhất Phương yên lặng nhìn cô một lúc, sau đó nói: “Đi, đi mua đồ ăn, còn muốn ăn cơm không?”

Trình Hiếu Cát xác nhận là anh không tức giận, lúc này mới đi qua đi bên cạnh anh đi về phía trước nhỏ giọng nói: “Tôi không có thói quen tiếp xúc từ phía sau với người khác, sẽ có phản xạ điều kiện mà công kích người khác, thật sự không phải cố ý.”

“Ừ, anh biết.” Lục Nhất Phương nhẹ giọng đáp, ánh mắt tối sầm lại.

Hai người yên lặng mà đi đến chợ bán thức ăn, buổi tối chợ bán thức ăn người không tính nhiều, dừng lại trước một nhà bán cá hàng vỉa hè, chọn lựa một con cá quế rồi đưa bác bán hàng cân.

“Bác sĩ Lục, sao hôm nay cháu tan tầm sớm vậy?” Bác bán hàng nhiệt tình tiếp đón, mang theo ý cười nhìn về phía Trình Hiếu Cát, “Đây là bạn gái bác sĩ Lục?”

Trình Hiếu Cát đang muốn phủ nhận, Lục Nhất Phương trả lời trước cô một bước: “Đúng ạ.”

Chương 18

Tải ebook: dtv-ebook.com

Trình Hiếu Cát kinh ngạc nhìn anh, kéo kéo tay áo Lục Nhất Phương, anh khom lưng, nghiêng đầu nghiêm túc nghe cô nhỏ giọng hỏi: “Sao anh không phủ nhận đi!”

Lục Nhất Phương để tai sát vào cô, tức giận nói: “Bác ấy cứ giới thiệu con gái của bác cho anh, em cứ hỗ trợ giả mạo một chút đi, tí nữa anh nấu cá ngon cho em ăn.”

Hơi thở ấm áp phun vào cổ Trình Hiếu Cát, làm cô không nói nên lời cái tư vị trong lòng đây là gì, nói: “Tôi muốn ăn nhiều một chút!”

“Được.” Lục Nhất Phương sáng khoái đồng ý với cô.

Bác bán hàng thấy hai người chụm tai nói chuyện thân mật, hâm mộ nói: “Tuổi trẻ thật tốt! Nếu con gái bác có thể tìm được đối tượng như bác sĩ Lục vậy, dù bác nằm mơ sẽ bị cười tỉnh!”

Trình Hiếu Cát bị bác bán hàng nói vậy mặt đỏ ửng, cô ngẩng đầu đi nhìn Lục Nhất Phương thấy anh vẫn bình tĩnh vững vàng như cũ, mặt không chút thay đổi, tức khắc trong lòng cô lại không cân bằng, dựa vào cái gì da mặt anh lại dày như vậy?

Nghĩ như vậy, Trình Hiếu Cát không khỏi đứng thẳng người đã có chút héo rũ như cọng bún thiêu của cô, muốn ép bản thân cùng Lục Nhất Phương tranh khí thế cao thấp, Lục Nhất Phương vỗ vỗ đầu cô, nói với bác bán hàng: “Nhưng có người sẽ không cười tỉnh đâu ạ.”

Bác bán hàng bị anh chọc cười, “Cô gái, con cũng rất tốt, hai người thật là xứng đôi.”

Khí thế của Trình Hiếu Cát đột nhiên bị kéo xuống, bị người khác mạnh mẽ ghép đôi, thật là xấu hổ, cô lôi kéo tay áo Lục Nhất Phương, bước

nhANH rời đi, Lục Nhất Phương quay đầu lại hướng bác bán hàng chỉ chỉ Trình Hiếu Cát, nói: “Em ấy xấu hổ, cháu đi trước, chào bác.”

Bác bán hàng hiểu ý vẫy vẫy tay.

Về đến nhà, Trình Hiếu Cát vẫn ăn không ngồi rồi như cũ, Lục Nhất Phương ở phòng bếp bận trước bận sau. Trình Hiếu Cát tự biết bản thân quá lười biếng, rửa sạch quả nho, ăn nho rồi nhảy nhót ở xung quanh Lục Nhất Phương, thi thoảng nhét một quả cho anh.

Lục Nhất Phương: “Quên mất không hỏi em, hôm nay thi đấu thế nào?”

Trình Hiếu Cát: “Cái này còn phải hỏi sao? Tôi mang sinh viên đi, khẳng định là muốn xưng bá làm vua ở thành phố C.”

Lục Nhất Phương: “Vạn tuế!”

“Lấy quán quân, tôi làm hướng dẫn cũng vẻ vang.” Trình Hiếu Cát trong miệng đầy quả nho khoe khoang, “Tuổi trẻ thì sao? Cô giáo trẻ tuổi cũng có thể đưa sinh viên lấy quán quân!”

Lục Nhất Phương đem cá từ trong túi lấy ra, dùng nước sạch ngâm, trên mặt đầy ý cười nhìn nhìn cô, “Đúng vậy, trước nay Trình Hiếu Cát chỉ lấy lấy quán quân.”

Trình Hiếu Cát càng thêm đắc ý, khi nhìn thấy ánh mắt Lục Nhất Phương có chút tự hào, đột nhiên trong lòng cô nhảy lên một nhịp, che ngực lại, “Đó là!”

Nói xong liền xoay người đi ra khỏi phòng bếp, ở trên sofa ngồi xếp bằng, cẩn thận suy nghĩ, vừa nảy nảy lên một nhịp, là sao vậy?

Sao tim cô lần nữa lại đối với Lục Nhất Phương lại loạn nhịp như vậy? Cô đè ngực xuống, giống như làm như vậy có thể làm cho tim cô im lặng chỗ, sẽ không nhảy loạn lên lần nữa.

Thằng đến khi Lục Nhất Phương đem đồ ăn bưng hết lên bàn, Trình Hiếu Cát vẫn còn đang ngẩn người, anh đi đến trước mặt Trình Hiếu Cát, nhẹ nhàng gọi cô, “Thất thần cái gì? Mau đi ăn cơm!”

Trình Hiếu Cát hoàn hồn nhìn Lục Nhất Phương đang ở rất gần với cô, bị dọa ngã ngửa ra đằng sau, “Lục Nhất Phương, anh lại gần tôi như vậy làm gì! Muốn dọa chết tôi à!”

Lục Nhất Phương mặc kệ cô, xoay người đến bàn ăn, “Ăn cơm! Ai rảnh đâu mà đến dọa em?”

Trình Hiếu Cát chột dạ ngồi ở trên bàn cơm, nếm mấy miếng đồ ăn, quả thật là mỹ vị, nháy mắt đã quên vừa nãy bản thân còn đang rối rắm như tơ vò.

Cùng lúc đó, Tần Nhu đã xuống xe từ sớm cũng đang ăn cơm. Tần Nhu vừa mới bị Lục Nhất Phương gần như nhục nhã trên xe, cô ta tức giận đến mức hận không thể nổ mạnh tại chỗ. Nghĩ đến vẻ mặt Trình Hiếu Cát khiến cả người cô ta tức muốn điên lên.

Lúc này, Lương Thành khoa thể dục gọi điện thoại, Tần Nhu vốn không có tâm tình nghe, định tắt đi nhưng đột nhiên nhớ tới, Lương Thành cùng Thẩm Dực hình như là chung phòng ngủ, Tần Nhu liền nghe điện thoại: “Chuyện gì?”

Lương Thành: “Tiểu Nhu, cuối cùng em cũng nghe điện thoại của anh, hôm nay sinh nhật anh, nên muốn mời em ăn cơm.”

Tần Nhu: “Ở chỗ nào?”

Lương Thành hưng phấn nói: “Thật sự là quá tốt, ở phố tây đài phun nước Hoa Nguyên, anh chờ em nha.”

Tần Nhu sau khi đồng ý thì tắt điện thoại, xoay người bước ra ngoài trường học. Lúc cô ta đến, Lương Thành ở dưới lầu chờ, mang cô ta lên phòng ở tầng 2.

Tần Nhu còn chưa kịp vào phòng, đã nghe được bên trong truyền đến tiếng nam sinh đùa giỡn, Lương Thành dẫn cô ta đi vào, giới thiệu từng người bọn họ cho cô ta quen.

Tần Nhu ngồi ở bên phải Lương Thành, bên trái ngồi cạnh Thẩm Dực. Một số người đang túm vào cùng ly, vào thời đại học luôn có những tình thân đặc biệt, làm người ta cảm giác thấy tuổi trẻ thật tốt.

Uống được ba hiệp, không biết là ai nói, “Thẩm ca, Sao anh không gọi cho cô Trình đến đây?”

Thẩm Dực tát người kia một cái, nam sinh trốn được, cậu loạng choạng nói: “Đồ khốn, châm chọc vào lòng của tao, tao từ chỗ nào có thể mời được cô Trình!”

“Thẩm ca, không phải em nói anh, anh không ra tay, thì cô Trình có thể muốn cùng người đàn ông khác nắm tay bay đi rồi!” Nam sinh kia lớn tiếng nói.

Thẩm Dực hướng về phía trước vươn một bàn tay, lắc lắc ngón trỏ, lớn tiếng nói: “Nói bừa, cô Trình cùng bác sĩ Lục chỉ là bạn bè! Đừng có nói bậy, quả đấm của tao không quen biết ai đâu!”

Lương Thành thấy mọi người đều có chút say, đứng ra nói: “Mọi người đều đừng nói nữa a, nhưng Thẩm ca, thích là phải dũng cảm theo đuổi, sợ hãi rụt rè không phải phong cách của anh.”

Lương Thành nói xong, nhìn nhìn Tần Nhu, Tần Nhu giống như không có tiếp thu ánh mắt của Lương Thành, vẫn chôn đầu như cũ.

Thẩm Dực uống chút rượu, không nghe ra được phép khích tướng này, lớn đầu lưỡi nói: “Ai nói tao không dám nói ra, bây giờ tao gọi ngay cho cô Trình!”

Thẩm Dực nói xong lấy di động, mở màn hình, hình nền là bức được chụp sau trận đấu, bức ảnh cậu ôm Trình Hiếu Cát, khi cậu thấy này bức ảnh, nháy mắt lại đặc ý, đưa điện thoại di động giơ lên cho mọi người xem,

“Nhìn đi! Hôm nay tao ôm cô Trình! Ai lại nói tao sợ, tao bạo cúc hoa của đứa đó!”

Tần Nhu thấy ảnh này, cũng sờ sờ lấy di động ra quay lên, Lương Thành khó hiểu hỏi cô ta, “Em quay video cậu ta làm gì?”

Chương 19

Tải ebook: dtv-ebook.com

Tần Nhu cúi đầu mắt trợn trắng, cố nén không kiên nhẫn nói: “Em cảm thấy rất thú vị, thiên chi kiêu tử khoa thể dục cũng có một mặt trẻ con như vậy, anh yên tâm, em không đăng ra ngoài đâu.”

Lương Thành còn muốn nói gì, mở miệng vẫn không nói gì, nhưng về mặt vừa rồi rõ ràng không vui.

Thẩm Dục gọi được cho Trình Hiếu Cát. Lúc này Trình Hiếu Cát đang ở cùng Lục Nhất Phương ăn cơm, nhìn điện thoại của Thẩm Dục lúc này gọi tới tưởng xảy ra chuyện gì, vội vàng ấn nghe.

Âm thanh ầm ỉ qua đi, bên kia điện thoại truyền đến tiếng rống của Thẩm Dục “ Cô Trình, cô đang ở đâu vậy?”

Cõi lòng mọi người đang đầy chờ mong nghe được Thẩm Dục nói một câu lời thổ lộ này, nhất thời tất cả mọi người không tiếng động xem thường cậu một phen.

Trình Hiếu Cát nhìn nhìn Lục Nhất Phương, có chút không thể hiểu được hỏi: “Ở nhà ăn cơm, mấy đứa lại đi uống rượu? Không biết vận động viên không thể tùy tiện ăn đồ bày bả sao?”

Mọi người xem kịch vui nhìn cậu, còn có mấy người đối với cậu dựng ngón giữa, cậu đã bị chịu k1ch thích, lớn tiếng hô: “Cô Trình, em thích cô.”

Nói xong câu này, trong phòng lặng ngắt như tờ, Trình Hiếu Cát cũng sửng sốt, hoảng loạn không biết nói cái gì cho tốt thân là cô giáo của Thẩm Dục, nàng thật sự không biết nên từ chối cậu như thế nào. Không khí cứ xấu hổ như vậy, Trình Hiếu Cát xin giúp đỡ nhìn về phía Lục Nhất Phương.

Lục Nhất Phương dùng ánh mắt dò hỏi cô, yêu cầu anh hỗ trợ? Trình Hiếu Cát khẳng định gật đầu.

Được Trình Hiếu Cát khẳng định đáp lại, Lục Nhất Phương không chút để ý mà gắp thịt đuôi cá non Trình Hiếu Cát thích đặt vào bát cho cô, nâng giọng lên hỏi: “ Giờ này ai điện thoại cho em? Còn không ăn cơm đi? Không ăn là anh ăn hết bây giờ.”

“Là một học sinh của em, còn ăn, để phần cho em nữa!” Trình Hiếu Cát theo bản năng tiếp lời nói.

Thẩm Dực đầu bên này, mọi người đều nghe được trong nhà Trình Hiếu Cát còn có một người đàn ông, còn thân mật ở nhà cùng nhau ăn cơm tối, nhất thời không biết nên an ủi Thẩm Dực như thế nào.

Lương Thành đối với điện thoại nói vài câu, “Cô Trình, Thẩm Dực uống nhiều quá, cô đừng so đo với cậu ấy.”

Lương Thành giúp Thẩm Dực đem điện thoại tắt đi, cách Tần Nhu, vỗ vỗ bờ vai của cậu, tỏ vẻ lý giải tâm tình giờ phút này của cậu. Vẻ mặt của những người khác trên bàn cũng nặng nề nhìn cậu.

Thẩm Dực thấy cái dạng này của mọi người, tùy tiện nói: “Chúng mày đang bày vẻ mặt người chết hả! Hôm nay Lương Thành sinh nhật, ngày quan trọng như vậy mọi người phải vui vẻ lên chứ!”

“ Đúng đúng đúng! Phải vui vẻ.” Lương Thành phụ họa nói, “Tối, Thẩm ca, uống rượu, uống rượu.”

Không khí trong phòng lại lần nữa sôi động lên, mọi người tiếp tục mời rượu nhau, Thẩm Dực giống như quên hết chuyện vừa nãy của bản thân tỏ tình thất bại, lớn tiếng nói chuyện, mồm to uống rượu, tư vị chua xót cay đắng trong đó cũng chỉ có trong lòng Thẩm Dực rõ ràng.

Sau khi tắt điện thoại, Trình Hiếu Cát xấu hổ nhìn nhìn Lục Nhất Phương

Trình Hiếu Cát: “Hiện tại học sinh, thật sự là không quy không củ ha, cứ thích nói đùa những chuyện này, ha hả a.....”

Trình Hiếu Cát cứ ngây ngô cười haha, sắc mặt Lục Nhất Phương lại rất nghiêm túc, “Trình Hiếu Cát, làm thầy người khác, là người làm gương tốt đầy hứa hẹn, về sau em phải cùng sinh viên bảo trì khoảng cách.”

Trình Hiếu Cát nhìn Lục Nhất Phương nghiêm túc như vậy cũng không để bụng, “Nghiêm túc như vậy làm gì? Ngày mai tôi đi khuyên bảo cậu ta thật tốt, trẻ con sao không biết lớn nhỏ là như thế nào.”

Lục Nhất Phương gật gật đầu, lại bồi thêm một câu, “Em cùng trẻ con trong miệng em cũng kém có vài tuổi, ngày thường phải càng thêm thận trọng từ lời nói đến việc làm.”

Mắt Trình Hiếu Cát trợn trắng, ứng phó mà trả lời: “Đã biết, đã biết! Anh không cũng so với mấy đứa cũng hơn có vài tuổi? Giả bộ có tuổi làm gì, cũng không biết có phải bác sĩ Lục bị ngốc không nữa.”

Lục Nhất Phương: “Anh là bác sĩ ngốc, rõ ràng là em mời anh ăn cơm, lại biến thành anh nấu cơm cho em ăn.”

Lục Nhất Phương nói thầm xong những lời này, liền thu dọn bát đĩa bưng vào phòng bếp.

“Dạ dạ dạ, tôi là bạch nhãn lang.” Trình Hiếu Cát “Lộc cộc” chạy theo vào phòng bếp, vén tay áo lên chuẩn bị lấy rửa bát chuộc tội.

Lục Nhất Phương cho bát không bỏ vào bồn rửa, xoay người thấy Trình Hiếu Cát đem tay áo xăn qua khuỷu tay, cánh tay hướng về phía trước giơ lên, “Sao nào? Nói không được là muốn đánh người?”

Trình Hiếu Cát giơ đôi tay lộ trong không khí, vốn dĩ như cây liễu yếu ớt theo gió, nghe xong câu nói đó, thẳng tiến biến thành thẳng tắp như thép!

Trình Hiếu Cát trừng mắt, “Lục Nhất Phương, trong đầu anh luôn nghĩ tôi xấu xa phải không? Tôi đây là muốn tới rửa bát!”

Lục Nhất Phương sờ sờ mũi, cố ý trêu chọc cô, “Không thể trách phỏng đoán ác ý của anh, em có tiền án.”

Trình Hiếu Cát bị lời này nghẹn lại, trong đầu nháy mắt hiện lên, cảnh tượng đánh lén sau lưng, nhưng vẫn mạnh miệng như cũ nói: “Tôi trưởng thành rồi! Không bao giờ là tôi của trước đây! Anh không thể luôn bắt lấy tôi của trước kia để gây sự không buông, anh dù sao cũng phải cho phép người ta có cơ hội sửa đổi chứ?”

Lục Nhất Phương thu dọn đồ ăn thừa, đột nhiên trịnh trọng nhìn Trình Hiếu Cát, “Anh cảm thấy, nên mua máy rửa bát.”

Trình Hiếu Cát còn đang dừng lại trong sự kiện vừa mới bị bôi nhọ, đột nhiên quay ra máy rửa bát, cô chưa có phản ứng lại, ngơ ngác nói: “Mua máy rửa bát làm gì?”

Lục Nhất Phương thu dọn xong cái đĩa cuối cùng, ngẩng đầu nói: “Anh không thích rửa bát.”

Trình Hiếu Cát: “Tôi nói là để tôi rửa!”

Lục Nhất Phương: “Nhưng rửa bát làm tay em đau, anh không muốn để cho em rửa, cho nên mua cái máy rửa bát.”

Nhìn anh nghiêm túc, vô cùng nghiêm túc, Trình Hiếu Cát “Phụt” một tiếng cười, “Mua thì mua, sao vẻ mặt anh nghiêm trọng vậy?”

Lục Nhất Phương: “Sợ em không đồng ý.”

Trình Hiếu Cát: “Tại sao tôi không đồng ý?”

Lục Nhất Phương: “Bởi vì trong đầu em cùng đầu anh giống nhau.”

Giỏi lắm, một ngày không cười nhạo cô, đó không phải Lục Nhất Phương! Trình Hiếu Cát cười lạnh nhìn Lục Nhất Phương “Nếu đầu tôi cùng anh không giống nhau, vậy không mua, về sau bát vẫn là anh rửa, đừng có mơ tôi nhúng tay vào! Hừ!”

Chương 20

Tải ebook: dtv-ebook.com

Nói xong, nện bước thật mạnh, đi ra phòng bếp, chơi thôi! Anh đi mà chơi với cái thìa đi! Hừ!

Lục Nhất Phương nhìn bóng dáng của cô, lộ ra nụ cười, cô thật là một chút cũng chưa từng thay đổi. Anh có đôi khi thật sự thực lo lắng, cảm xúc của Trình Hiếu Cát cứ lên xuống như vậy, trái tim cô có thể chịu được không.

Trình Hiếu Cát ngồi ở trên sofa, mở TV, tùy tiện xoay một gameshow, duỗi tay lấy hạt lựu trên bàn trà đã được Lục Nhất Phương bóc sạch, tay mới vừa sờ đến hạt lựu lại rút trở về.

Không thể không có cốt khí, phụ nữ tốt không ăn của ăn xin! Cô ngồi ở trên sofa, gameshow rất hài, nhưng cô lại xem không vào, cười không nổi, ánh mắt liếc nhìn Lục Nhất Phương ở phòng bếp bận rộn! Không cho tôi rửa bát! Không ăn không ăn! Nghĩ vậy, hung hăng đưa hạt lựu vào trong miệng, thật ngọt!

Lúc Lục Nhất Phương đi ra, thấy bát hạt lựu trên bàn trà bị cô ăn sạch, lại cầm một quả lựu chậm rãi bóc ra. Đôi tay kia không hổ là tay bác sĩ cầm dao giải phẫu, đầu tiên là dùng dao gọt hoa quả cắt bỏ đỉnh chóp, sau đó rạch vài đường nhỏ quanh đầu từ trên xuống dưới, sau đó đem tâm quả lựu bóc ra, cuối cùng dùng mu bàn tay chậm rãi gỡ hạt lựu, hạt lựu cứ một viên một viên, từ bên trong rơi xuống bát.

Đây là quá trình ăn hạt lựu phức tạp nhất mà Trình Hiếu Cát gặp qua, ngày thường có trực tiếp dùng dao chia làm hai nửa, trực tiếp cho vào miệng gặm.

Rất nhanh, quả lựu đã bị đào rỗng, Lục Nhất Phương đem bát một lần nữa đưa tới trước mặt Trình Hiếu Cát, Trình Hiếu Cát cũng không khách

khí, gấp gáp đưa một lăm vào trong miệng, “Rộp rộp” nhai hạt lựu ngọt lịm.

Lục Nhất Phương biết cô ăn hạt lựu không có thói quen phun hạt, thấy nhiều không trách, lại lột thêm một quả, “Anh phải đi rồi.”

Trình Hiếu Cát gật gật đầu, “Được được được! Mau đi đi.” Trời mới biết, cô muốn ở một mình cởi bra, thay quần áo rộng thùng thình ở nhà!

Lục Nhất Phương đứng dậy đem rác phòng khách cùng phòng bếp mang đi ngoài, trước khi ra cửa, dặn dò cô, “Khóa cửa.”

Lục Nhất Phương đứng ở cửa, nghe được một tiếng vang cửa bị khóa trái, lúc này mới ra cầm theo rác đi xa.

Lục Nhất Phương trở lại nhà mình đã 9 giờ tối, anh đang chuẩn bị rửa mặt, lại nhận được tin nhắn, vừa mở ra thấy, là một bức ảnh, là ảnh nền trên điện thoại, trong ảnh Trình Hiếu Cát bị Thẩm Dực ôm công chúa, tươi cười xán lạn, cũng chói mắt.

Sau đó là tin nhắn văn bản đến, “Bác sĩ Lục, Trình Hiếu Cát cùng sinh viên quan hệ hỗn loạn, anh biết không?”

Lục Nhất Phương gọi điện thoại, nhưng là bị cúp máy, lặp lại hai lần vẫn không có trả lời, anh nhắn lại là, “Tôi biết là ai, hy vọng một vừa hai phải.”

Nhắn xong tin nhắn, Lục Nhất Phương đem tin nhắn xóa bỏ, bình tĩnh đi rửa mặt.

Ngày thứ hai, Trình Hiếu Cát cứ theo lệ thường đến nhà ăn trường học ăn cơm sáng, vẫn nhìn thấy Thẩm Dực ở vị trí cố định như cũ, hiển nhiên tối hôm qua cậu không ngủ được, cả người uể oải.

Thẩm Dực thấy cô, nở nụ cười tươi rồi vẫy tay với cô. Trình Hiếu Cát bưng đĩa đồ ăn, hít sâu một hơi, đi đến ngồi đối diện với cậu. Hai người đều không có mở miệng nói chuyện, yên lặng ăn, cuối cùng vẫn là Thẩm Dực mở miệng trước.

Thẩm Dực: “Cô Trình, tối hôm qua em uống nhiều quá, nói lời gì đó không tốt, mong cô đừng để ở trong lòng.”

Trình Hiếu Cát cười ha ha, xấu hổ không mất lịch sự cười, “Em còn trẻ tuổi, yêu cũng có thể đùa được, cô hiểu được.”

Thẩm Dực nhìn cô một cái thật sâu, ánh mắt tối sầm lại, tối hôm qua cậu suy nghĩ rất nhiều, trước kia cậu cho rằng bản thân đối với cô Trình chỉ là tâm lý sùng bái thôi. Nhưng chính vào tối hôm qua, khi cậu nghe được cô Trình cùng một người đàn ông khác cùng nhau ăn cơm, thậm chí khả cô với người đó càng có những hành động thân mật, cậu thở không nổi, điên cuồng ghen ghét người kia có thể cùng cô thân mật.

Cậu lúc này mới xác định, cậu thật sự thích cô Trình, cái loại nam nữ thích nhau.

Thẩm Dực trầm mặc, làm Trình Hiếu Cát càng lâm vào tình trạng không biết theo ai, cô từ trước đến nay không biết xử lý loại tình cảm như thế nào, bởi vì từ nhỏ đến lớn, đào hoa cô đều bị Lục Nhất Phương cưỡng chế phá bỏ! Sau lại, Lục Nhất Phương không ở bên cạnh cô, trong tình cảm cô luôn trì độ, căn bản không phân biệt rõ người khác đối với mình có ý gì, dần dà, cứ như vậy cô vẫn một mình.

Trình Hiếu Cát húp cháo, đối với Thẩm Dực nói: “Nếu em ăn xong rồi, có thể đi trước, không cần chờ cô.”

Thẩm Dực: “Không có việc gì, em chờ cô Trình.”

Bị Thẩm Dực nhìn khi đang ăn, Trình Hiếu Cát thực sự là rất không được tự nhiên, dùng sức uống mấy thìa cháo, cháo mặt ngoài độ ấm vừa phải, bên trong quả thật rất nóng, Trình Hiếu Cát bị nóng đến mức chảy nước mắt, cô giương miệng hà hơi, quạt cường không chịu đem miếng cháo kia nhổ ra, thật vất vả nuốt xuống, lại bị sặc, sặc đến mức ho khan không ngừng, nước mắt chảy ròng.

Thẩm Dực thấy cô khụ khụ thật sự thống khổ, đi qua đi giúp cô vỗ lưng, qua một hồi lâu, mới bớt ho khan, Thẩm Dực cầm giấy ăn đưa cho cô lau

nước mắt nước mũi, lo lắng nhìn cô.

Thẩm Dục: “Cô Trình, cô đỡ chút nào chưa?”

Trình Hiếu Cát: “Không có việc gì, không có việc gì.”

Thấy cô xác nhận không có việc gì, hai người mới đứng dậy đi ra nhà ăn đến sân huấn luyện. Hai người đi ở trên đường, Thẩm Dục luôn là ngó Trình Hiếu Cát muốn nói lại thôi.

Rốt cuộc đi đến một chỗ yên lặng, Thẩm Dục dừng lại bước chân, lấy hết can đảm, “Cô Trình, em không có nói đùa.”

Trình Hiếu Cát đối với hành động đột nhiên của Thẩm Dục khó hiểu, nghiêng đầu hỏi: “Hả? Em nói cái gì?”

Thẩm Dục: “Em nói, chuyện thích cô Trình, em không phải nói đùa.”

Vẻ mặt của cậu vô cùng nghiêm túc, làm Trình Hiếu Cát không thể lại giả ngu, cũng nghiêm túc nói: “Thẩm Dục, cô là cô của em, mong em chú ý lời nói việc làm, loại lời nói này, cô không hy vọng nghe thấy lần thứ hai!”

Thấy Trình Hiếu Cát trả lời dứt khoát như thế, Thẩm Dục không cam lòng hỏi: “Cô Trình có bạn trai sao? Cho nên mới sẽ từ chối em?”

Trình Hiếu Cát: “Thẩm Dục, mặc kệ cô có bạn trai hay không trước sau vẫn là cô của em!”

Ánh mắt Thẩm Dục mờ mịt, giọng trầm xuống nói: “Có phải không chỉ là bởi vì cô là cô của em, cho nên không thể chấp nhận em?”

Trình Hiếu Cát nghiêm túc suy nghĩ một chút, mới trả lời Thẩm Dục: “Bạn học Thẩm, cô là cô giáo của em điều này không bao giờ thay đổi.”

Chương 21

Tải ebook: dtv-ebook.com

Thẩm Dực càng thêm suy sụp, giống như sức lực của bản thân từng chút một chút bị rút mất đi, chậm rãi nói: “ Em rất xin lỗi, đã mang đến cô nhiều rắc rối, về sau, em sẽ tận lực khắc chế việc thích cô, xin cô đừng chán ghét em.”

Trình Hiếu Cát đối mặt một mảnh tình cảm chân thành như vậy, Trình Hiếu Cát sao có thể chán ghét được? Cô chân thành nói: “ Bạn học Thẩm, cảm ơn em thích cô, cảm ơn em.”

Thẩm Dực gật gật đầu, “Cô Trình, cảm ơn cô.”

Cậu nói xong, liền chạy ra sân huấn luyện, Trình Hiếu Cát nhìn bóng dáng của cậu chạy như bay, cảm thấy hoảng sợ.

Buổi chiều tầm bốn giờ, Trình Hiếu Cát kết thúc chương trình dạy học hôm nay, tính đến bệnh viện thăm Trình Hiếu Diệp, đầu tiên cô đến cửa hàng đồ chơi mua một ít đồ chơi, sau đó mới qua. Lúc đến phòng bệnh Trình Hiếu Diệp, rõ ràng so ngày hôm qua thì cậu nhóc có tinh thần hơn rất nhiều, ngồi ở trên giường bệnh, Trình Phó Vũ cùng Tần Uyển Nhàn cùng cậu nhóc chơi, Tần Nhu cũng ngồi ở một bên.

Trình Phó Vũ thấy Trình Hiếu Cát, vội tiếp đón cô: “Tiểu Cát, mau tới đây.”

“Ba, dì Tần.” Trình Hiếu Cát đi vào đem đồ chơi mới mua đặt ở trước mặt Trình Hiếu Diệp, “Tiểu Diệp, đây là Ultraman em thích, mau mở ra xem.”

Trình Hiếu Diệp không có động, cũng không thèm để ý đến cô, Trình Phó Vũ thúc giục cậu nhóc, “Mau cảm ơn chị con đi.”

Trình Hiếu Diệp không vui, vẫn cứng nhắc nói câu, “Cảm ơn.”

Tần Uyển Nhân giả vờ tức giận nói: “Đây là chị Tiểu Cát của con, phải cảm ơn chị.”

Trình Hiếu Diệp không để ý đến Tần Uyển Nhân, tự chơi một mình, Tần Uyển Nhân đành phải giảng hòa, “Đứa nhỏ này nó ngang bướng lắm, cũng là vì Tiểu Cát cùng nó ở chung thời gian ngắn, lúc này mới cùng con không thân, con đừng trách.”

Trình Hiếu Cát có chút xấu hổ, vội nói, “Không có việc gì, không có việc gì, không cần cảm ơn, em dưỡng bệnh cho tốt, về sau chị lại mua cho em nhiều món đồ chơi mà em thích.”

Trình Hiếu Diệp vẫn là không để ý tới cô, mà nhìn về phía Tần Nhu, làm nũng nói: “Chị tiểu Nhu, chị lại đây chơi với em.”

Trình Hiếu Cát là con gái một, từ nhỏ đến lớn không có em trai hay chị gái nên khi ở chung không hề kinh nghiệm, càng không biết cách dỗ trẻ con như thế nào, đành phải xấu hổ lui qua một bên.

Tần Nhu đi qua cùng cậu nhóc chơi Ultraman đánh quái thú, ước chừng tầm nửa giờ, Trình Hiếu Diệp chơi mệt mỏi, liền lăn ra ngủ.

Trẻ nhỏ ngủ rồi, người một nhà cuối cùng cũng không vây quanh nữa, lúc này mới nói chuyện phiếm.

Tần Uyển Nhân đầu tiên hỏi Tần Nhu, “Tiểu Nhu ở trường học ở đã quen chưa?”

Tần Nhu nhìn thoáng qua Trình Hiếu Cát, không sao cả nói: “Có quen hay không thì con cũng không còn cách nào khác.”

Trình Phó Vũ ở một bên giả làm đà điểu, một câu cũng không nói, Trình Hiếu Cát cũng không chủ động một thân đi dẫn lửa, cứ lẳng lặng nhìn bọn họ diễn kịch.

Mẹ con hai người nói một trận, thấy hai người kia đều không đáp lời, cũng cảm thấy không thú vị, Tần Uyển Nhân đem đề tài chuyển tới trên

người Trình Hiếu Cát, “Tiểu Cát, hiện tại có đối tượng không?”

Trình Hiếu Cát: “Con không có.”

Tần Nhu lập tức tiếp câu chuyện, “Mẹ, chị tiểu Cát lừa mẹ đấy, toàn bộ đại học C phần lớn biết, cô giáo khoa thể dục cùng thiên chi kiều tử Thẩm Dục khoa thể dục đang yêu nhau.”

Không chờ Tần Uyển Nhàn mở miệng, Trình Phó Vũ là người đầu tiên ngồi không được, vội hỏi nói: “Tiểu Cát, đây là thật sao?”

Trình Hiếu Cát mắt lạnh nhìn Tần Nhu, “Ba, đừng nghe những lời đồn đó, ba còn không tin con sao?”

Trình Phó Vũ thấy Trình Hiếu Cát phủ nhận, thở dài nhẹ nhõm một hơi, “VẬY là tốt rồi, con cũng không thể hồ đồ, việc này vạn nhất xử lý không tốt, dù sao con cũng là cô giáo của một trường.”

“Ba, ba yên tâm, con biết có chừng mực.” Trình Hiếu Cát nhìn về phía Tần Nhu, nghiêm túc mà nói: “Tần Nhu, đây là lần thứ hai cảnh cáo, đừng có lan truyền những tin đồn không đúng sự thật như vậy.”

Tần Uyển Nhàn lập tức xông ra khiêu khích, “Tiểu Cát, việc này cũng không thể trách tiểu Nhu, không có lửa làm sao có khói, con làm thầy kẻ khác, hành vi ngày thường vẫn phải kiểm điểm lại.”

Tần Nhu lập tức nói: “Chính là, công khai ôm ôm ấp ấp, ai có thể tin tưởng hai người trong sạch?”

Tần Uyển Nhàn lập tức đem Tần Nhu ép lại: “Tiểu Nhu! Lời nói không thể nói bậy, Tiểu Cát là chị con, ngày thường ở trường học cần con phải giữ kín cho chị con!”

Tần Nhu không tình nguyện mà đáp: “Đã biết.”

Trình Hiếu Cát còn muốn nói gì nữa, Trình Phó Vũ đánh gãy lời cô “Tiểu Cát, dì Tần con nói chính là, con phải chú ý lời nói việc làm của bản

thân.”

Trình Hiếu Cát tức giận khiến cả mặt đều đỏ, nghẹn một hơi, đang muốn ph4t tiết, ngoài cửa vang lên tiếng Lục Nhất Phương thanh, “Chú, dì, con qua đây xem, thuận tiện mang Tiểu Cát về nhà.”

Lục Nhất Phương vừa mới ở ngoài cửa liền nghe được đối thoại bên trong, đại khái đã biết Trình Hiếu Cát đang bị tủi thân gì đấy.

Tần Uyển Nhân lập tức nhiệt tình chào đón, “Tiểu Lục, tới đây, mau tới đây ngồi.”

Lục Nhất Phương cười uyển chuyển từ chối Tần Uyển Nhân, nói: “Cảm ơn dì, con không ngồi, con tới đón Tiểu Cát về nhà.”

Lục Nhất Phương nhìn Trình Hiếu Cát hốc mắt phấm hồng, nghẹn nước mắt, hỏi: “Hiện tại đi không?”

Trình Hiếu Cát gật gật đầu, xoay người đi ra cửa. Lục Nhất Phương hướng về Trình Phó Vũ cùng Tần Uyển Nhân nói: “Chú, dì cứ yên tâm, con nhất định sẽ đem Tiểu Cát an toàn về nhà.”

Trình Phó Vũ còn chưa kịp nói gì, Tần Uyển Nhân lập tức nói, “Tiểu Lục, lần này vẫn phiền con đem tiểu Nhu của chúng ta tiện thể đưa nó về trường.”

Lục Nhất Phương lạnh lùng nhìn về phía Tần Nhu, lạnh lẽo nói: “Dì, lần này khả con không có phương tiện, Tiểu Cát đồng ý mời con ăn cơm để biểu đạt lòng biết ơn, chỗ chúng con đi ăn không cùng đường đến trường học.”

Tuy rằng rõ ràng lấy cớ, nhưng là Tần Uyển Nhân đành phải hậm hực nói: “Không có việc gì, không có việc gì, tự tiểu Nhu về cũng không sao, các con đi ăn cơm trước đi.”

Trình Phó Vũ lúc này mới nói, “Nhất Phương, trên đường về cẩn thận nha, đừng về nhà muộn quá.”

Lục Nhất Phương gật gật đầu, đi ra khỏi phòng bệnh. Tần Nhu bị cái liếc mắt kia của Lục Nhất Phương, nhìn đến sững sờ, há miệng thở dốc, không ra tiếng.

Tần Uyển Nhiên oán hận nhìn bóng dáng Lục Nhất Phương rời đi, lại liếc mắt nhìn Tần Nhu một cái, quay đầu nói với Trình Phó Vũ: “ Đứa nhỏ tiểu Lục này, tâm tư thật sâu.”

Chương 22

Tải ebook: dtv-ebook.com

Trình Phó Vũ: “Nhất Phương cùng Tiểu Cát lớn lên bên nhau, tình cảm sâu sắc, anh không cảm thấy có cái gì không tốt.”

Tần Uyển Nhân không nói gì nữa, lại lôi kéo Tần Nhu nói chút chuyện Trình Hiếu Cát ở trường học, lúc này mới giãn ra một gương mặt tươi cười.

Trình Hiếu Cát ở hành lang cách đó không xa chờ Lục Nhất Phương, thấp thỏm nhìn về phía Lục Nhất Phương, “Lần này sao không cho Tần Nhu đi cùng?”

Lục Nhất Phương: “Sợ em không đoạt được ghế phụ, nên mới không cho đi cùng chúng ta.”

Trình Hiếu Cát lúc này mới vui vẻ một chút, “Ai muốn cùng nó tranh ghế phụ!”

Lục Nhất Phương thấy cảm xúc của cô chuyển biến tốt hơn hỏi: “Vừa mới bị làm sao vậy? Làm sao mà tủi thân vậy?”

Nhắc tới cái này, Trình Hiếu Cát lại tức, đem tất cả mọi chuyện đều nói ra “Tôi là con gái ruột của ba mà ba không tin tôi, anh nói tôi có tức hay không? Quả nhiên có mẹ ghẻ! Còn Tần Nhu một ngày không bới móc tôi, trong lòng nó không thoải mái, thật không biết trong đầu đang suy nghĩ cái gì!”

Trình Hiếu Cát đem tất cả cảm xúc đều phát tiết ra, trong lòng dễ chịu hơn nhiều, “Lục Nhất Phương, thật sự cảm ơn anh, mỗi lần đều xuất hiện kịp thời như vậy, cứu tôi ra khỏi nguy hiểm.”

Lục Nhất Phương cười tươi ấm áp nhìn cô, “Vừa vặn gặp phải, cũng là em có vận khí tốt.”

Trình Hiếu Cát cũng cười, “Tôi từ trước đến nay vận khí rất tốt. Thiếu nữ Cẩm Lý * chính là tôi!”

* Cẩm Lý” có nghĩa là vận may. Tương truyền Lý ngư (cá chép) sẽ mang lại sự may mắn cho chủ nhân, ngoài ra câu “Cá chép hóa rồng” cũng chính là chỉ loài cá này. Ở Việt Nam, loài cá này thường được gọi là Cá chép may mắn hoặc Cá chép phong thủy.

Vừa nói vừa cười, hai người đã đến gara lấy xe, Lục Nhất Phương hỏi cô: “Có muốn đi chỗ nào không?”

“Có.” Trình Hiếu Cát suy nghĩ trong chốc lát, nói: “Tôi muốn ăn khoai nướng cạnh trường cấp 2, cũng không biết còn bán hay không.”

Lục Nhất Phương chế nhạo nói: “Thiếu nữ Cẩm Lý cũng sẽ lo lắng vận khí không tốt?”

Trình Hiếu Cát trừng mắt nhìn anh một cái: “Đi, tôi phải đi mua khoai nướng!”

Khoai lang nướng thật sự là trời cao ban ân đối với mùa đông, khoai lang mới ra lò nóng, cầm lại ấm áp, hương thơm từ thật xa cũng có thể ngửi được, lột vỏ ra, lộ ra ruột khoai lang mềm mại màu vàng thơm lừng, cắn một ngụm, nhiệt ở trong miệng tán ra, quả thật là quá tốt đẹp quá sướng! Trình Hiếu Cát nghĩ đến nước miếng lại chảy ròng.

Bệnh viện cách trường cao trung không xa, cũng chỉ hai mươi km lộ trình, hai mươi phút là đến. Trình Hiếu Cát gấp không chờ nổi chạy tới, phát hiện nơi đó cũng không còn quầy bán khoai lang nướng, cực kỳ thất vọng, “Quả nhiên không thể cầm cờ loạn lên được, nói đảo là đảo.”

Lục Nhất Phương nhăn mũi lại, “Anh hình như ngửi được mùi thơm, nói không chừng chỉ là thay đổi chỗ bán?” Nói xong, anh tùy tay bắt một bạn học hỏi: “Bạn học, bạn có biết quanh đây có chỗ nào bán khoai lang nướng không?”

“Dọn đến sau cổng trường rồi, đi thẳng dọc theo con đường này, sau đó quẹo phải sẽ đến.”

Lục Nhất Phương cảm ơn bạn học kia, sau đó nói với Trình Hiếu Cát: “Cờ cắm còn chưa có đảo, đi đến sau cổng trường nhìn xem.”

Mắt Trình Hiếu Cát lại sáng lên, “Mũi của anh thật là thính anh chính là Hao Thiên Khuyến hạ phạm lịch kiếp sao?”

Khóe miệng Lục Nhất Phương giật giật, “Trình Hiếu Cát, trong đầu em suy nghĩ những cái gì đấy?”

Trình Hiếu Cát thè lưỡi, làm mặt quỷ với anh, sau đó chạy xa. Lục Nhất Phương đi theo phía sau cô, bước đi nhẹ nhàng.

Rất nhanh đã tìm được rạp hàng rong bán khoai lang nướng, không nghĩ tới bọn họ còn nhớ rõ Trình Hiếu Cát, “Bạn học Trình, thật nhiều năm không thấy cháu.”

Trình Hiếu Cát kinh ngạc hỏi: “Ông còn nhớ cháu?”

Ông chủ quán cười đến miệng đều khép không được, “Ông bán khoai lang nướng nhiều năm như vậy, cũng chỉ có bạn học Trình đuổi theo sạp của ông chạy vài km, chỉ vì mua vài củ khoai lang nướng.”

Trình Hiếu Cát cũng nở nụ cười, cô nhớ rõ, lúc ấy cô muốn mua khoai lang nướng, vừa lúc ban quản lý đường phố đến đuổi người, ông chủ quán đẩy xe chạy đi, cô đuổi theo hai km mới đem khoai lang nướng mua được vào tay mới bỏ qua.

Cô đem trong đó một củ đưa cho Lục Nhất Phương, sau đó hai tay ôm một củ khoai lang nướng, hai tay tung hứng củ khoai, trong miệng kêu: “Nóng quá, nóng quá.”

Ông chủ quán nhìn về phía Lục Nhất Phương, cười hỏi, “Hai cháu vẫn còn ở bên nhau? Thật sự là khó có được, khó có được.”

Trình Hiếu Cát xấu hổ nói: “Ông à, ông hiểu lầm, chúng cháu chỉ là bạn bè bình thường.”

“Vây cũng khá tốt, có thể làm bạn nhiều năm như vậy, cũng không dễ dàng.” Ông chủ quán không sao cả nói.

Lục Nhất Phương vẫn không nói chuyện, chỉ là lẳng lặng cầm theo củ khoai lang nướng kia, ánh mắt vẫn luôn dừng lại ở trên người Trình Hiếu Cát, “Khoai lang nướng ăn rồi, hiện tại muốn đi chỗ nào?”

“Trở về đi, còn có thể về kịp đến nhà ăn cơm.” Trình Hiếu Cát nhìn nhìn thời gian, nói.

Lục Nhất Phương gật đầu, đi lấy xe, Trình Hiếu Cát rất nhanh đem một củ khoai lang nướng ăn xong, đang liếm miệng, hình như chưa đã thèm. Lục Nhất Phương đem củ khoai lang nướng trong tay đưa cho cô, Trình Hiếu Cát nghi ngờ hỏi, “Anh không ăn sao?”

“Em ăn đi.” Tay Lục Nhất Phương không có thu lại.

“Vây được rồi, chúng ta một người một nửa.” Trình Hiếu Cát đem khoai lang nướng chia một nửa cho anh, sau đó vui vẻ ăn, Lục Nhất Phương nhìn cô ăn đến mê mẩn, cũng muốn ăn, ném một ngụm nho nhỏ, quả nhiên ăn ngon.

Hai người ở bên cạnh đường cái gặm khoai lang nướng, một cô gái ăn mặc thời trang ngênh diện đi tới, không xác định hỏi: “Lục Nhất Phương?”

Lục Nhất Phương từ trong túi quần áo cầm một tờ giấy, xoa xoa miệng cùng tay, lại đưa một tờ giấy cho Trình Hiếu Cát, “Là tôi, cô là?”

Không đợi cô gái kia đáp lời, Trình Hiếu Cát hỏi: “Thẩm Diệc Hàm?”

“Đúng vậy, là mình.” Thẩm Diệc Hàm đối với việc Lục Nhất Phương không có nhận ra cô ta, có chút thất vọng, nhưng cô ta cũng nhận ra được Trình Hiếu Cát, “Trình Hiếu Cát? Hai người?”

“À, bọn mình tới mua khoai lang nướng.” Trình Hiếu Cát đối với Thẩm Diệc Hàm luôn có cảm xúc không nói nên lời, ánh mắt của cô liếc về phía Lục Nhất Phương.

“Ăn xong rồi sao?”

Trình Hiếu Cát gật đầu.

“VẬY VỀ NHÀ.” Nói xong thì kéo Trình Hiếu Cát đi.

Trình Hiếu Cát vội vàng quay đầu lại, chào hỏi, “Chúng mình đi trước, tạm biệt.”

Lưu lại Thẩm Diệc Hàm ngây ra nhìn bóng lưng hai người rời đi.

Chương 23

Tải ebook: dtv-ebook.com

Trình Hiếu Cát bị Lục Nhất Phương kéo lên xe, cô ngập ngừng hỏi: “Lục Nhất Phương, đó là Thẩm Diệc Hàm đấy, sao anh không chào hỏi một tiếng?”

Mặt Lục Nhất Phương không cảm xúc nhìn chăm chăm cô trong chốc lát, trầm giọng hỏi: “Em hy vọng anh và cô ấy chào hỏi nhau?”

Trình Hiếu Cát hoảng loạn xua tay, “Anh cùng không cùng ấy chào hỏi, liên quan gì đến tôi, tôi có cái gì hy vọng hay không hy vọng?”

Lục Nhất Phương trầm mặc một trận, không có trả lời, tự khởi động xe, trực tiếp đi về nhà. Trình Hiếu Cát thấy anh trầm mặc, tâm tình rất bức bối, đồn đại năm đó, Thẩm Diệc Hàm làm chuyện có lỗi với anh, cho nên lại một lần nữa nhìn thấy cô ta, mới tuyệt tình như vậy, chào hỏi người ta cũng bủn xỉn.

Cô muốn nói chút gì để an ủi Lục Nhất Phương một chút, nhưng lấy danh nghĩa gì chứ? Trình Hiếu Cát tự giấu cười cười, cuối cùng cái gì cũng chưa nói. Bên trong xe yên tĩnh không tiếng động, chỉ nhìn đèn đường lùi lại phía sau, cuối cùng bao phủ tầm nhìn.

Sắp về đến nhà, Trình Hiếu Cát nói: “Tôi ăn hai củ khoai lang nướng nên giờ ăn không vô.”

“Anh đưa em về nhà.” Lục Nhất Phương vẫn là vẻ mặt không có tình cảm.

Xe một đường chạy vào tiểu khu, ngừng ở dưới lầu, Lục Nhất Phương nói: “Em đi về trước đi, anh đi ăn một chút.”

Trình Hiếu Cát gật gật đầu, mở cửa xuống xe, Lục Nhất Phương chờ cô đi vào, mới chạy xe đi. Còn chưa đi xa, anh lại nhận được tin nhắn ngày

hôm qua vẫn là dây số đấy, vẫn là một tấm ảnh như cũ, ở nhà ăn đại học C, Thẩm Dực ôm Trình Hiểu Cát vào trong lòng, hai người giống như đang thân mật nói chuyện với nhau, nội dung tin nhắn là: “ Cô giáo trưởng đại học C cùng sinh viên ôm nhau thật lâu, uống cho người làm cô.”

Lục Nhất Phương dừng xe lại, gọi cho số đó, điện thoại vang lên một lúc, vẫn không ai nghe. Anh trả lời tin nhắn nói: “Tần Nhu, tiệm cà phê Xuân Hạ ở gần trường đại học C, nếu không đến tự gánh lấy hậu quả.”

Chẳng được bao lâu, dây số xa lạ trả lời: “Được.”

Lúc Lục Nhất Phương tới tiệm cà phê, Tần Nhu đã tới rồi, cô ta mặc một áo khoác màu nâu nhạt ngồi ở một góc, đối mặt cửa ra cửa, lần này tóc để xõa nhìn rất nhẹ nhàng, giả vờ thực nữ, cùng bộ dạng trước đây khác nhau như trời với đất. Thấy anh vừa đến, Tần Nhu đã thấy được anh, vẫy vẫy tay với anh.

Thấy anh đi qua, Tần Nhu có chút vội vàng đứng lên, “Bác sĩ Lục, anh đã đến rồi?”

Lục Nhất Phương không có trả lời, tìm ghế ngồi xuống.

Tần Nhu lại hỏi: “Bác sĩ Lục, anh muốn uống gì không?”

Thái độ của Lục Nhất Phương lạnh nhạt, “Không cần.”

Tần Nhu thấy bản thân vài lần mặt nóng dán mông lạnh, khó chịu, lạnh lùng nói: “Bác sĩ Lục, vậy anh hẹn tôi ra đây là có chuyện gì?”

Lục Nhất Phương: “Tôi là tới cảnh cáo cô, nếu tiếp tục ác ý bôi đen Trình Hiểu Cát, tôi sẽ khiến cô biết thế nào là hối hận.”

Lục Nhất Phương giống như thay đổi một người khác, áp lực cường thế ép Tần Nhu thở không nổi, nhưng cô ta vẫn mạnh miệng, “Theo như lời em nói đều là sự thật, anh tin hay không tùy thích!”

Mắt Lục Nhất Phương nguy hiểm nheo lại, “ Nếu cứ tiếp tục bịa đặt, tôi có rất nhiều biện pháp làm cho cô hối hận.”

Anh nói xong liền đứng dậy, cũng không liếc mắt nhìn cô ta một cái, đi thẳng ra khỏi quán cà phê.

Tần Nhu tức giận muốn điên người dậm dậm chân, được, nếu anh muốn bảo vệ như vậy, tôi càng muốn đem thanh danh chị ta bôi xấu!

Trình Hiếu Cát về đến nhà, nằm liệt ở trên sofa, nhìn vị trí phòng bếp, sau khi gặp lại Lục Nhất Phương, phần lớn thời gian anh đều ở phòng bếp bận rộn, hai người không có việc gì cùng nhau trải qua mấy tháng yên ổn. Cô đã quen hàng ngày bên người có Lục Nhất Phương, hiện tại đột nhiên nhảy ra Thẩm Diệc Hàm, cô không biết về sau có phải duy trì khoảng cách cùng Lục Nhất Phương hay không

Nghĩ như vậy, cô mơ màng hồ đồ bò lên trên giường, mang theo tâm sự nặng nề, quay cuồng nửa đêm, lúc này mới vào mộng đẹp.

Ngày thứ hai, bởi vì tối hôm qua ngủ không ngon, nên Trình Hiếu Cát rời giường đặc biệt khó khăn, quay cuồng một hồi lâu, mới cọ tới cọ lui bò dậy.

Cô vừa đến trường học, liền cảm thấy không khí trường học hôm nay rất vi diệu, thật nhiều người chú ý đến cô, nhìn cô nhiều đến mức cô không thể hiểu được, trong lòng cảm thấy bất an. Cô yên lặng kiểm tra mặt cùng tóc, không có bất thường, lại kiểm tra quần áo, vẫn bình thường như cũ, vậy cuối cùng mọi người nhìn cô làm gì?

Trình Hiếu Cát bị nhìn chăm chăm quý dị, đi vào văn phòng, cô Lâm - đồng nghiệp, ngày thường cùng cô có quan hệ cũng tốt, có bất quái gì đều chia sẻ cho cô. Cô còn chưa đi đến chỗ ngồi của mình, đã bị Cô Lâm kéo lại.

Cô Lâm: “ Cô Trình, em đang yêu sinh viên? Em thời thượng thế, dám chơi tình cô trò!”

Vẻ mặt cô Lâm sùng bái nhìn về phía cô, vẻ mặt Trình Hiếu Cát lại ngơ ngác, “Ai? Tình yêu cô trò?”

Cô Lâm bát quái vỗ nhẹ cô một chút, “Ai nha,giấu làm sao được nữa, hiện tại mọi người đều đã biết.”

“Tất cả đều biết em cùng Thẩm Dực khoa thể dục yêu nhau, tình yêu cô trò!”

Lời cô Lâm giống như sét đánh giữa trời quang, đột nhiên đánh đến mức Trình Hiếu Cát không kịp đội mũ, “Ai nói? Bọn em chỉ là quan hệ cô trò đơn thuần! Ai đã tung tin đồn?”

Cảm xúc của Trình Hiếu Cát kích động,cô Lâm cũng kinh ngạc với phản ứng của cô, “Chẳng lẽ, dưa này là dưa giả?”

Trình Hiếu Cát lớn tiếng nói: “Đương nhiên là giả, chị đấy, ngày thường luôn là nơi nơi ăn dưa, cẩn thận ăn dưa giả bị tiêu chảy!”

Cô Lâm hỏi thẳng: “Vậy trên diễn đàn, mấy trăm người đều ăn phải dưa giả dưa thối?”

Trình Hiếu Cát: “Diễn đàn nào? Sao em không biết?”

Cô Lâm tìm bài viết trên diễn đàn, đưa cho cô xem, tiêu đề bài đăng “Cô giáo trường đại học C trâu già gặm cỏ non, hạ gục giáo thảo khoa thể dục!”, Tiêu đề mở đầu còn có chữ màu đỏ “Hot” bằng tiếng Anh, tỏ vẻ cái tin trước mắt rất nóng. Tin tức này là tối hôm qua đăng lên, hiện tại đã có một nghìn lượt bình luận.

Sau khi Trình Hiếu Cát vừa thấy bài đăng, bức đầu tiên là Thẩm Dực cầm di động, ảnh nền di động là trên sân điền kinh, Thẩm Dực ôm cô, một ảnh khác đó là hai người ở nhà ăn, cô bị sặc còn Thẩm Dực giúp cô vỗ lưng, bức ảnh có góc độ, thoát nhìn là hai người đang tiếp xúc thân mật, còn có vài tấm được chụp trong các trường hợp khác nhau.

Chương 24

Tải ebook: dtv-ebook.com

Bài đăng có nội dung là: Cô giáo trường đại học C không kiềm chế hành vi, dùng sắc dụ dỗ sinh viên đơn thuần, hủy hoại nghiêm trọng tính kỷ luật của trường học, chứng cứ như sau!

Cô lật vài bài đăng có cùng nội dung, đều nói đó là 8102 (mãi mãi), người ta yêu nhau thì có vấn đề gì? Còn nói, bại hoại kỷ luật trường học, phải nghiêm trị. Còn nói, đối với CP này xứng đôi! Còn có số ít người nói, đây là chủ top bịa đặt, hai người căn bản không có ở bên nhau!

Tay Trình Hiếu Cát vừa lướt vừa phát run, là ai, trăm phương ngàn kế bịa đặt như vậy? Cô đến một chút manh mối cũng không có, “Vậy cuối cùng là ai tung tin đồn?”

Cô Lâm thấy sắc mặt cô rất kém, cũng ý thức được tính nghiêm trọng của chuyện này, “Cô Trình, em đặc tội với ai?”

Trình Hiếu Cát lắc đầu, trong đầu cô loạn thành một mớ bòng bong, không biết làm sao bây giờ, lại theo bản năng muốn gọi điện thoại cho Lục Nhất Phương. Không đợi cô gọi cho Lục Nhất Phương, chủ nhiệm khoa xanh mặt tới tìm cô, “Cô Trình, hiệu trưởng tìm cô.”

Trình Hiếu Cát ngơ ngác đi theo phía sau chủ nhiệm Tưởng đi ra ngoài. Chủ nhiệm Tưởng nghiêm khắc nói: “Cô Trình! Chuyện này cô phải cho phía trường học một lời giải thích!”

Trình Hiếu Cát: “Chủ nhiệm, tôi cùng sinh viên tuyệt đối giao lưu bình thường, không tồn tại quan hệ không chính đáng, chủ nhiệm nhất định phải tin tưởng tôi!”

Chủ nhiệm Tưởng: “Cô đừng cùng tôi giải thích, cô đến giải thích cho hiệu trưởng.” Nói xong cũng mặc kệ cô, chấp tay sau lưng đi ở phía trước, Trình Hiếu Cát ở phía sau hết đường chối cãi.

Chủ nhiệm Tường không thích cái loại không có bằng cấp gì vào làm giáo viên trường đại học C, vốn dĩ ông ta muốn tiến cử em họ ông ta tới nhậm chức, không nghĩ tới hiệu trưởng trực tiếp cho cô gái này nhậm chức. Lần này với chuyện này nếu có thể đem Trình Hiếu Cát đuổi đi, vậy thật là một kiện rất tốt.

Tới văn phòng hiệu trưởng, hiệu trưởng là một người hơn 50 tuổi, là lão tiên sinh có học vấn đại học, hơn 50 tuổi nhưng dáng người cao và ngay thẳng, rất có tinh thần, thấy Trình Hiếu Cát, chỉ là tươi cười ấm áp hỏi: “Cô Trình, cháu chắc hẳn là biết bác gọi cháu lại đây là vì cái gì chứ?”

Trình Hiếu Cát: “Hiệu trưởng, cháu thật sự không có phá hư nội quy kỉ luật của trường học, cháu cùng học sinh chưa từng có yêu nhau.”

Hiệu trưởng: “Cô Trình, nếu cháu đã nói như vậy, đương nhiên bác sẽ tin tưởng cháu.”

Năm đó Trình Hiếu Cát vẫn là học sinh, ông đã rất là cô gái thích này, người đã tạo kỉ lục nhảy xa cho trường đại học C, tính cách vui vẻ hòa đồng, cho nên, lúc ấy bắt cô ở lại làm giáo viên.

Chủ nhiệm Tường lại nghiêm khắc nói: “Hiệu trưởng, việc này bại hoại không khí trường học, chỉ bằng điểm này thì cô Trình không thể tiếp tục lưu lại trường học.”

Hiệu trưởng liếc mắt một cái nhìn chủ nhiệm Tường, nghiêm túc nói: “Chủ nhiệm Tường lời này nói có chút quá kích, nếu trong trường đại học C này chỉ cần sinh viên bất mãn với khi thầy cô rồi tung tin đồn, vậy là phải đem thầy cô đó đuổi ra khỏi trường học, vậy mỗi thầy cô trong trường chúng ta đây đều sống trong bất an sao?”

Hiệu trưởng nói, khiến cho chủ nhiệm Tường không cách nào phản bác, “Vậy việc này không giải quyết được gì? Vậy danh dự trường học phải làm sao bây giờ?”

Trình Hiếu Cát lúc này nói: “Hiệu trưởng không cần khó xử, nếu cháu là nguyên nhân phá hoại danh dự trường đại học C, cháu tự nguyện từ chức,

nhưng cháu không thể từ chức không minh bạch, cháu muốn biết rõ chân tướng chuyện này, trả cho cháu sự trong sạch!”

Hiệu trưởng gật gật đầu, nói: “Cô Trình, không cần quá mức lo lắng, bác đã để giám thị internet trường học đi tra, cuối cùng là ai đã đăng lên bài đăng ác ý chửi bới này, sẽ không để cháu chịu oan.”

Hai người kẻ xướng người hoạ, chủ nhiệm Tường không có khe hở chen vào nói, vẫn không cam lòng nói: “Cô Trình ngày thường nếu chú ý ngôn từ cử chỉ, làm sao có bát nước bắn hắt lên trên người?”

Ở thời điểm không biết rõ là ai đăng tin công kích cô, cô cũng lười đến cùng chủ nhiệm Tường cãi cọ.

Lúc này, phòng hiệu trưởng vang lên tiếng đập cửa, ba người quay ra nhìn, chỉ thấy sắc mặt Thẩm Dực nghiêm trọng đứng ở cửa. Hiệu trưởng ý bảo cậu tiến vào.

Thẩm Dực hướng hiệu trưởng, chủ nhiệm Tường cùng với Trình Hiếu Cát chào hỏi qua, “Hiệu trưởng, cháu biết bài đăng này là ai đăng lên.”

Ba người đều kinh ngạc nhìn cậu, Thẩm Dực tiếp tục nói: “Cháu cùng cô Trình, vẫn luôn là quan hệ cô trò đúng mực, trên bài đăng kia mấy ảnh chụp, đều là hiểu lầm, ảnh đầu tiên là lần trước cháu đoạt được quán quân, kích động bế cô Trình lên, lúc ấy ở đấy có rất nhiều người đều có thể làm chứng. Đến những ảnh chụp khác, đều là giao lưu bình thường.”

Hiệu trưởng hỏi: “Vậy bài đăng là ai làm?”

Thẩm Dực nhìn nhìn Trình Hiếu Cát, sau đó nói: “Nếu, em không đoán sai, Tần Nhu khoa tin tức.”

“Tần Nhu?” Hiệu trưởng nghi hoặc hỏi, “ Vì sao phải đăng bài lên chửi bới bôi xấu cô giáo khoa thể dục?”

Trình Hiếu Cát nói: “Đấy là em gái không cùng cha không cùng mẹ với cháu, chắc không phải là Tần Nhu đâu ạ.” Lời tuy nhiên nói như vậy, nhưng

cô cũng có thể xác định, cái bài đăng chính là cô ta đăng.

Hiệu trưởng: “Nếu đã có hiềm nghi, mặc kệ có phải hay không, đều phải kêu tới hỏi một chút.”

Mọi người gật gật đầu, hiệu trưởng còn nói thêm: “Cô Trình, mấy ngày tới, cháu trở về nghỉ ngơi đi, chờ điều tra rõ, lại trở về dạy học, đều tan đi.”

Trình Hiếu Cát đương nhiên không có dị nghị, Thẩm Dực còn muốn nói gì, bị Trình Hiếu Cát ngăn lại, hai người rời khỏi văn phòng hiệu trưởng, chủ nhiệm Tường còn ở lại.

Ra khỏi văn phòng hiệu trưởng, Thẩm Dực áy náy nói: “Cô Trình, em xin lỗi.”

Trình Hiếu Cát: “Em không cần phải nói xin lỗi, việc này cũng không phải em sai.”

Thẩm Dực vẫn rất áy náy: “Chuyện này, là bởi vì em mới khiến cho cô, là em mang đến rắc rối cho cô, thật sự rất xin lỗi.”

Trình Hiếu Cát lại lần nữa nói: “Thật sự, việc này không trách em. Em đi học trước đi học, cô muốn yên lặng một chút.”

Thẩm Dực thấy Trình Hiếu Cát tinh thần không tốt lắm, cuối cùng nói, “VẬY cô Trình nghỉ ngơi cho tốt.” Nói xong, liền mau chân đi xa.

Thẩm Dực tìm được Lương Thành, tức giận xách cổ áo cậu ta, “Lương Thành, lần trước sinh nhật mày mang đến con nhỏ kia rốt cuộc là ai?”

Lương Thành bị cậu làm cho giật mình, cũng tức giận, một tay đem đẩy cậu ra, “Thẩm Dực, mày nổi điên gì đấy?”

Chương 25

Tải ebook: dtv-ebook.com

“Tao điên? Lương Thành, coi mày là huynh đệ, huynh đệ tốt nhất, còn mày mày coi tao là cái gì?” Thẩm Dực gào rống.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Mày nói rõ ràng!” Lương Thành cũng la lớn.

Thẩm Dực thấy cậu ta không giống như đang nói dối, đem chuyện trên diễn đàn kể hết, Lương Thành nghe xong, cũng rất kinh ngạc, “Những bức ảnh kia chắc là Tần Nhu chụp, chính cô ấy bảo đảm quá sẽ không truyền bên ngoài!”

“Nhưng hiện tại tất cả ảnh đều bị tuồn ra ngoài, còn nơi nơi bịa đặt nói tao cùng cô Trình ở bên nhau, khiến cô Trình dính phải phiền toái lớn như vậy, mày còn tin tưởng cô ta?” Thẩm Dực hừ lạnh một tiếng, trào phúng nói, “Mày có biết không, cái loại bịa đặt ác ý này, khả năng sẽ bị tạm giữ theo pháp luật hình sự.”

“Tao lập tức gọi điện thoại hỏi cô ấy!” Lương Thành tái mặt khi nghe Thẩm Dực nói vậy, cậu ta biết Thẩm Dực không phải nói chơi.

Điện thoại vang lên vài tiếng, truyền đến giọng nói không kiên nhẫn của Tần Nhu, “Alo? Anh lại gọi điện thoại làm gì?”

Giọng điệu của cô ta khiến vẻ mặt của Lương Thành tệ hơn, Lương Thành trực tiếp hỏi, “Diễn đàn về cô Trình cùng Thẩm Dực là em đăng lên sao?”

Tần Nhu lạnh lùng nói: “Lương Thành, chuyện của tôi, anh đừng có quản! Nếu là không có chuyện gì khác, tôi tắt máy đây!”

Lương Thành cũng không nói nhiều, nói thẳng: “Anh khuyên em chạy nhanh đến chỗ hiệu trưởng nói chuyện này cho rõ ràng, nếu đã báo cảnh sát,

em học khoa tin tức, hẳn là biết hủy hoại danh dự người khác, hậu quả có bao nhiêu nghiêm trọng!”

“Anh đừng có ở đó mà dọa tôi, tôi nói cho anh biết, tôi không có! Trên diễn đàn không phải là tôi!” Tần Nhu phủ nhận.

Lương Thành đều bị cô ta chọc tức bật cười, “Tần Nhu, em cho rằng anh bị ngu sao? Bức ảnh đó là anh nhìn em chụp, không phải làm thì còn có thể là ai?”

“Nói không phải tôi, không phải tôi, không thể hiểu được!” Tần Nhu nóng nảy, giọng nói lớn hơn rất nhiều.

Một bên Thẩm Dực lạnh lùng nói: “Tần Nhu, tôi là Thẩm Dực, nếu cô không đi chủ động giải thích, tôi đây sẽ phải gọi cảnh sát, hậu quả cô tự biết đấy.”

Thẩm Dực nói, làm Tần Nhu trầm mặc một trận, cô ta sợ, cha mẹ Thẩm Dực đều là quan lớn thành phố C, cậu không có nói đùa, giọng của Tần Nhu mềm mỏng nhẫn nhịn, “Thật sự không phải em, em thề!”

“Tôi cũng lười nói với cô, chuyện này sẽ được điều tra rõ ràng, đến lúc đó, hy vọng cô còn có thể thừa nhận tất cả hậu quả!” Thẩm Dực cũng không hề cùng cô ta nhiều lời, ý bảo Lương Thành tắt điện thoại.

Sau khi tắt điện thoại, Lương Thành thử hỏi: “Thẩm ca, anh thật muốn nói cho ba mẹ anh?”

Thẩm Dực nhìn cậu ta một cái, khinh thường nói: “Loại việc nhỏ này, còn dùng đến việc nói cho ba mẹ tao sao? Chờ trường học xử lý trước, xử lý không tốt, tao lại nhúng tay.”

Lương Thành còn muốn nói cái gì, Thẩm Dực ngắt lời: “Mày cũng đừng nghĩ vì cái con nhỏ Tần Nhu cầu xin, nếu nó dám làm, dám phải chịu hậu quả!”

Lương Thành gật gật đầu, không nói chuyện nữa, chỉ là không nghĩ ra, Tần Nhu vì cái gì mà vô duyên vô cớ công kích cô Trình.

Trình Hiếu Cát về đến nhà, muốn tìm người để nói hết mọi thứ cũng không có, cầm di động, cô muốn gọi cho Mạnh Mạnh, Mạnh Mạnh cũng giúp không được, cô ấy bạn muốn chết, không muốn làm cô ấy nhọc lòng chuyện của cô.

Di động cầm ở trong tay thật lâu, cuối cùng vẫn là quyết định nhắn cho Lục Nhất Phương qua WeChat.

Trình Hiếu Cát: “Anh đang bận sao?”

Một phút, hai phút..... Mười phút đi qua, vẫn không có trả lời, có lẽ anh đang bận. Cô ném điện thoại xuống thẳng tấp nằm xuống đất trong đầu lộn xộn.

“Leng keng!” Trình Hiếu Cát lập tức đem điện thoại cầm lấy, quả nhiên là Lục Nhất Phương trả lời tin nhắn

Lục Nhất Phương: “Vừa mới bận, hiện tại rất nhàn, có chuyện gì thì em nói đi.”

Cô méo miệng, như vậy hơi quá, cô đem bài đăng trên diễn đàn chuyển tiếp cho Lục Nhất Phương, sau đó nói: “Tôi hôm nay thành trở thành người nổi tiếng trong trường, cũng không biết là ai ngứa mắt tôi đến mức như vậy, còn mỗi ngày chụp lên tôi, vì tôi mà tung tin đồn vớ vẩn.”

Lục Nhất Phương vừa mở ra, lập tức biết đã xảy ra chuyện gì.

Lục Nhất Phương: “Em hiện tại ở nơi nào?”

Trình Hiếu Cát: “Ở nhà.”

Lục Nhất Phương: “Chờ anh trở lại.”

Anh không có hoài nghi cô, cũng không có trách mắng cô, trong lòng Trình Hiếu Cát ấm áp, vội trả lời, “Tôi không có việc gì, anh cứ đi làm đi.”

Sau đó gửi một icon nũng nịu, tỏ vẻ cô thật sự không có việc gì.

“Ở nhà chờ anh.” Lục Nhất Phương nhắn xong tin nhắn này cũng không nhắn lại nữa.

40 phút sau, vang lên tiếng đập cửa, Trình Hiếu Cát đi ra mở cửa, quả nhiên là Lục Nhất Phương.

Lục Nhất Phương thấy Trình Hiếu Cát không có gì bất thường, thở dài nhẹ nhõm một hơi, vào nhà sau đó hỏi cô, “Em tính xử lý như thế nào? Trực tiếp báo cảnh sát hay là chờ trường học điều tra ra kết quả?”

Trình Hiếu Cát: “Vẫn là chờ trường học điều tra kết quả đi, hiệu trưởng không muốn đem chuyện này làm to, ảnh hưởng đến trường học, cho nên chỉ là lén ở điều tra.”

Lục Nhất Phương gật gật đầu, lại hỏi, “Vậy em có biết là ai đăng lên không?”

Trình Hiếu Cát lắc đầu, “Tôi không rõ lắm, nhưng tôi khẳng định là Tần Nhu, Thẩm Dực nói, ảnh chụp chỉ có Tần Nhu có.”

Lục Nhất Phương: “Nếu thật sự là Tần Nhu, em tính xử lý như thế nào?”

Trình Hiếu Cát xoa xoa tóc, có chút khó chịu nói: “Tôi có thể làm sao bây giờ? Nếu nó là người xa lạ còn dễ xử lý, nhưng cố tình nó lại là em gái trên danh nghĩa của tôi, nếu tôi xử lý nó, ba tôi làm sao bây giờ? Anh muốn như ba tôi đối mặt với tôi với dì Tần thế nào? Tôi không muốn ba khó xử. Cùng lắm thì tôi bị sa thải!”

Lục Nhất Phương trầm mặc một lúc, mới nói, “Không có việc gì, không muốn xử lý thì thuận theo tự nhiên đi.”

Cô gật gật đầu, “Cảm ơn anh vào lúc này ở bên tôi.”

“Cùng anh còn dùng nói ‘Cảm ơn’ sao?”

“Tôi phải nói.” Trình Hiếu Cát trịnh trọng nói.

Lục Nhất Phương bị cô chọc cho cười, nói: “Em nghỉ ngơi đi, anh đi mua chút đồ ăn, nấu cơm cho em ăn.”

Trình Hiếu Cát không muốn ở trong phòng một mình, “Đừng đi, đặt cơm ngoài đi!”

Chương 26

Tải ebook: dtv-ebook.com

Nhìn ánh mắt cầu xin của Trình Hiếu Cát, Lục Nhất Phương không đành lòng cự tuyệt cô, gật gật đầu, “Cơm bên ngoài ăn không tốt, anh mua chút rau dưa thịt tự mình nấu.”

Trình Hiếu Cát với ý chí tinh thần sa sút, Lục Nhất Phương ở nhà cùng cô một ngày.

Buổi sáng ngày hôm sau, hiệu trưởng gọi điện thoại tới, bảo cô đến trường học một chuyến.

Lúc Trình Hiếu Cát đến văn phòng hiệu trưởng, Tần Nhu đã đứng ở bên trong.

Hiệu trưởng thấy cô lại đây, nói thẳng nói: “Cô Trình, đã tìm được người đăng bài bịa đặt rồi, chính là bạn học này, cháu cũng coi như là nửa người nhà, cháu xem muốn xử lý như thế nào cho tốt.”

Lúc này Tần Nhu sớm đã không có ngạo mạn như lúc trước, mà là vẻ mặt chán nản đứng ở nơi đó.

Trình Hiếu Cát: “Hiệu trưởng, dựa theo kỷ luật của nhà trường.”

Hiệu trưởng: “Dựa theo kỷ luật của nhà trường, sẽ cho thôi học.”

Tần Nhu mở to hai mắt, điên cuồng nhìn Trình Hiếu Cát hô to: “Chị, chị không thể để em thôi học, chị không thể!”

Trình Hiếu Cát lạnh giọng nói: “Mày làm trái với nội quy trường học, đây là hình phạt đáng phải nhận, lại không phải tao làm mày thôi học, là nội quy trường học làm mày thôi học, mày sớm biết bịa đặt sẽ nhận hậu quả thế nào!”

Tần Nhu thấy Trình Hiếu Cát căn bản không vì cô ta cầu tình, oán hận nói: “Tôi có chỗ nào bịa đặt? Thẩm Dực thích chị! Hai người ngày thường quan hệ mập mờ không rõ chẳng lẽ tôi nói sai rồi sao?”

Trình Hiếu Cát: “Tần Nhu, tao cùng mày tuy rằng không phải chị em ruột, nhưng tao cũng không có làm chuyện có lỗi với mày? Mày còn không biết hối cải?”

Tần Nhu: “Chị không có chỗ nào làm sai với tôi, chính mấy người chỗ nào cũng nhắm vào tôi, chị, ba chị, ngay cả Lục Nhất Phương cũng vậy, chỗ nào cũng khinh thường tôi!”

Trình Hiếu Cát: “Ba tao, đối với mày không tệ đi, ông ấy còn muốn đem con gái ruột đuổi ra khỏi cửa, đem phòng tao nhường cho mày ở, tao chưa từng có làm khó mày dù một chút! Đến nỗi Lục Nhất Phương đối với mày không tốt, vì cái gì cũng muốn tính ở trên đầu tao?”

Tần Nhu rống to: “A! Tôi không tốt, chị dựa vào cái gì sống tốt như vậy? Dựa vào cái gì?”

Hiệu trưởng lúc này mới nói chuyện, “Cô Trình, bạn học Tần, hai người đừng cãi nhau nữa, cô Trình, bác hỏi cháu một câu, bạn học Tần có thể lưu lại trường học không?”

Hiệu trưởng nói, khiến Trình Hiếu Cát lâm vào lưỡng nan, cô tư tâm là không muốn để cô ta tiếp tục ở lại học, nhưng nếu để cô ta thôi học, cuối cùng, ba cô, dì Tần, cuối cùng vẫn cầu xin cô!

“Hiệu trưởng, cho nó ở lại đi, nó chỉ là có chút cực đoan, bản tính không xấu.” Trình Hiếu Cát nghĩ nghĩ, cuối cùng nói với Tần Nhu: “Hy vọng về sau mày tự giải quyết cho tốt.”

Hiệu trưởng nhìn Trình Hiếu Cát, gật gật đầu: “Cô Trình nói đúng, chúng ta phải cho học sinh cơ hội sửa đổi, chỉ là cũng không thể hoàn toàn không xử phạt, phạt Tần Nhu phải ghi lại vi phạm trong bảng và hạ một bậc bảng khi tốt nghiệp, xóa bài đăng cùng với xin lỗi.”

Tần Nhu thấy không phải thôi học, lúc này mới hơi thả lỏng một chút, “Cảm ơn hiệu trưởng.”

Hiệu trưởng: “Người nên cảm ơn là chị của cháu, nếu chị cháu không tha thứ, bác cũng không có cách nào.”

Tần Nhu nhìn nhìn Trình Hiếu Cát, không nói gì, đương nhiên, Trình Hiếu Cát cũng không muốn tiếp thu lòng biết ơn của cô ta, cô vốn dĩ cũng sợ phiền toái mới để cô ta ở lại. Cuối cùng cô cũng không phải thánh mẫu, có thể khoan hồng độ lượng tha thứ người thọc dao sau lưng cô.

Hai người đi ra phòng hiệu trưởng, Trình Hiếu Cát không để ý đến cô ta, lập tức rời đi.

Trình Hiếu Cát còn chưa về nhà, nhắn cho Lục Nhất Phương nói đã có kết quả điều tra, chẳng được bao lâu, anh gọi điện thoại tới.

Lục Nhất Phương: “Tiểu Cát, mau đến bệnh viện.” Trong giọng nói của anh cùng ngày thường không có gì khác nhau, lại làm nội tâm Trình Hiếu Cát căng thẳng, không phải em trai ở bệnh viện đã xảy ra chuyện gì rồi?

Trình Hiếu Cát: “Xảy ra chuyện gì sao? Em trai tôi làm sao vậy?”

Lục Nhất Phương không có trả lời, chỉ nói: “Trong điện thoại nói không rõ, em mau tới đây.”

Trình Hiếu Cát càng sốt ruột, lập tức chạy xe đến bệnh viện. Lúc cô đến bệnh viện, thấy ba cô sắc mặt không tốt, đứng cạnh cửa cách giường bệnh rất xa, dì Tần ngồi ở trên ghế lau nước mắt, Lục Nhất Phương cũng ở đấy. Tần Nhu cùng cô gần như là chân trước chân sau tới bệnh viện.

Tần Nhu đi kéo Tần Uyển Nhân dò hỏi, Trình Hiếu Cát hỏi Trình Phó Vũ nói: “Ba, tiểu Diệp làm sao vậy?”

Nhắc tới đến Trình Hiếu Diệp, sắc mặt Trình Phó Vũ càng khó coi, tay run rẩy chỉ vào Trình Hiếu Diệp, nhìn Trình Hiếu Cát nói: “Đừng nhắc đến nó với ba!”

Trình Hiếu Cát càng thêm khó hiểu, nhìn về phía Lục Nhất Phương, hỏi: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Bệnh của tiểu Diệp rất nghiêm trọng sao? Mọi người sao lại bày ra vẻ mặt này?”

Lục Nhất Phương dừng một chút, thấy Trình Hiếu Diệp trợn tròn mắt, nói: “Nơi này không có cách nào giải thích, em ra đây đi.”

Trình Hiếu Cát đi theo Lục Nhất Phương đi ra ngoài, rồi tới một chỗ trong hoa viên bệnh viện, “Em còn nhớ lần trước hỏi em về nhóm máu không?”

Cô gật gật đầu, “Cả nhà tôi đều là nhóm máu O.”

Lục Nhất Phương: “Dì Tần là nhóm máu A, mà em trai em lại là nhóm máu B.”

Thấy Trình Hiếu Cát vẫn là vẻ mặt nghi ngờ, anh còn nói thêm: “Nhóm máu A cùng nhóm máu O kết hợp, con sinh ra chỉ có thể xuất hiện hai loại nhóm máu A, O, tuyệt đối sẽ không xuất hiện nhóm máu B.”

Trình Hiếu Cát há to miệng, chần chờ trong chốc lát, cổ họng khô khan, hỏi: “Ý anh nói là, Trình Hiếu Diệp không phải em trai tôi?”

Lục Nhất Phương gật gật đầu, “Cho nên, chú mới có thể tức giận như vậy.”

“Trời ơi, ba làm sao chịu được đả kích này? Ông ấy cùng dì Tần, vốn dĩ không có nhiều tình cảm, chính là bởi vì có Trình Hiếu Diệp mới không thể không kết hôn.” Trình Hiếu Cát lo lắng nói: “Ông ấy coi Trình Hiếu Diệp như bảo bối, hiện tại biết Trình Hiếu Diệp không phải con ruột, ông ấy nên làm cái gì bây giờ?”

Lục Nhất Phương vỗ vỗ bả vai cô: “Không có việc gì, chú có sóng to gió lớn gì mà chưa thấy qua, khẳng định không có việc gì.”

Hai người ở bên ngoài ngáy người trong chốc lát, Lục Nhất Phương nói: “Trở về đi, ở chỗ này ngồi đủ lâu rồi.”

Trở lại phòng bệnh, áp suất bên trong rất thấp, làm cô muốn thoát khỏi nơi này, lúc này Trình Hiếu Diệp đã bị đưa đến công viên bệnh viện nhi đồng chơi.

Chương 27

Tải ebook: dtv-ebook.com

Trình Phó Vũ giống như già nua đi rất nhiều, trước đây đều là vui tươi hớn hờ, hiện tại lại là gương mặt giận dữ, ông thấy Trình Hiếu Cát tiến vào: “Tiểu Cát, con cũng đã biết?”

Trình Hiếu Cát nhẹ nhàng gật gật đầu, đi qua dựa gần chỗ ông đứng, “Ba, mặc kệ đưa ra quyết định gì, con cũng ủng hộ ba”.

Trình Phó Vũ nhìn Trình Hiếu Cát, trong lòng hơi chút vui mừng chút, ngược lại nhìn về phía Tần Uyển Nhân, ông lại tức giận, lớn tiếng hỏi: “Tần Uyển Nhân, cuối cùng tôi giúp ai nuôi con?”

Tần Uyển Nhân cũng không khóc, lạnh lùng nói: “Trình Phó Vũ! Ông là cái đồ độc ác không có lương tâm! Tiểu Diệp là con của ông sinh ra! Nó chính là con của ông!”

Trình Phó Vũ tức giận đến phát run, “Đã đến lúc này! Bà còn muốn gạt tôi?”

Tần Uyển Nhân: “Tôi lừa ông cái gì? Ông sở hữu bất động sản, đều đăng ký ở dưới danh nghĩa con gái ruột của ông, ông tổn thất cái gì?”

Trình Hiếu Cát đã có chút hiểu ra, vì cái gì bà ta liều mạng tuổi già nguy hiểm, cũng muốn vì ba cô sinh đứa con trai, nếu không có con trai, một phân tiền bà ta cũng không được chia đến! Kỳ thật ba cô đã có chút dao động, khoảng thời gian trước không phải muốn đem chỗ ở hiện tại của cô cho bà ta sao? Nhưng ai bảo cố tình bà ta lại chọn căn phòng cô có tình cảm nhất cơ, nếu là phòng khác thì chỉ cần bà ta thích là được, cô thật sự đúng là sẽ không tranh giành với bọn họ.

Trình Phó Vũ: “Được, lúc trước bà nói, cái gì cũng không cầu xin tôi! Không nghĩ tới lại có sắc mặt như này!”

Tần Uyển Nhân tức quá hóa cười, quát: “Trình Phó Vũ, ông cũng không tự soi gương nhìn lại bản thân mình đi, người đã một bó tuổi rồi, thật đúng là cho rằng bản thân có thể sinh ra con trai?”

Làm trò trước mặt tiểu bối, còn Tần Uyển Nhân luôn luôn khom lưng cúi đầu lại nói với ông như vậy, ông còn chưa bao giờ chịu quá loại tức giận này, chỉ cảm thấy hai mắt tối sầm, thẳng tắp ngã xuống.

Trình Hiếu Cát cùng Lục Nhất Phương vội vàng đem ông nâng dậy, đỡ tới trên giường nằm, Lục Nhất Phương kiểm tra rồi nói: “Chú đây là phát hỏa công tâm, tức giận, nghỉ ngơi một lúc là tốt rồi.”

Tần Uyển Nhân thấy ông tức giận ngắt đi, cũng có chút hoảng loạn, Tần Nhu vỗ vỗ tay bà ta, ý bảo bà ta bình tĩnh đôi mắt cô ta lại nhìn chăm chăm Lục Nhất Phương không bỏ, cô ta không tin, chuyện này vô duyên vô cớ bị phát hiện như vậy.

Trình Hiếu Cát nói với Lục Nhất Phương: “Lục Nhất Phương, cảm ơn anh!”

Lục Nhất Phương: “Chúng ta không cần nói cảm ơn.”

Trình Hiếu Cát lại đối với mẹ con Tần Uyển Nhân nói: “Dì Tần, tình trạng ba dì cũng thấy được, phiền mấy người tránh một chút trước đã, con nghĩ ba tỉnh lại không muốn nhìn thấy mấy người.”

Tần Uyển Nhân lúc này xé xuống lớp nguy trang của bà ta, đối với Trình Hiếu Cát hung tợn nói: “Trình Hiếu Cát, tôi cùng ba cô là vợ chồng hợp pháp, ông ấy bị bệnh, tôi không chăm sóc ông ấy, ai sẽ chăm sóc?”

Trình Hiếu Cát: “Chờ ba tôi tỉnh lại, ba muốn ai chăm sóc thì người đó sẽ chăm sóc! Hiện tại mời bà đi ra ngoài!”

Tần Uyển Nhân vẫn ăn vạ không đi, Lục Nhất Phương nói: “Dì Tần, tiểu Diệp đang ngoài, dì phải đi trông con trẻ con thì tốt hơn, nơi này có Tiểu Cát, sẽ không có việc gì.”

Tuy rằng Lục Nhất Phương đang thương lượng, lại không cho bà ta cái cớ để từ chối, Tần Nhu nhìn qua ánh mắt kia, lúc anh đang cảnh cáo cô ta không được loạn truyền ảnh chụp, chính là ánh mắt này.

Trong lòng cô ta e ngại, lôi kéo ống tay áo Tần Uyển Nhân, nói: “Mẹ, chúng ta đi xem em trai đi.”

Tần Uyển Nhân thấy Tần Nhu có chuyện cùng bà ta nói, quay đầu trừng mắt nhìn Trình Hiếu Cát cùng Lục Nhất Phương một cái, tức giận vội vàng đi ra ngoài.

Trình Hiếu Cát thấy ánh mắt Tần Nhu nhìn Lục Nhất Phương rất kỳ quái, hỏi: “Ánh mắt Tần Nhu nhìn anh cứ kỳ kỳ sao ấy? Hình như là sợ anh lắm ý, anh đã làm gì nó à?”

Lục Nhất Phương liếc mắt một cái nhìn cô, “Anh có thể làm cái gì? Anh cũng không quen biết mà.”

Trình Hiếu Cát nghĩ nghĩ, cũng đúng, quả thật bọn họ vác tám gậy tre cũng đánh không được. Cô nhìn Trình Phó Vũ đang hôn mê, lo lắng nói: “Anh nói xem, nên làm cái gì bây giờ? Tôi thật sự sợ cơ thể của ba không chịu nổi.”

Lục Nhất Phương an ủi nói: “Đừng lo lắng, cơ thể chú luôn luôn tốt, không thành vấn đề, tin tưởng chú có thể giải quyết, chúng ta phải làm chính là luôn ở bên cạnh ủng hộ cho chú.”

Tuy rằng lời Lục Nhất Phương nói, đều không có chút ý nghĩa thực tế nào, nhưng vẫn để cho trong lòng Trình Hiếu Cát yên ổn không ít, giống như, mặc kệ xảy ra chuyện gì, chỉ cần có Lục Nhất Phương ở bên cạnh, cô sẽ dám đối mặt.

Qua nửa giờ, Trình Phó Vũ tỉnh lại, Lục Nhất Phương thấy thế nói: “Chú, chú đã tỉnh, cháu đến văn phòng một chuyến, lát nữa sẽ qua đây.”

Trình Phó Vũ gật gật đầu, “Nhất Phương, mấy ngày nay, thật là phiền toái cho cháu rồi.”

“Không có gì đâu ạ, chú phải nghỉ ngơi cho thật tốt, cháu đi trước.” Lục Nhất Phương nói xong liền đi ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn hai người bọn họ, tương đối lặng im một lúc, vẫn là Trình Phó Vũ mở miệng nói trước: “Tiểu Cát, ba rất xin lỗi mẹ của con!”

Trình Hiếu Cát nhìn ba không còn trẻ, cũng rất chua xót, cô nói: “Con đã từng có đoạn thời gian rất hận ba, hận ba vào lúc mẹ mới qua đời không đến một năm, đã tìm người mới, không đáng cho mẹ. Nhưng hiện tại nhìn ba như vậy, con lại cảm thấy ba như thế nào cũng được, chỉ cần ba khỏe mạnh bình an, con tin mẹ ở trên trời, cũng hy vọng ba sống phải vui vẻ.”

Trình Phó Vũ còn tưởng rằng con gái sẽ trách cứ ông, thấy con gái hiểu chuyện như vậy, nói ra lời tri kỷ như vậy, cuối cùng ông không nhịn được, vài giọt nước mắt chảy xuống, “Tiểu Cát, con yên tâm, ba biết nên làm như thế nào.”

Trình Hiếu Cát thấy Trình Phó Vũ rơi lệ, cô cũng rơi nước mắt không ngừng, “Dạ, mặc kệ ba đưa ra quyết định gì, con đều ủng hộ ba.”

Cha con hai người lấp đầy khoảng trống trong tim bao nhiêu năm nay, nói ra rất nhiều điều chất chứa trong lòng bao lâu nay.

Lúc Tần Uyển Nhân tới nhìn thấy cảnh tượng cha con hài hòa như vậy. Trình Phó Vũ thấy bà ta tới, nhìn bà ta một cái, cũng không nói lời nào, cuối cùng thở dài, nói: “Uyển Nhân, đến cuối cùng chuyện này là như thế nào, tôi cũng không muốn tra cứu kĩ nữa, chẳng qua những ngày sau khẳng định chúng ta không thể sống với nhau được nữa.”

Sắc mặt Tần Uyển Nhân trắng bệch, mắng: “Trình Phó Vũ, tôi nói cho ông biết, đừng có mơ là sẽ buông bỏ tôi đơn giản dễ dàng như vậy, tôi không bao giờ ly hôn!”

Chương 28

Tải ebook: dtv-ebook.com

Sắc mặt Trình Phó Vũ vẫn bình tĩnh: “Cái chuyện ly hôn này không phải do bà quyết định, chờ xét nghiệm ADN, chúng ta ra tòa án giải quyết.”

Tần Uyển Nhân lúc này mới luống cuống, vội nói: “Tôi ly hôn cũng được thôi, mấy năm nay tôi hầu hạ ông, cũng phải có chút tiền bồi thường chứ.”

Trình Phó Vũ nhìn chằm chằm bà ta như nhìn thấy bầu trời thay đổi, cuối cùng nhắm mắt lại, nói: “Trên danh nghĩa tôi không có gì có thể bồi thường cho bà, niệm tình cảm ngày xưa, nhà cũ để lại cho bà ở, nhưng không thể tính là của cải đem bán lấy tiền mặt, chờ bà chừng nào thì có năng lực, thì phải dọn ra.”

Trình Phó Vũ nói xong, ý bảo Trình Hiếu Cát dìu ông lên đi ra ngoài đi dạo, lưu lại mẹ con Tần Uyển Nhân.

Tần Nhu căm giận mà nói: “Mẹ! Nhà này mỗi người đều tốt! Chúng ta không thể cứ như vậy mà buông tha!”

Tần Uyển Nhân hung hăng liếc xéo cô ta một cái: “Nếu không phải con đi trêu chọc Trình Hiếu Cát, cái con nha đầu chết tiệt kia, nào có việc hôm nay này!”

Vừa mới đi ra ngoài, Tần Nhu đem suy đoán cô ta nói cho Tần Uyển Nhân, Tần Uyển Nhân lập tức kết luận là bác sĩ Lục Nhất Phương kia ở bên trong phá rối, nếu không, ai sẽ biết Trình Hiếu Diệp không phải con ruột của ông ta! Bà ta cảnh cáo Tần Nhu: “Việc này con đừng nhúng tay vào nữa! Còn ngại chuyện không đủ nhiều sao?”

Tần Nhu chịu tức giận của Tần Uyển Nhân, ngoài miệng không nói, trong lòng lại là các loại không phục, “Mẹ! Chẳng lẽ mẹ ly hôn, sẽ sống không được sao?”

Tần Nhu ít nhiều có chút khinh thường cách làm của Tần Uyển Nhân, cô ta cho rằng, bằng bản thân là có thể sinh hoạt tốt, vì cái gì một hai phải đi bám vào đàn ông để sống tốt?

Tần Uyển Nhân nhìn cô ta thờ dài, “Tiểu Nhu, năm đó cũng có ý nghĩ như con nhưng quá khó khăn, con còn nhỏ, còn không hiểu chuyện.”

Trình Hiếu Cát cùng Trình Phó Vũ ra bên ngoài, gió lạnh sượt qua mặt, cả người Trình Phó Vũ sáng khoái hơn rất nhiều, tuy nói vẫn phiền muộn như cũ, nhưng cũng không thể không nhắc lại chuyện này nữa.

Trình Hiếu Cát trầm mặc ở một bên, cũng không nói lời nào.

Trình Phó Vũ: “Tiểu Cát, mấy năm nay con chịu ủy khuất, đều là ba sai.”

Trình Hiếu Cát: “Ba, con vừa mới nói, không trách ba. Muốn ba nghĩ thoáng ra, chú ý sức khỏe của ba.”

“Ba không có việc gì.” Trình Phó Vũ thờ dài, lại hỏi cô: “Con cùng Nhất Phương, hiện tại là thế nào?”

Ông cảm thấy Lục Nhất Phương trong các phương diện điều kiện đều tốt, xứng đôi với con gái nhà mình, nếu có thể cùng anh ở bên nhau, ông cũng yên tâm.

Trình Hiếu Cát: “Rất tốt ạ, như thế nào mà ba lại quay đến vấn đề này? Con cùng anh ấy chính là hàng xóm nhiều năm, giống như anh em, sao có thể!”

Trình Phó Vũ nhìn cô một cái thật sâu “Tiểu Cát có rất nhiều chuyện, con phải dùng tim mình để cảm nhận, Nhất Phương có lẽ chưa từng có đem con là em gái của mình?”

Ông là người ngoài cuộc, người nhìn rõ ràng nhất, Lục Nhất Phương đối với Tiểu Cát, kia tuyệt đối không có khả năng là quan hệ bạn bè hàng xóm bình thường, tuy rằng anh che giấu rất tốt, nhưng cuối cùng anh cũng không

sao qua được với ông đã ăn cơm muối nửa đời người, không thể gạt được ông, chỉ là đứa con gái này của ông chết sống không chịu thông suốt.

Trình Phó Vũ nói, làm Trình Hiếu Cát dừng một chút, cô cũng thường xuyên sẽ có ảo giác, ảo giác Lục Nhất Phương kỳ thật đối với cô có tình yêu nam nữ, mỗi khi nghĩ đến đây, trong đầu sẽ nhảy ra hình ảnh Thẩm Diệc Hàm, cơ thể cũng theo bản năng sinh ra kháng cự, kháng cự lại lần nữa bị thương..... “Ba, ba đừng nhọc lòng, người ta có người yêu thích rồi, nói không chừng ba còn có thể nhìn thấy đấy.”

“Được, ba không nhúng tay vào nữa.” Trình Phó Vũ cũng không ép cô, có một số việc, người khác nói ra cũng vô dụng, “Ba ở chỗ này cũng đến mấy ngày rồi, ba tính toán chiều mai sẽ về.”

Trình Hiếu Cát rất kinh ngạc, “Ba, sao ba vội vã trở về như vậy làm gì? Ở lại thành phố C đi ba.” Trình Phó Vũ hàng năm đến thành phố Z ở một thời gian, nơi đó cách thành phố C hơn 100 km, nơi đó hoàn cảnh tốt, rất thích hợp để chăm sóc sức khỏe.

Trình Phó Vũ: “Mấy ngày nay lo lắng nhiều chuyện quá, ba muốn đến đó yên tĩnh một thời gian.”

Trình Phó Vũ nói như vậy, Trình Hiếu Cát không cách nào giữ lại, đành phải đồng ý, “Vậy ba phải mời người lái thay đi, con không yên tâm ba lái xe.” Sau lần đả kích này, Trình Hiếu Cát sợ cơ thể ông không chịu được, rất lo lắng.

“Hazz, chuyện này có lớn bao nhiêu đâu, lúc ba còn trẻ, sóng gió chưa thấy qua, chỉ là lúc này già rồi già rồi, ngược lại hồ đồ.” Trình Phó Vũ không đồng ý mời người lái thay, ông thích cảm giác nắm lấy tay lái. Theo đạo lý nói, Trình Hiếu Cát mới 27 tuổi, hẳn là ông đang tuổi tráng niên chính trực mới đúng, nhưng lúc bọn họ còn trẻ một lòng chạy đua với sự nghiệp, nên mới sinh muộn, con đã lớn, bản thân cũng đã già rồi, trong lòng lại không phục mình đã già.

Trình Hiếu Cát không lay chuyển được ông, “Vậy thì, chiều mai vừa lúc là cuối tuần, con cùng với ba trở về, thuận tiện đi xem hoàn cảnh chỗ đó rất

cuộc có bao nhiêu tốt.”

Từ khi Trình Phó Vũ cưới vợ trẻ, đến thành phố Z ở thì quan hệ hai cha con không được tốt, Trình Hiếu Cát không có đi qua bên kia, cũng không biết ông ở nơi nào.

Trình Phó Vũ gật đầu tỏ vẻ cam chịu, “Đi, về nhà trước.”

Trình Hiếu Cát đi gara lấy xe của Trình Phó Vũ, đang chuẩn bị lái xe về nhà, lúc này Lục Nhất Phương gọi điện thoại lại đây, đúng lúc hôm nay anh không lái xe, ba người một đường trở về.

Bởi vì Trình Phó Vũ chịu sự sỉ nhục mà đàn ông ghét nhất nên dọc theo đường đi Lục Nhất Phương cũng không biết nói chuyện như thế nào, không khí tương đối nặng nề. Mãi đến khi về đến nhà, Lục Nhất Phương mới nói: “Chú tới thành phố C lâu như vậy, cháu còn chưa mời chú ăn bữa cơm, hôm nay chú đừng từ chối.”

Trình Phó Vũ: “Được, chúng ta cũng đã năm chưa gặp nhau, nên cùng nhau ăn một bữa cơm! Nhưng bữa này để chú mời khách!”

Lục Nhất Phương: “Làm sao phiền chú tiêu pha như vậy! Để cháu mời!”

Trình Hiếu Cát ở một bên nhìn hai người khách sáo như vậy, rất không quen, “Hai người đừng cãi nữa, ba, Lục Nhất Phương, bữa này con mời, ai cũng đừng mong cùng con đoạt!”

Cô nói xong, đôi mắt trừng lớn nhìn hai người, giống như ai muốn mở miệng, cô phải đi lên cùng người đẩy oánh lộn!

Lục Nhất Phương: “Anh biết gần đây có một quán ăn gia đình ăn rất được, anh mang hai người qua đó.”

Lúc này ba người mới dừng tranh luận, chạy xe đến quán ăn. Trên bàn cơm, Trình Phó Vũ bởi vì tâm tình không tốt, lôi kéo Lục Nhất Phương uống không ít rượu, hai người uống say khướt rồi mới trở về nhà.

Chương 29

Tải ebook: dtv-ebook.com

Trình Hiếu Cát đưa Lục Nhất Phương về nhà anh, Lục Nhất Phương lôi kéo Trình Hiếu Cát, “ Em đi thành phố Z mang theo anh cùng đi được không?”

Trình Hiếu Cát muốn rút tay ra nhưng không thể nào rút khỏi tay anh được “Tôi đưa ba tôi về nhà, anh đi theo đi làm gì?”

“Anh mặc kệ, anh muốn đi theo em, cùng đi với em.” Lục Nhất Phương từ nhỏ đã có cái tật xấu, từu lượng không tốt, chuyện này khi Trình Hiếu Cát ở cao trung phát hiện,anh uống say, đặc biệt có thể làm âm ỉ, hơi chút không theo ý anh sẽ không ngừng la lối khóc lóc, nhưng tỉnh lại hoàn toàn không nhớ được bộ dạng xấu hổ của mình.

Trình Hiếu Cát đành phải có lệ với anh, dù sao anh cũng không nhớ rõ, “Được được, được, chiều mai mang anh đi cùng, ngoan, hiện tại đi vào phòng ngủ đi.”

Lục Nhất Phương lúc này mới thuận theo, Trình Hiếu Cát thấy anh vào cửa đã ngã vào sofa liền bất động, lại nói: “Anh cởi giày ra.”

Ngoan ngoãn cởi giày.

Trình Hiếu Cát thấy anh nghe lời như vậy, nổi lên tâm tư trêu đùa anh, “Bán manh.”

Cô móc di động ra, mở video quay lại.

Lục Nhất Phương tự hỏi một chút, sau đó đem tay đặt ở chỗ cằm, trong miệng hát, “Chúng ta cùng nhau học mèo kêu..... Meo meo.....Cùng nhau.....” Động tác cứng đờ, khuôn mặt đỏ hồng, hai mắt mê ly, Trình Hiếu Cát bật cười một tiếng, cũng không trêu anh nữa.

“Cởi quần áo ra.” Để anh nhanh lên giường đi ngủ, cô cũng được về nhà.

Lục Nhất Phương vẫn ngoan ngoãn làm theo như cũ, chỉ là mệnh lệnh có chút nhầm lẫn, khi anh cởi áo trên xong, cuối cùng Trình Hiếu Cát cũng phản ứng lại: “Dừng! Không được cởi nữa! Lên giường ngủ!”

Lục Nhất Phương vô tội nhìn Trình Hiếu Cát, giống như một đứa trẻ đã làm sai chuyện, muốn được người lớn tha thứ. Cô nhất chịu không nổi cái loại không tiếng động lên án như vậy, chậm rãi nhẹ nhàng nói: “Ng ngoan, hiện tại lên giường đi ngủ.”

Lục Nhất Phương lại treo lên nụ cười ngốc nghếch, mở hai tay ra với Trình Hiếu Cát “Ôm một cái.”

“Lục Nhất Phương, anh đừng quá quá mức! Lăn đi ngủ nhanh!” Trình Hiếu Cát giận dữ hét lên, thậm chí hoài nghi tên này mượn rượu giả điên, muốn chiếm tiện nghi của cô.

“Ôm ~” Lục Nhất Phương trợn trợn nửa người trên, vẫn cố chấp dang hai tay, thậm chí còn làm nũng tại chỗ khiêu khích cô.

Trình Hiếu Cát hít sâu một hơi, bình tĩnh, bình tĩnh! Anh uống say, uống say, đánh người phạm pháp! Đánh người phạm pháp, đi qua đứng ở trước mặt anh, mở cánh tay, thu trở về, đem cô gắt gao vòng ở trong ngực.

Trình Hiếu Cát dán mặt vào cơ thể trợn trợn của anh, cơ thể ấm áp, tim đập nhanh, trên mặt nóng lên, lập tức đẩy anh ra, “Ôm cũng ôm rồi, đi ngủ nhanh, cẩn thận bị cảm lạnh.”

Lục Nhất Phương thỏa mãn lên giường nằm, Trình Hiếu Cát đem chăn đắp cho anh xong, chuẩn bị tắt đèn, Lục Nhất Phương nằm nghiêng nhìn Trình Hiếu Cát, thả ra một gương mặt siêu cấp vui vẻ, tươi cười nói “Ng ngoan, Tiểu Cát.”

Trình Hiếu Cát nhìn cái gương mặt tươi cười hớn hở này, tim đập lại lỡ một nhịp, tổn thọ quá nha, quá hại người rồi, nhanh chóng tắt đèn, “Ng

ngon.”

Sau đó vội vàng trở về nhà của mình. Trình Phó Vũ còn chưa ngủ, tuy rằng Lục Nhất Phương uống say như chết, nhưng Trình Phó Vũ một chút men say cũng không có.

Trình Hiếu Cát: “Ba, muộn rồi sao ba không ngủ đi?”

Trình Phó Vũ: “Ngủ không được, ba muốn ngồi một lát, con đi ngủ trước đi không cần quan tâm đến ba đâu.”

Trình Hiếu Cát biết trong lòng ba vẫn rất khó chịu, nên cứ để ông ở đó, cô đi rửa mặt. Rửa mặt xong, đem giường gấp rất ít dùng đến mở ra, đặt ở phòng khách dựa chỗ sofa, sau đó đem rèm kéo một vòng quanh giường, đây là lúc bạn đại học ở nhờ nhà nghĩ ra biện pháp.

Trình Phó Vũ ở một bên nhìn cô bận trước bận sau, đau lòng nói: “Tiểu Cát, con dọn đến căn phòng ở khu mới bên kia đi, phòng đấy lớn hơn, phòng này cũng quá nhỏ.”

Trình Hiếu Cát: “Ba, con ở một mình trong phòng này là vừa, hướng hồ đến chỗ làm cũng rất gần, con rất thích.” Cô không muốn nói là phòng này do mẹ để lại cho cô, sợ k1ch thích đến ông.

Trình Phó Vũ không có nói nữa mà vào phòng ngủ.

Ngày hôm sau, Trình Hiếu Cát cùng Trình Phó Vũ đi nhìn khu phòng mới, đi dạo trong nội thành hết một ngày.

Sáng sớm ngày thứ ba, hai cha con chuẩn bị xuất phát đi thành phố Z, vừa đóng cửa lại, cửa nhà Lục Nhất Phương mở ra, anh từ bên trong đi ra hỏi: “Chú, Tiểu Cát, sớm.”

Trình Phó Vũ cười cười hỏi anh: “Đây là muốn đi làm sao?”

Lục Nhất Phương kỳ quái nhìn Trình Hiếu Cát một chút, “Chú, Tiểu Cát không nói cho chú biết sao? Em ấy nói muốn mang cháu cùng đi thành phố

Z chơi hai ngày đấy ạ!”

Trình Hiếu Cát khiếp sợ, “Tôi khi nào nói muốn mang anh cùng đi?”

Vẻ mặt Lục Nhất Phương ai oán như oán phụ, “ Buổi tối hôm trước đấy, em quên rồi sao?”

Buổi tối hôm trước? “ Anh không phải nói, uống say cái gì cũng không nhớ rõ sao?” Trình Hiếu Cát rống to.

“ Ừ, chuyện cần nhớ thì vẫn nhớ.” Lục Nhất Phương cười, “Em hy vọng anh nhớ rõ chuyện gì khác à?”

Nụ cười này ở trong mắt Trình Hiếu Cát rất không bình thường, để lộ tà khí, làm cô nhớ tới cái ôm kia, nhất thời khí huyết dâng lên, hung hăng nói: “Tôi không chuẩn bị cho anh đi, cái đó không tính gì hết!”

Lại sát vào anh, thấp giọng uy hiếp nói: “Không được nói bậy, nếu không, anh chết chắc!”

Lục Nhất Phương vẫn cười, xoay người nhìn về phía Trình Phó Vũ, “Chú, Tiểu Cát lại thay đổi, chỉ có thể mong chú mang cháu đi.”

Trình Phó Vũ đương nhiên ước gì anh có thể thành một đôi với cô, cười ha hả nói: “Đi đi đi, càng nhiều người đi cùng nhau càng vui vẻ.”

Nói xong trừng mắt nhìn Trình Hiếu Cát một cái, “Tiểu Cát, phải chiêu đãi Nhất Phương thật tốt.”

Trình Hiếu Cát nhìn ba cô, không từ chối được, đành phải không tình nguyện đồng ý, “Nếu anh đi, vậy anh lái xe.” Trình Hiếu Cát không thích lái xe, cứ cảm thấy lái xe nguy hiểm rất lớn, cho nên nhiều năm như vậy, chết sống không mua xe.

Lục Nhất Phương càng vui vẻ hơn hờ, “Được, anh lái xe.”

Quá trình nhạc đệm đã qua, trong ba người chỉ có Trình Hiếu Cát không vui, còn lại hai người đều rất vui vẻ bước lên con đường đến thành phố Z.

Chương 30

Tải ebook: dtv-ebook.com

Một giờ sau, ba người tới thành phố Z nơi Trình Phó Vũ ở. Sau khi nghỉ ngơi một lúc, Trình Hiếu Cát đề nghị muốn đi dạo, Trình Phó Vũ tuổi lớn, muốn ở nhà nghỉ ngơi, để cho hai người trẻ tuổi bọn họ đi ra ngoài.

Thành phố Z có phong cảnh hữu tình nổi tiếng khắp cả nước, Trình Hiếu Cát đề nghị ngồi du thuyền, Lục Nhất Phương đương nhiên sẽ không có ý kiến. Hai người tới chỗ để mua vé lên du thuyền, nhìn thấy một tấm biển quảng cáo to đùng ở trên đó viết, “Hoan nghênh đến với Double Eleven, tình nhân sẽ giảm nửa giá, người thường sẽ phải trả toàn bộ!”

Hai người đi đến chỗ mua vé, người bán vé nhìn hai người, mặt mỉm cười hỏi: “Cô gái, mua vé tình nhân, hay là vé thường?”

Trình Hiếu Cát bị hỏi cảm thấy vô cùng khó khăn, “Chúng tôi không phải đang yêu nhau, mua hai vé thường.”

Người bán vé nghi ngờ liếc mắt nhìn bọn họ một cái, chuẩn bị hóa đơn.

“Chờ một chút, chúng tôi là một cặp.” Lục Nhất Phương ngăn cản nói, cười nhìn về phía người bán vé, “Hai chúng tôi đang giận nhau.”

Nói xong, xoa xoa khuôn mặt kinh ngạc của Trình Hiếu Cát, sủng nịch nói: “Ngoan, không tức giận nữa.”

Người bán vé nhìn hành động của hai người, tuần nam mỹ nữ, thật là làm người ta cực kỳ hâm mộ! “Tốt, dựa theo yêu cầu hoạt động của chúng tôi, yêu cầu hai vị hôn nhau để xác nhận hai người đang yêu nhau.”

Người bán vé nói xong thì trong đầu Trình Hiếu Cát “Ong” một tiếng nổ tung!

??? Hôn nhau???

Trình Hiếu Cát: “Tôi không thấy nói phải hôn nhau.”

Người bán vé vẫn mỉm cười, duỗi tay chỉ vào chữ trên biển quảng cáo, “Thưa cô, cô chú ý nhìn xem chữ nhỏ kia.”

Trình Hiếu Cát nhìn thấy, quả nhiên, dưới đáy biển quảng cáo viết, “Tình nhân phải lấy hôn làm chứng minh nha!”

Cô khống chế được dục vọng mãnh liệt lấy chân đá lên biển quảng cáo, cắn răng nói: “Chúng tôi không cần vé tình nhân!”

Lời nói vừa mới nói xong, miệng đã bị thứ ấm áp che lại sau đó nhanh chóng rời đi.

Lục Nhất Phương! Hôn!! Cô!

Trình Hiếu Cát ngây ngốc ở đằng kia, Lục Nhất Phương xin lỗi cười cười: “Bạn gái xấu hổ, phiền cô cho chúng tôi vé tình.”

Người bán vé nhanh nhẹn đưa hai vé cho anh, nhìn theo bọn họ đi xa, ai, tuổi trẻ thật tốt.

Tay Trình Hiếu Cát bị Lục Nhất Phương nắm đi, còn đang đắm chìm trong nụ hôn của Lục Nhất Phương, một hồi lâu, mới tỉnh lại, ngơ ngác hỏi: “Lục Nhất Phương, anh rất thiếu tiền sao?”

Lục Nhất Phương: “Không thiếu.”

Trình Hiếu Cát: “Không thiếu tiền, anh làm gì mà nhất định phải mua vé tình! Còn dám phi lễ tôi!”

Trình Hiếu Cát tức giận bưng bưng, một chân đá trên hông anh, “Đồ lưu manh! Anh trả nợ hôn đầu tiên cho tôi!”

Lục Nhất Phương né tránh cú đá của cô, liên thanh xin lỗi: “Anh sai rồi, thật sự! Anh đây cũng là nợ hôn đầu tiên! Nếu em cảm thấy không công bằng, anh đứng im để em hôn lại!”

Trình Hiếu Cát tức giận cười nhạo anh, đuổi theo đánh anh, trong chốc lát hai người đều mệt không chịu được, tìm ghế ngồi xuống, Trình Hiếu Cát đột nhiên trầm mặc, giống như hạ quyết tâm rất lớn, hỏi Lục Nhất Phương: “Lục Nhất Phương, tôi có thể cho rằng anh yêu thầm tôi không?”

Đột nhiên bị đặt câu hỏi như vậy, làm Lục Nhất Phương không kịp phòng bị, anh nuốt nước miếng, sau đó trịnh trọng nói: “Em bây giờ mới biết được anh yêu thầm em sao!”

Lục Nhất Phương trả lời quá nhanh, nhanh đến mức Trình Hiếu Cát không phân biệt nổi, không biết có phải anh lại đùa không, nên tự cho rằng lời này trở thành trêu chọc cô.

Trình Hiếu Cát ngẩng đầu lên, vênh cằm lên, khinh thường nhìn Lục Nhất Phương, “Đừng có thích chị đây, chị đây là người trong truyền thuyết đấy.”

Lục Nhất Phương vẫn chưa nói chuyện, ánh mắt tối sầm đi, một lát sau, mới nói nói: “Chị gái, hy vọng có thể nhìn thẳng bản thân mình đi, ai yêu thầm người đó chính là heo!”

Quả nhiên, lại là một trò vui đùa.

Bởi vì ngay từ đầu hai người không thoải mái, hai người ở trên du thuyền không có hứng thú lắm, đều thất thần, hai bên bờ sông non xanh nước biếc ở trong mắt bọn họ cũng không có vẻ đẹp gì cả.

Hai người cao hứng tới, mất hứng đi về, Trình Hiếu Cát cho rằng nếu là chủ nhà vẫn phải ra đón chủ nhà, điều chỉnh tốt tâm trạng, chủ động nói với Lục Nhất Phương: “Thành phố Z có quán nướng rất nổi tiếng, có muốn đi ăn thử không?”

“Chất benzopyrenec trong quá trình nướng thịt sinh ra tương đương với việc hút thuốc lá 500 lần.” Lục Nhất Phương âm trầm nhìn cô một cái, “Em còn muốn ăn sao?”

Đồ độc ác, không ăn thì không ăn!

Trình Hiếu Cát: “VẬY ĐI ĂN THỊT DÊ? THÀNH PHỐ Z NÀY CÓ NỒI CANH THỊT DÊ CŨNG CÓ THỂ NÓI TUYỆT NHẤT.”

Lục Nhất Phương: “Anh bị dị ứng với thịt dê.”

Trình Hiếu Cát: “Hay đi ăn đồ ăn Trung Quốc?”

Lục Nhất Phương: “Anh không muốn ăn.”

Được rồi, thích ăn thì ăn.

Trình Hiếu Cát cũng tức, “Thích ăn thì ăn, không ăn thì chúng ta về nhà!”

Lục Nhất Phương vẫn uể oải đi theo cô, bên cạnh có đại thiếu gia chán nản, miễn bàn có bao nhiêu lo lắng sốt ruột. Tôi muốn giống như ánh mặt trời, chiếu sáng lên anh! Làm anh ấm áp!

Trình Hiếu Cát điều chỉnh tâm tình một chút, lại lần nữa hỏi: “Anh rốt cuộc làm sao vậy? Là anh một hai phải theo tới đây, sao bây giờ bày vẻ mặt không thiết sống hả, anh làm sao?”

Lục Nhất Phương nhìn cô một cái thật sâu, “Không có việc gì, chúng ta đi ăn nướng đi, không phải em thích ăn sao?”

???

Hai người cuối cùng vẫn ngồi ở quán nướng, nơi này là quán nướng nổi danh khắp thành phố Z, quán nướng đông đúc, chen đầy người, bọn họ tùy tiện tìm một quán rồi ngồi xuống, dù sao hương vị cũng không khác nhau.

“Ông chủ, cho ba đĩa thịt ba chỉ với hai đĩa thịt bò rau củ!” Trình Hiếu Cát cầm giỏ rau sống, hô to với chủ quán, lại hỏi Lục Nhất Phương, “Anh muốn ăn cái gì tự chọn, tôi chọn theo ý tôi không nhất định là anh thích.”

Lục Nhất Phương gật gật đầu, Trình Hiếu Cát từ trước đến nay yêu thích ăn thịt, mà Lục Nhất Phương từ nhỏ thiên đồ chay, hai người lại không ăn chung được, anh chỉ nhặt ít rau.

Rất nhanh, chủ quán đưa bọn họ đồ ăn để nướng, hỏi: “Hai vị, muốn uống đồ uống gì không?”

Chương 31

Tải ebook: dtv-ebook.com

Trình Hiếu Cát nghĩ nghĩ, bia lạnh cùng thịt nướng là tuyệt phối, thiếu cái nào hương vị cũng mất ngon, “Lấy sáu chai bia.”

Lục Nhất Phương kinh ngạc nhìn nhìn cô, “Trời lạnh mà uống nhiều bia như vậy làm gì?”

Trình Hiếu Cát ghét bỏ nói: “Anh không hiểu, thịt nướng cùng bia, thiếu cái gì cũng không ngon.” Nói xong, cô lại nhìn anh thông cảm, giống như việc anh chưa từng ăn như vậy là tổn thất rất to lớn.

Chủ quán mang bia đến, Trình Hiếu Cát cầm ba chai đặt ở trước mặt của Lục Nhất Phương, “Nha, đây là phần của anh, không uống hết không cho về!”

Trình Hiếu Cát được ba cô hun đúc, ba chai bia không có bất cứ vấn đề gì. Lục Nhất Phương thuộc về loại một chai đã nghiêng bên nọ xọ bên kia, đây là cô muốn trút giận lên anh, đồng thời cũng muốn thử anh, uống say rồi có thể nhớ hay không.

Lục Nhất Phương yên lặng nhận bia, rót bia ra ly rồi giơ ly lên ý bảo Trình Hiếu Cát cụng ly.

Trình Hiếu Cát giơ lên, hai người chạm vào một chút, mỗi người uống một ngụm, bia đặc có hương vị, hơn nữa lạnh lẽo k1ch thích vị giác mở ra, cô gấp không chờ nổi mà bắt đầu ăn thịt, còn động tác Lục Nhất Phương vẫn nhã chậm rãi chọn miếng cà tím để ăn. Hai người yên lặng ăn.

Chẳng được bao lâu, một chai bia đã thấy đáy. Lục Nhất Phương ăn hết đồ rồi vẫn thiếu, đã có chút vầng đầu. Trình Hiếu Cát còn đang đấu tranh cùng một đồng thịt bò rau củ.

Chờ Trình Hiếu Cát đem tất cả đồ ăn cô thích ăn sạch thì ba chai bia cũng uống xong. Lục Nhất Phương đã say lảo đảo, ghé vào trên bàn.

Trình Hiếu Cát thấy anh say thành như vậy, cũng không lôi kéo anh uống nữa, hôm nay tự dừng tức giận, nhưng nhìn anh say thành như vậy, tức giận cũng tan thành mây khói.

Chờ đến đi khi nâng Lục Nhất Phương dậy, Trình Hiếu Cát mới cảm thấy đầu mình có hố, cô làm sao lại chuốc say một đại thiếu gia cao 1m8! Hiện tại, ai có thể đem anh khiêng trở về! Ai có thể! Cô đỡ anh trên vai, sau đó từng bước một đi tìm xe taxi, giống như Tôn Ngộ Không lúc ấy công yêu tinh đá trên lưng cố hết sức như vậy, tự mình chuốc lấy cực khổ.

Trở lại tiểu khu, lại một trận chiến cực khổ, lúc này mới kéo anh lên lầu. Nhưng mà, đứng ở trước cửa, chuông cửa cũng bị cô ấn hỏng rồi, cũng không thấy ba cô ra mở cửa.

Trình Hiếu Cát đành phải một tay đỡ Lục Nhất Phương không bị ngã, một tay gọi điện thoại, “Ba! Mau mở cửa! Con ở ngoài cửa này ba.”

Trình Phó Vũ: “A? Ba cho rằng hôm nay hai đứa không về nhà, ba đi tìm chú Thẩm của con uống rượu rồi.”

“.....” Được lắm! Vốn là sợ lão cha già thương tâm không ai ở cùng, kết quả là cô suy nghĩ nhiều, “Vậy ba cứ tiếp tục, thay con chào chú Thẩm ạ.”

Tắt điện thoại, Trình Phó Vũ tiếp tục cùng nhóm bạn già uống rượu, “Ai, hiện tại cha mẹ không dễ làm nha, khi còn nhỏ sợ bọn nó yêu sớm, hiện tại lớn rồi lại nhọc lòng muốn bọn nó không đối tượng, khó khăn mà.”

Ông nói xong, bưng một chén rượu trắng nhỏ, một ngụm buồn đi xuống, một bên Thẩm Thanh Lam cũng thở dài theo, “ Sư huynh à, sớm biết như thế, hà tất lúc trước làm vậy! Lúc ấy để cho bọn nó ở bên nhau, nào còn có những việc như này? Con gái gốc nhà em cũng làm em sầu đến tóc trắng nửa đầu rồi.”

Hai người cha già đổ rượu cho nhau, đêm cũng khuya.

Trình Hiếu Cát cúp điện thoại, nhận mệnh đem Lục Nhất Phương kéo tới khách sạn phụ cận, thuê hai gian phòng, toàn bộ quá trình Lục Nhất Phương cứ như viên đá to gấn keo con cún bám dính vào cô!

Trình Hiếu Cát đưa anh vào phòng, đặt ở trên giường, xoay người ra cửa, lại bị Lục Nhất Phương bắt lấy tay, kéo ngã lên trên người anh, Trình Hiếu Cát giãy giụa đứng lên, bị Lục Nhất Phương mạnh mẽ ôm ở trong ngực.

Trình Hiếu Cát tức giận, “Lục Nhất Phương, buông tay!”

Lục Nhất Phương không có buông tay, ngược lại ôm càng chặt, trong miệng lầm bầm: “Anh..... Không có lừa..... Em.”

“Anh không có gạt tôi cái gì?” Trình Hiếu Cát đem đầu để sát vào, cẩn thận nghe anh nói cái gì.

“Anh..... Thật sự..... Yêu thầm..... Em.” Lục Nhất Phương nói được đứt quãng.

Trình Hiếu Cát nghe được liền bốc hỏa, hôm nay cô vì việc này giận dỗi cả ngày, thật vất vả bình tĩnh, bây giờ lại chọc cô, cô ra sức tránh tay anh, “Nào! Đi ngủ nhanh!”

Vẻ mặt Lục Nhất Phương thống khổ, giống như muốn khóc, ngơ ngác hỏi: “Em muốn anh làm như thế nào thì em mới tin anh?”

Trình Hiếu Cát thuận miệng nói, “Anh đừng nghĩ gạt tôi, sau đó lại nhục nhã tôi!”

Lục Nhất Phương mở màng mở to mắt, mê mang hỏi: “Anh không rõ, cuối cùng là anh lừa em cái gì”

Trình Hiếu Cát nhìn vẻ mặt anh vô tội, quát: “Anh trước kia không thích tôi, hiện tại lại tới trêu chọc tôi làm cái gì? Đáng thương tôi sao?”

Rống xong lại cảm thấy bản thân giống tâm thần, cùng một tên uống say nói linh tinh, xoay người ra phòng.

Trình Hiếu Cát đi rồi, Lục Nhất Phương ngơ ngẩn nhìn trần nhà, không biết qua bao lâu mới mắt nhắm lại.

Trình Hiếu Cát trở lại phòng, không đến vài phút, Lục Nhất Phương lại theo chân cô, đứng ở ngoài cửa hô: “Tiểu Cát, mở cửa.”

Trình Hiếu Cát không muốn để ý đến anh, không có lên tiếng. Bên ngoài truyền đến một trận âm thanh heo hừ hừ, “Mở cửa, Anh! Là heo, ục ục ục.....”

???

Ngoài cửa có người mở cửa, còn cổ vũ anh, “Người anh em, cố lên!”

Đầu Trình Hiếu Cát đầy hắc tuyến, chạy nhanh lôi anh vào, những người xem náo nhiệt thấy Trình Hiếu Cát chạy ra, đều hướng tới Lục Nhất Phương cổ vũ cố lên

Lục Nhất Phương so với vừa nãy thì đã tỉnh táo hơn rất nhiều, có thể đứng vững, nhưng vẫn luôn lặp lại “Anh..... Là heo! Anh là heo, anh.....”

Trình Hiếu Cát: “Lục Nhất Phương, anh đang làm cái gì?”

Lục Nhất Phương xiêu xiêu vẹo vẹo dựa vào trên tường, hai mắt mê ly, cười nói, “Anh nói anh là heo, ục ục..... Ục ục.....”

Trình Hiếu Cát: “Được rồi, tôi biết anh là heo, mau trở về ngủ đi.”

Lục Nhất Phương cũng không vừa lòng câu trả lời của cô, vẫn là chấp nhất lặp lại anh là heo.

Trình Hiếu Cát: “VẬY anh nói đi vì sao anh lại là heo?”

Chương 32

Tải ebook: dtv-ebook.com

Lục Nhất Phương thỏa mãn cười, chậm rãi nói: “Anh là heo, cho nên..... Anh yêu thầm em.”

Tim Trình Hiếu Cát giống như bị người ta đụng phải một cái, vẫn biết là anh uống say, nhưng vẫn không khống chế không được bản thân mừng như điên.

Cô che ngực, thật cẩn thận hỏi: “Lục Nhất Phương, anh biết tôi là ai sao?”

Lục Nhất Phương nghi ngờ nhìn cô, “Em là Trình Hiếu Cát, anh yêu thầm Trình Hiếu Cát.”

Nói xong, còn nhe răng ra ngu dần cười rộ lên với cô cô.

Ai da, tổn thọ, ngày thường ra vẻ bác sĩ đạo mạo máu lạnh, đột nhiên làm nũng mềm mại đáng yêu đối với cô như vậy, không hề có sức chống cự! Trình Hiếu Cát hít sâu một hơi, sau đó mới thở ra, hỏi: “Anh xác định, anh yêu thầm chính là Trình Hiếu Cát?”

Lục Nhất Phương vẫn ngu dần như cũ gật gật đầu, “Yêu thầm cô ấy đã lâu.”

Trình Hiếu Cát nhấp nhấp môi, nói: “Lục Nhất Phương, đây chính là anh nói, anh cũng đừng có hối hận! Buổi sáng ngày mai nếu anh không nhận, xem tôi xử lý anh như thế nào.”

Giờ này khắc này, Trình Hiếu Cát không bao giờ muốn nghĩ đến những tổn thương phải chịu vì anh, không thèm nghĩ đến Thẩm Diệc Hàm, không thèm nghĩ vì cái gì nhiều năm như vậy bọn họ không gặp, khi gặp lại tình cảm của Lục Nhất Phương đối với cô ta như nào, thay đổi lớn như vậy, cô chỉ biết, nếu anh nói thích cô, vậy, cô sẽ chấp nhận.

Trình Hiếu Cát bình phục một chút cảm xúc bản thân, sau đó nhẹ giọng nói: “Lục Nhất Phương, em cho phép anh được yêu em.”

Lục Nhất Phương mềm mại cute cười một tiếng, “Được.”

“Hiện tại anh có thể trở về ngủ?” Ngày thường cao lãnh cấm dục lãnh, hiện tại lại đáng yêu vô hại như vậy gây hại cho môi trường quá, nếu anh không đi, Trình Hiếu Cát lo lắng cho mình không nhận được muốn xuống tay với anh.

“Muốn ôm ôm hôn hôn mới trở về ngủ.” Lục Nhất Phương đem hai tay mở ra, đứng yên trước mặt Trình Hiếu Cát.

A! Ai nói anh vô hại hả? Muốn ôm ôm hôn hôn đấy!

Trình Hiếu Cát như bị mê hoặc, đi qua, Lục Nhất Phương đem cô vòng ở trong ngực, còn trên trán cô nhẹ nhàng mut một chút, cô cảm thấy trong lòng trống rỗng một mảnh, cảm thấy mảnh ghép còn thiếu trong lòng đột nhiên tràn đầy, cả mảnh đất căn cỗi bắt đầu có dấu hiệu của sự sống.

Bọn họ cứ như vậy ôm không biết bao lâu, cuối cùng, Trình Hiếu Cát nhẹ giọng dỗ anh, “Ngoan, mau về phòng ngủ, ngày mai lại gặp.”

Lục Nhất Phương bất an hỏi: “Ngày mai? Vậy em phải đảm bảo ngày mai anh có thể tìm được em, em không được rời đi hay tránh né anh?”

Trình Hiếu Cát gật đầu, đem anh ôm chặt, “Em cũng yêu thầm anh rất nhiều năm, sao em có thể chạy trốn được?”

Nghe được Trình Hiếu Cát trả lời, ánh mắt sáng lên, lại lần nữa xác nhận nói: “Thật sự?”

“Thật sự.”

Lục Nhất Phương lúc này mới cảm thấy mỹ mãn đi ra khỏi phòng, lúc gần đi, anh còn tỏ vẻ đáng thương vô cùng hỏi cô, “Anh có thể ngủ lại đây được không? Anh bảo đảm cái gì cũng không làm!”

“Lăn!” Trình Hiếu Cát xấu hổ muốn chảy máu, một tay đem anh đẩy đến ngoài cửa, cảnh cáo anh, “Lục Nhất Phương, anh đừng quá đáng nhá!”

Lục Nhất Phương thấy Trình Hiếu Cát thật sự cực kỳ cáu, cũng không dám ở lại nữa, chạy nhanh trở về phòng mình. Anh đi rồi, Trình Hiếu Cát khóa kỹ cửa phòng, thật lâu cũng không thể bình tĩnh lại được, giống như đang nằm mơ.

Ngày hôm sau vừa mới 7 giờ, Lục Nhất Phương đã gọi điện thoại cho cô, anh cũng vừa mới tỉnh, giọng khàn khàn, khiến người ta nghe được muốn nhũn cả người

Lục Nhất Phương: “Trình Hiếu Cát, hiện tại em đang ở chỗ nào?”

Trình Hiếu Cát không thể hiểu được, cô không ngủ được, còn có thể ở chỗ nào? “Lục Nhất Phương anh có tật xấu gì hả! Sáng sớm tỉnh mơ không ngủ được, gọi điện thoại làm gì?”

Nghe được Trình Hiếu Cát còn ở khách sạn, anh thở dài nhẹ nhõm một hơi, “Anh gọi hỏi một chút, sợ không thấy em đâu.”

Trình Hiếu Cát ghen lời, cô là loại này người động cái liền chơi trò biến mất sao? Tính ra, sau khi trải qua chuyện tối hôm qua, hiện tại gặp mặt thật sự rất xấu hổ, muốn..... Chuồn mất được không? “Bốp bốp” vả mặt!

Trình Hiếu Cát nâng cao giọng nói, hỏi dò: “Lục Nhất Phương, chuyện tối hôm qua, anh nhớ rõ không?”

Lục Nhất Phương cong cong khóe miệng: “Tối hôm qua? Chuyện gì?”

Quả nhiên, tối hôm qua anh uống say, cái gì cũng không nhớ rõ, Trình Hiếu Cát che giấu thất vọng, cười ha ha, ra vẻ nhẹ nhàng, “Ha ha ha, không có việc gì.”

Lục Nhất Phương nhúu mày, cô gái đáng ghét này, anh biết ngay cô sẽ trốn tránh, “Nếu em nói chính là, em cho phép anh được yêu em, anh đây vẫn nhớ rất rõ.”

“.....” Trình Hiếu Cát trầm mặc, rống to: “Lục Nhất Phương! Sáng sớm tinh mơ trên người ta vui lắm sao?”

Rống xong, “Búp” cúp điện thoại, ở trên giường quay cuồng lung tung.

Lục Nhất Phương nghe được giọng nói dùng mười phần nội lực của Trình Hiếu Cát, tâm tình khá hơn nhiều, một đêm không chợp mắt, thần kinh căng thẳng, sau khi nghe được giọng của cô, cuối cùng cũng bỏ xuống lo âu bất an trong lòng, còn lại toàn bộ là hưng phấn.

Qua nửa giờ, Lục Nhất Phương tới gõ cửa, “Tiểu Cát, rời giường, đi ăn sáng.”

Trình Hiếu Cát vốn đang còn chút bực mình, nhớ đến tối hôm qua Lục Nhất Phương uống rượu, không có ăn thứ gì, khẳng định sáng nay dạ dày rất khó chịu, liền trả lời: “Chờ em một chút.”

“Được, anh chờ em.” Lục Nhất Phương nghiêng người dựa vào cửa, dẫn tới chú ý của đám người đi qua, trong đó không ít người tối hôm qua cố vũ cho anh, hướng tới anh làm mặt quỷ, trước sau anh vẫn treo ý cười, nữ sinh nhìn phòng đóng chặt, để lộ ra hai loại cảm xúc ghen ghét cùng hâm mộ.

Rất nhanh, Trình Hiếu Cát chuẩn bị xong, mở cửa, nhìn thấy cặp mắt của Lục Nhất Phương sáng lấp lánh nhìn chăm chăm cô, cô phải nhịn xúc động muốn xuống đem cửa đóng lại, lại lui về, soi gương, không có chỗ nào không ổn!

Trình Hiếu Cát: “Lục Nhất Phương, thu hồi cái loại ánh mắt này của anh đi.”

Anh xấu hổ sờ sờ mũi, ánh mắt của anh đáng khinh vậy sao? Anh cũng muốn đi soi gương, “Ánh mắt anh làm sao vậy?”

Lục Nhất Phương lại bật chế độ ngây thơ vô tội, Trình Hiếu Cát đầu hàng, “Không sao cả, không sao cả, đi ăn cơm sáng đi.”

Bữa sáng được phục vụ bởi khách sạn rất phong phú, trong đó có nhiều món ăn nhẹ nổi tiếng ở thành phố Z, hai người ăn thật sự rất vừa lòng. Nếu không phải ánh mắt của Lục Nhất Phương lúc nào cũng dán vào cô thì cô càng vừa lòng.

Chương 33

Tải ebook: dtv-ebook.com

Trình Hiếu Cát vừa ăn vừa tự hỏi, nhìn dáng vẻ vô sỉ này của Lục Nhất Phương, khẳng định cho rằng cô đồng ý với lời tỏ tình của anh, nhưng cô chỉ cho phép anh yêu cô thôi mà, cũng chính là cho phép anh được theo đuổi, hiển nhiên Lục Nhất Phương không hiểu quan hệ rõ hai người. Cô nghĩ nghĩ, việc này phải nói rõ với anh.

Hai người ăn xong cơm sáng, Trình Hiếu Cát gọi điện thoại cho ba cô, ba cô đã về nhà. Bảo bọn họ đi chơi đến giữa trưa rồi mua đồ ăn, mang theo về nhà.

Về đến nhà, Trình Phó Vũ tỏ vẻ ngại ngùng, “Tiểu Cát, Nhất Phương, tối hôm qua thật là ngại quá, cũng tại Tiểu Cát không cùng chú nói rõ ràng, chú thật sự cho rằng hai đứa không về nhà.”

Trình Hiếu Cát ở một bên tròn trĩnh mắt, “Ba, con gái của ba, cả đêm không về nhà, ba cũng không lo lắng?”

Trình Phó Vũ: “Ba lo lắng Nhất Phương, cũng không lo lắng cho con đâu, từ nhỏ đến lớn, con chịu thiệt thòi bao giờ chưa?”

Trình Hiếu Cát ghen lời, bị ba của mình mỉa mai, thương tích chồng chất mà.

Lục Nhất Phương: “Chú, không có việc gì, là tại con với Tiểu Cát không có nói rõ ràng.”

“A, thật là hiểu chuyện.” Trình Phó Vũ vui mừng nhìn anh, càng nhìn càng vừa lòng, lại nói với Trình Hiếu Cát: “Nếu con có một nửa hiểu chuyện như người ta, ba cũng không phải nhọc lòng!”

Trình Hiếu Cát dùng khuỷu tay chọc Lục Nhất Phương một chút, là anh lấy lòng khoe mẽ! Lục Nhất Phương nhe răng ra một chút, lại treo lên nụ

cười tươi, chiều chuộng nhìn cô.

Trình Phó Vũ thấy hai người như vậy, cảm thấy vui mừng, lại cảm thấy có chút áy náy, trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Hai người ở Trình gia ăn cơm trưa, tính buổi chiều về thành phố C. Trình Phó Vũ đưa bọn họ đến ga tàu cao tốc, một mình lái xe về nhà. Cả ngày nay, ông rất muốn cùng Lục Nhất Phương trò chuyện riêng với nhau, nhưng Trình Hiếu Cát giống như cái kẹo mạch nha, quăng cũng quăng không ra, đành phải từ bỏ.

Thành phố Z đến thành phố C, lái xe hơn một giờ, ngồi cao tốc lại chỉ cần hơn hai mươi phút đã đến, cảm giác ghế ngồi còn chưa nóng, đã đến đích rồi.

Trình Hiếu Cát đi dọc theo đường muốn nói lại thôi, ở nhà có Trình Phó Vũ, không có cách nào nói chuyện, cuối cùng trên tàu cao tốc cũng không phải chỗ nói chuyện, xuống tàu cao tốc, cô cũng bắt được cơ hội.

Trình Hiếu Cát: “Lục Nhất Phương, chúng ta đến kia ngồi đi.”

Đó là một nhà tiệm cà phê, phong cách trang trí tươi mát tự nhiên, người trong tiệm không nhiều lắm, còn thiết kế ghế dài ngồi rất tốt, Lục Nhất Phương gật đầu đáp ứng. Hai người đều chọn một ly cà phê kiểu Mỹ.

Trình Hiếu Cát do dự một chút, lấy hết can đảm nói: “Lục Nhất Phương, chúng ta hiện tại tính là quan hệ gì?”

Lục Nhất Phương suy nghĩ một chút, “Là anh đang theo đuổi em?”

Trình Hiếu Cát không nghĩ tới tư tưởng anh giác ngộ cao như vậy, nhất thời không biết nói cái gì, Lục Nhất Phương lại nghiêm túc nói: “Anh yêu thầm em, đây là chuyện thật.”

Trình Hiếu Cát đột nhiên được tỏ tình lại bị gián đoạn, cũng may lúc này, nhân viên đưa cà phê đến.

“Cảm ơn.” Trình Hiếu Cát tiếp nhận cà phê, thuận thế uống một ngụm, lập tức phun ra, vờn đầu lưỡi ra, hô, “Nóng quá! Nóng quá!”

Lục Nhất Phương vội lấy một ly nước lọc, đưa cho cô, “Vờn lưỡi ra anh xem có bị bỏng không?”

Tuy rằng xấu hổ, nhưng cô vẫn đem đầu lưỡi duỗi ra, thấy không có bị bỏng, Lục Nhất Phương mới nhẹ nhàng thở ra, “Uống chậm một chút, em phải cẩn thận chứ.”

Trình Hiếu Cát ngoan ngoãn gật gật đầu, hoàn toàn đã quên chuyện lúc trước muốn nói, cuối cùng ấp úng nửa ngày, nói ra một câu, “Lục Nhất Phương, anh không thích em, nhất định phải nói thẳng cho em biết.”

Lục Nhất Phương dừng lại một chút, trịnh trọng nói: “Anh không dám đảm bảo cả đời anh thích em, nhưng giữa chúng ta anh luôn thật lòng.”

Lục Nhất Phương nói làm Trình Hiếu Cát lo lắng, trong bụng vui vẻ, cô cười nói: “Vậy được, em cho phép anh theo đuổi em!”

Nhìn bộ dáng ngốc hề hề của cô, Lục Nhất Phương cũng nở nụ cười theo cô, “Cảm ơn cô Trình cho phép.”

“Ha ha ha, không cần cảm ơn! Không cần cảm ơn!” Trình Hiếu Cát vui vẻ cười ha ha, nâng má tự hỏi, “Em lớn như vậy, còn chưa có ai chính thức theo đuổi, anh nói xem, nam sinh theo đuổi nữ sinh như thế nào?”

Hỏi xong lời này, Trình Hiếu Cát cũng ghét bỏ bản thân, sao lại có thể không tự tin như vậy, cô chính là người gặp người thích đó sao? Lại giải thích: “Anh đừng hiểu lầm, em còn có rất nhiều người theo đuổi này, chẳng qua em cũng không thích bọn họ mà thôi, còn có, em cũng không phải muốn anh làm cái gì đâu.”

Lục Nhất Phương nhìn thấy cô lúng túng, ảo não, nhin không được vờn tay ra, xoa xoa tóc mái trên trán cô, cười tươi như nắng ấm mùa đông, nói: “Đừng căng thẳng, anh thích dáng vẻ em nói chuyện thẳng thắn.”

Trình Hiếu Cát xấu hổ cười cười, “Được, được.”

Thân phận nhân vật thay đổi mà quá nhanh, Trình Hiếu Cát còn chưa kịp thích ứng. Nhưng cô cảm thấy giờ này khắc này không thể rút rè, muốn kiên cường một chút, ngồi thẳng, giọng nói rõ ràng, “Em đây cứ thích việc nói thẳng.”

Lục Nhất Phương vẫn giữ nụ cười như cũ, Trình Hiếu Cát: “Em cảm thấy, chúng ta phải hẹn hò trước, đúng không?”

Lục Nhất Phương gật gật đầu, “Đúng vậy, vậy em có muốn đi đâu không?”

Trình Hiếu Cát nghĩ nghĩ, lắc đầu, “Không có, trước nay em không nghĩ tới, em với ai sẽ hẹn hò, vấn đề này thật đúng chưa nghĩ tới nên khó ghê.”

“Anh nghĩ lại đã.” Lục Nhất Phương dùng ngón cái cọ xát ly cà phê, “Vào cuối tuần sau, thần tượng của em có buổi biểu diễn lưu động, nếu không mang em đi xem thần tượng?”

Hai mắt Trình Hiếu Cát kích động tỏa ánh sáng, “Thật vậy sao? Vì vé vào cửa quá khó kiếm! Vừa bán đã bị mua hết, em canh rất lâu cũng không mua được, mua lại cũng không được cơ, quá khó khăn!”

“Vậy chúng ta đi xem buổi biểu diễn.” Lục Nhất Phương cho Trình Hiếu Cát một ánh mắt yên tâm “Em không cần lo lắng mua không được vé, anh có cách.”

Trình Hiếu Cát thấy anh nói khẳng định như vậy, vô cùng vui vẻ, “Thật vậy sao? Thật sự là anh mua được vé?”

Lục Nhất Phương lại lần nữa gật đầu khẳng định, Trình Hiếu Cát kích động giữ chặt tay anh, gào lên, “Cuối cùng em có thể nhìn thấy thần tượng! A a a! Em thích anh ấy nhiều năm như vậy, cũng có thể đến gần anh ấy rồi.”

Chương 34

Tải ebook: dtv-ebook.com

Thấy cô kích động như vậy, thậm chí so với lúc anh nói thích cô còn hưng phấn hơn, Lục Nhất Phương cảm thấy có chút hối hận, tự dừng muốn đưa cô đi gặp người đàn ông khác là sao?

Tuy rằng Lục Nhất Phương rất nguyện ý cùng cô ở chỗ này ngây ngốc, nhưng bệnh viện vừa mới báo, anh phải chạy đến bệnh viện.

Chờ Trình Hiếu Cát hơi bình phục tâm tình một chút, Lục Nhất Phương mới nói: “Tiểu Cát, bệnh viện có việc tìm anh, anh phải đi trước một chuyến, em về nhà trước, anh sẽ về với em cùng ăn cơm tối.”

Trình Hiếu Cát hiểu, nghề bác sĩ này gọi đến là phải đến, “Dạ, vậy anh đi trước đi, em ngồi một lúc nữa sẽ về.”

“Được.” Lục Nhất Phương đi trả tiền xong rồi vội vàng đến bệnh viện.

Trình Hiếu Cát một mình ngồi ở trong tiệm, nghĩ đến chuyện hai ngày này đã xảy ra, làm cô có loại cảm giác không chân thật, cũng có cảm giác không yên ổn.

Cô nghĩ nghĩ, gọi điện thoại cho Mạnh Mạnh, lần này điện thoại chỉ vang lên hai tiếng một chút rồi nhanh chóng có người nghe.

“Alo! Trình Hiếu Cát, bà còn biết gọi điện thoại cho người ta!” Bên kia truyền đến tiếng Liễu Mạnh Mạnh vang dội.

“Này, không phải nghĩ đến việc bà bận sao? Không có việc gì nên không dám quấy rầy bà đó!” Trình Hiếu Cát chột dạ nói, trong khoảng thời gian này, chuyện phiền lòng quá nhiều, Liễu Mạnh Mạnh có hẳn tin cho cô, cô trả lời có chút không đủ tích cực cho lắm.

“Được rồi được rồi, biết là về điểm này bà có chút cẩn thận. Có phải bận rộn cùng người đàn ông nào phải không?” Liễu Manh Manh căn bản không thèm để ý chuyện này, “Hôm nay sao rảnh rồi vậy, đến tìm mình tâm sự?”

“Hôm nay ông chủ lòng dạ hiểm độc kia còn khổ dịch bà không?” Trình Hiếu Cát nghĩ nói trong điện thoại một chốc cũng nói không rõ, dứt khoát hẹn cô ấy ra.

“Hazzz, đừng nói nữa, gần đây ông chủ cứ âm dương quái khí thế nào ấy, cho mình nghỉ mấy ngày cơ, bà nói xem có phải dây thần kinh nào bị chập mạch không?” Liễu Manh Manh nhắc tới đến ông chủ vô lương tâm kia, luôn bơi đen không có điểm dừng.

Trình Hiếu Cát: “Vậy chúng ta gặp mặt một chút được không, vừa lúc mình cũng có chuyện muốn cùng bà nói.”

Liễu Manh Manh: “Được, mình cũng đang muốn tìm bà đấy! Gần đây mình cũng dính phải chuyện cầu huyết lắm, trong điện thoại cũng không nói rõ.”

Hai người cứ ăn nhịp với nhau như vậy, hẹn nhau ở trung tâm mua sắm cạnh bờ sông.

Cúp điện thoại, Trình Hiếu Cát nhắn cho Lục Nhất Phương qua WeChat, nói cho anh biết, buổi tối không cần chờ cô cùng ăn cơm, cô muốn cùng ăn với bạn.

Lục Nhất Phương rất nhanh đã trả lời lại, “Được, em ăn xong gọi điện thoại cho anh, anh đến đón em.”

Trình Hiếu Cát: “Dạ, được.” Trả lời xong cô hướng sông nhỏ đến trung tâm mua sắm.

Lúc Trình Hiếu Cát đến, Liễu Manh Manh còn ở trên đường, giao thông thành phố C ở trung tâm đoạn đường, kẹt xe là chuyện thường, còn không biết mất bao lâu mới có thể đến. Cô tùy ý quẹo vào một tiệm bánh ngọt, cũng đem vị trí chia sẻ cho Liễu Manh Manh, sau đó ngồi chờ cô ấy tới.

Nửa giờ sau, Liễu Manh Manh mới xuất hiện ở tiệm bánh ngọt Trình Hiếu Cát chờ, cô ấy mặc một áo khoác gió màu nâu nhạt, một cây đai lưng đem tinh tế khoe vòng eo thon không bỏ sót, tóc dài uốn xoắn, son môi đỏ thắm, có vẻ thành thực kiều diễm.

Trình Hiếu Cát nhìn cô ấy xong, nhìn lại bản thân, một áo khoác lông vũ bình thường, quần jean bó sát người, một đôi giày thể thao, để mặt mộc, giống học sinh trung học.

Ai, người so người sẽ tức chết.

Trình Hiếu Cát vẫy vẫy tay với cô ấy, Liễu Manh Manh liếc mắt một cái liền thấy cô, cười cười rồi đi tới.

Liễu Manh Manh vừa mới ngồi xuống, Trình Hiếu Cát nói: “Manh Manh, lát nữa cùng mình đi mua mấy bộ quần áo đi, mình vừa thấy bà, liền cảm thấy mình quá mức sơ sài nên mình phải trang điểm.”

Liễu Manh Manh đang tính chọn loại đồ ngọt nào có calo thấp, bị lời của Trình Hiếu Cát đánh gãy, chế nhạo hỏi: “Tại sao muốn trang điểm? Có phải có chuyện gì không?”

Ánh mắt Liễu Manh Manh vô cùng câu người nhìn chăm chăm cô, Trình Hiếu Cát lập tức đầu hàng, ai nha má ời, mỹ nữ chăm chú nhìn như vậy thì là người bình thường tiêu hóa không nổi, cô vội vàng nói: “Không phải do mình nhìn bà như vậy nên tự ti sao?”

Liễu Manh Manh tròn mắt, “Cái gì, chúng ta chơi với nhau nhiều năm như vậy, trước kia không tự ti, hôm nay mới biết thế nào là tự ti? Lại nói, khí chất của bà chính là thanh thuần thuần khiết, có cái gì phải tự ti?”

Liễu Manh Manh có đôi khi cũng rất hâm mộ Trình Hiếu Cát vĩnh viễn nhìn giống nữ sinh cao trung, làm phụ nữ ai nguyện ý nhìn bản thân già đi?

Trình Hiếu Cát ngẫm lại cũng đúng, phong cách không đúng thì nhìn cũng không có được đẹp, nên không nhắc lại việc này.

Liều Manh Manh nhìn cô trong chốc lát nghi ngờ, trong chốc lát lại thoải mái, cô cứ ngồi ở đó không ngừng biến hóa, khẳng định hỏi: “Trình Hiếu Cát, bà nói thật cho mình biết, gần nhất có phải gặp đào hoa nào rồi phải không?”

“Manh Manh, đúng là cái gì cũng không giấu được bà ha!” Trình Hiếu Cát sùng bái nói: “Gần đây quả thật đã xảy ra rất nhiều chuyện.”

Liều Manh Manh cười xấu xa, “Để cho mình đoán xem, đào hoa có phải vị bác sĩ lần trước?”

Trình Hiếu Cát quả thật bái phục, “ Chẳng lẽ bà là tiên nữ sao? Tại sao lại đoán chuẩn như vậy!”

Liều Manh Manh khinh bỉ bộ dáng thần kinh thô của cô, “Vô nghĩa, loại chuyện này ai có thể tránh được hỏa nhãn kim tinh của mình? Mau nói, cuối cùng sao lại thế này!”

Trình Hiếu Cát đem chuyện trong khoảng thời gian này đã xảy ra nói hết cho Liều Manh Manh.

Liều Manh Manh nghe xong tức giận nói: “Bà mẹ kế cùng đứa con bà ta, không phải đèn hết dầu mà cứ để cho bọn họ được lợi như vậy?”

“ Mình cũng không có biện pháp, có thể làm sao bây giờ?” Trình Hiếu Cát cũng cảm thấy việc này cũng qua đã.

“Tiểu Cát, bà có nghĩ tới, bà cùng sinh viên có tai tiếng, có liên quan đến bà mẹ kế kia của bà không?” Liều Manh Manh hỏi.

??? Vẻ mặt Trình Hiếu Cát đầy dấu chấm hỏi, “ Hai việc này có liên quan gì đâu?”

Liều Manh Manh hận sắt không thành thép, thở dài, nói: “Nếu mình đoán không nhầm, người mẹ kế kia chắc hẳn là muốn cho bác sĩ Lục làm con rể bà ta, con nhỏ kia cũng liên lạc với bác sĩ Lục nói xấu về bà không ít đâu, bác sĩ Lục vốn định cảnh cáo thôi, kết quả bọn họ đem tai tiếng này ồn

ào tới tận trường học, sau đó bác sĩ Lục nhìn không nổi, trực tiếp chọc thủng chuyện ba của bà nuôi con cho người khác.....”

Chương 35

Tải ebook: dtv-ebook.com

Trình Hiếu Cát nghe xong như lọt vào trong sương mù, “Bà nói, chuyện của Trình Hiếu Diệp này, là kế hoạch một tay Lục Nhất Phương làm ra?”

Liễu Manh Manh gật gật đầu, “Cũng không thể nói là kế hoạch bác sĩ Lục, vì chỉ cho hai ba con của bà không hề bị lừa bịp mà thôi.”

Trình Hiếu Cát bỗng nhiên nhớ tới lúc Trình Hiếu Diệp mới năm viện, Lục Nhất Phương hỏi qua nhóm máu một nhà bọn họ, chẳng lẽ là từ khi đó, anh đã bắt đầu hoài nghi?

Thấy sắc mặt Trình Hiếu Cát nghiêm trọng, Liễu Manh Manh còn nói thêm: “Bà đừng nghi ngờ người ta như vậy, bà có cái gì không rõ ràng, hỏi trực tiếp rõ ràng là được. Mình thấy bác sĩ Lục này không cho bà biết những việc này, chắc hẳn là muốn yên lặng bảo vệ cho bà đấy.....”

Trình Hiếu Cát gật gật đầu, uống một ngụm, “Mình biết.”

Liễu Manh Manh lúc này mới yên tâm, Trình Hiếu Cát thật vất vả mới có thể có người thích, cũng không thể bởi vì vậy mà cho rằng người ta xấu xa, thật là tội lỗi.

Hai người lại hàn huyên một lát rồi đến chuyện Lục Nhất Phương yêu thầm cô, Liễu Manh Manh cảm khái nói: “Hai người thật là chẳng lãng mạn, lớn như vậy, còn bày đặt yêu thầm với cho phép được yêu, chậc~”

Lời này làm Trình Hiếu Cát không biết nói tiếp như thế nào, cô vội vàng nói sang chuyện khác nói: “Bà không phải nói cũng có chuyện muốn nói sao? Còn có, ông chủ lòng dạ hẹp hòi như thế sao lại cho bà nghỉ ngơi?”

Liễu Manh Manh hơi xấu hổ vén tóc, khụ một tiếng, nói, “Cái đó..... Chính là..... Đại khái là người ta xấu hổ đó.”

Trình Hiếu Cát thấy cái bộ dạng xoắn xít xấu hổ này, khó hiểu hỏi, “Sao ông chủ của bà lại xấu hổ? Việc xấu hổ với chuyện bà được nghỉ có liên quan gì?”

Mặt Liễu Manh Manh lúc nào cũng như tường thành, thế nhưng hiềm thấy đỏ bừng, nhẹ nhàng băng quơ nói: “Mình..... Ngủ cùng anh ấy.”

“!!!”Trình Hiếu Cát khiếp sợ: “Manh Manh, từ lúc nào bà trở nên mạnh mẽ như vậy?”

“Mình cũng không phải cố ý, tại lúc ấy uống nhiều quá, ai biết như vậy ông chủ lòng dạ hiểm độc ấy lại ngây thơ như vậy đâu, mình cũng không có xấu hổ mà, thế nhưng anh ấy lại giận dữ. A! Đàn ông!”

“.....” Trình Hiếu Cát kính nể vỗ vỗ bả vai cô ấy: “Chị hai! Em kính chị là nữ hán tử!”

Một ông chủ lòng dạ hiểm độc: Em mới là người giận dữ! Cả nhà em đều giận dữ!

Trình Hiếu Cát: “Vậy hiện tại làm sao bây giờ? Từ chức sao?”

Liễu Manh Manh: “Đùa gì vậy! Dựa vào cái gì mà mình phải từ chức? Mình lại không có làm sai!”

“Bà đương nhiên không có làm sai!” Về mặt Trình Hiếu Cát lo lắng, “Nhưng cái ông chủ lòng dạ hiểm độc có thể cho bà dọn đồ rồi đuổi bà đi không?”

“Làm ơn, mình làm cu li cho Chu Bái Bì kia lâu như vậy, anh ấy trừ bỏ keo kiệt, nhân phẩm vẫn tin được!” Liễu Manh Manh cho cô một ánh mắt yên tâm: “Lui một vạn bước mà nói,nếu anh ấy đuổi mình đi thì tổn thất còn không phải là anh ấy, mình rất có tài năng đó nha, có rất nhiều công ty xếp hàng chờ mình đấy.”

“Manh Manh, bà không phải đã yêu ông chủ của bà” Trình Hiếu Cát cảm thấy chuyện này cũng không đơn giản.

“Tiểu Cát, đã là năm nào rồi, đã sớm qua cái tuổi ngủ là phải chịu trách nhiệm rồi, tư tưởng phải phát triển, ok?” Liễu Manh Manh chớp chớp mắt to tròn, “Mình cùng với anh ấy nếu là một cặp với nhau, mình đây chính là cầu, anh ấy chính là phân!”

Trình Hiếu Cát khiếp sợ nhìn cô ấy, cái cờ này cắm lên cũng quá độc ác! Hình tượng Liễu Manh Manh ở trong lòng cô đã vượt xa hai mét, hình tượng này vẫn luôn được bảo vệ, thẳng đến khi Trình Hiếu Cát biết trong miệng cô ấy ngủ và đơn thuần ngủ với nhau, mới dừng lại sự sùng bái mù quáng.

“Dạ dạ dạ, Manh Manh chính là nữ cường thiên hạ đệ nhất! Là cặp đôi vàng mà Trình Hiếu Cát nhất định phải ôm chặt lấy.” Trình Hiếu Cát thấy cô ấy tự tin như vậy, cũng không nói thêm nữa mà phóng một trận rầm cầu vòng.

Liễu Manh Manh bị cô vỗ hông ngựa vô cùng thoải mái, “Yên tâm, chị có một ngụm cháo, cũng không làm em chị bị đói bụng!”

“Hắc hắc hắc.” Trình Hiếu Cát lại lần nữa chân chó cười.

Hai người ở tiệm bánh ngọt ngồi một giờ, lại đi dạo trong trung tâm thương mại rồi mới chuẩn bị đi ăn cơm tối. Hai người đang ở suy nghĩ xem ăn cái gì, Liễu Manh Manh vị bị ông chủ kia gọi điện tới.

Sau khi cô ấy tắt điện thoại, xin lỗi nói: “Tiểu Cát, công ty có hạng mục ra xảy ra chút chuyện, mình phải trở về nhìn kiểm tra, không ăn cơm với bà được nữa.”

Trình Hiếu Cát tỏ vẻ đã biết, “Đi đi, đi đi, công việc quan trọng, phải kiếm tiền nuôi mình!”

“Moa!” Liễu Manh Manh tặng cô một nụ hôn gió, “Mình đi trước đây.”

Trình Hiếu Cát nhìn bóng dáng vội vàng của cô ấy rời đi, tích cực như vậy, thật sự không phải thích ông chủ lòng dạ hiểm độc kia sao?

Trình Hiếu Cát định ăn qua loa rồi về nhà, lại nghĩ đến bệnh viện cách đây không xa, dứt khoát đi tìm Lục Nhất Phương cùng nhau ăn cơm tối lại về nhà.

Mở di động nhắn WeChat, “Lục Nhất Phương, hiện tại anh thế nào rồi? Muốn cùng nhau ăn cơm tối không?”

Lục Nhất Phương: “Tiểu Cát, hôm nay bệnh viện có chút việc, anh không đi được, em cùng bạn của em ăn đi, tối muộn đến đón em sau.”

Trình Hiếu Cát: “Tốt, em cũng có thể tự về được, anh không cần phải đến đón.”

Lục Nhất Phương: “Cũng được, em về đến nhà nói cho anh biết.”

Trình Hiếu Cát nhắn lại “Dạ dạ” gật đầu sau đó tắt giao diện wechat định tùy tiện ăn một chút gì rồi về nhà nghỉ ngơi.

Đồ ăn ở tầng 5, cô đang mải miết đi tìm đồ ăn cho bữa tối. Tầm mắt bỗng nhiên cứng lại, xuyên qua tủ kính, cô nhìn thấy người vừa mới gửi tin tức nói đang bận không được, Lục Nhất Phương đang ngồi ở cùng người khác ăn bữa tối, mà cô gái ngồi đối diện với anh kia, thế mà lại là Thẩm Diệc Hàm!

Thẩm Diệc Hàm mặc áo len màu trắng bó sát, phác họa dáng người tinh xảo hấp dẫn của Thẩm Diệc Hàm, tóc dài đen óng, búi gọn gàng ở phía sau lưng, nhìn Lục Nhất Phương nói nói cười cười.

Trong đầu Trình Hiếu Cát trống rỗng, vùi đầu bước nhanh đi qua tủ kính, đi đến một chỗ ngoặt chỗ dừng lại, sắc mặt tái nhợt che lại ngực, từng ngậm từng ngậm hít sâu, mất một lúc mới bình tĩnh lại lại.

Chương 36

Tải ebook: dtv-ebook.com

Trong đầu vẫn luôn có âm thanh nhắc nhở Trình Hiếu Cát “Phải bình tĩnh, phải bình tĩnh, chuyện không phải như mây tưởng tượng, bên cạnh còn ngồi cùng những người khác, có lẽ chỉ là ăn một bữa cơm bình thường thôi chẳng?”

Trình Hiếu Cát móc di động ra, nhắn tin cho Lục Nhất Phương, “Hiện tại anh đang ở đâu?”

“Ở bệnh viện.”

Trình Hiếu Cát chết lặng đi ra khỏi trung tâm mua sắm, bên ngoài gió lạnh lướt qua cô khiến đầu cô tỉnh táo hơn chút, nhìn xe chạy ngoài đường như nước chảy, trên đường người đến người đi người, trong nháy mắt, lòng cô vừa mới mọc ra màu xanh tươi tốt, giờ đổi thành một mảnh hoang vu.

Cô mơ màng hồ đồ về đến nhà, tắt máy, nặng nề đi ngủ.

Khi Trình Hiếu Cát lần thứ hai nhắn tin hỏi anh “Ở chỗ nào”, Lục Nhất Phương theo bản năng hướng tới tủ kính, vẫn lựa chọn không nói cho cô.

Ngay lúc anh đang thất thần, viện trưởng Thẩm vui vẻ hơn hờ nói: “Chúng ta toàn người lớn tuổi ở chỗ này, những người trẻ tuổi này không được thoải mái, lão Kỷ, chúng ta vẫn là không nên ở chỗ này làm người ta ghét đi. Ha ha ha.”

Được gọi là lão Kỷ chính là phó viện trưởng bệnh viện thành phố C, đều là người thành tinh rồi, nghe được viện trưởng Thẩm nói như vậy, nào còn có chỗ không rõ? Ông ấy cũng cười ha hả trả lời: “Đúng vậy, chúng ta đi chơi thú vui của người già.”

Viện trưởng Thẩm lại cười đối với Lục Nhất Phương cùng Thẩm Diệc Hàm nói: “Nhất Phương, Diệc Hàm, hai đứa cứ vui vẻ tâm sự, về sau chính

là đồng nghiệp rồi.”

Lục Nhất Phương gật đầu: “Dạ, viện trưởng.”

Thẩm Diệc Hàm còn lại là hờn dỗi nói: “Ba! Ba mau cùng chú Kỷ đi chơi đi.”

“Ha ha ha, ông già ông nhìn xem, nhìn xem, com gái hướng khuỷu tay ra ngoài kia.” Viện trưởng Thẩm lại cười chọc phó viện trưởng Kỷ.

“Lão Thẩm, ông cũng đừng được tiện nghi còn khoe mẽ, ông nhìn xem tiểu tử thối nhà tôi, nơi nào có thể so sánh cùng Diệc Hàm?”

Phó viện trưởng Kỷ nói xong, hai người đều “Ha ha” cười ha hả, “Đi thôi, đi thôi, không ở lại làm kỳ đà nữa.”

Hai người nói xong, cầm áo khoác liền đi, Lục Nhất Phương cùng Thẩm Diệc Hàm đều là đứng lên tiễn bọn họ.

Nhìn thấy bọn họ đi xa, hai người trầm mặc một trận, Lục Nhất Phương mở miệng nói trước: “Nếu không chuyện có gì, tôi cũng đi trước.”

Thẩm Diệc Hàm cắn môi, khẩn cầu nhìn anh, “Ăn xong rồi đi, coi như chiêu đãi bạn cũ và đồng nghiệp mới, được không?”

Nhìn Thẩm Diệc Hàm ăn nói khép nép như thế, Lục Nhất Phương càng cảm thấy bản thân không nên ở lại, không thể cho người ta bất kì hy vọng gì cả.

Anh lạnh lùng nói: “Về sau mọi người đều là đồng nghiệp, không thể thiếu liên hoan, hôm nay miễn đi.”

Nói xong, kéo ra ghế, nhìn cũng không nhìn cô ta, xoay người rời đi.

Thẩm Diệc Hàm đuổi theo, chặn ở trước mặt anh, không cam lòng hỏi: “Đến cuối cùng em có điểm nào không tốt, sao anh chướng mắt em như vậy?”

Lục Nhất Phương đã có chút không kiên nhẫn, lạnh giọng nói: “Tránh ra.”

Thẩm Diệc Hàm ngửa đầu, phẫn nộ nói: “Lục Nhất Phương, anh có tin hay không! Em có thể làm cho anh ở tất cả bệnh viện thành phố C không dám nhận anh vào làm!”

Lục Nhất Phương nhìn cũng không nhìn cô ta lấy một cái, “Tùy. Nhưng tôi cảnh cáo cô, nếu lần thứ hai cô lại dùng âm mưu gì nữa, tôi sẽ thù mới hận cũ cùng tính với cô!”

Sắc mặt Thẩm Diệc Hàm trắng bệch, vẫn chần ở trước mặt anh, khẳng khẳng không cho anh đi, Lục Nhất Phương lạnh mặt từ bên cạnh đi qua người cô ta.

Thẩm Diệc Hàm tái nhợt ngồi xồm trên mặt đất, người qua đường đều đưa ánh mắt đồng tình khiến cô ta càng thêm xấu hổ khó chịu.

Thật buồn cười, biết được sau khi anh về nước, cô ta cũng lập tức đuổi theo, còn anh đến một ánh mắt cũng không cho cô ta!

Nghĩ đến đây, ánh mắt Thẩm Diệc Hàm sắc bén lên, bảy năm trước, cô ta có thể khiến Lục Nhất Phương cùng cô ta xuất ngoại, bảy năm sau, cô ta cũng có thể bắt anh cùng cô ta kết hôn!

Lục Nhất Phương đi ra trung tâm mua sắm thì anh nhận tin cho Trình Hiếu Cát, nửa ngày không thấy cô trả lời. Lại gọi điện thoại, phát hiện cô tắt máy, tức khắc trong lòng luống cuống, lập tức lái xe chạy về nhà.

Về đến nhà, đầu tiên anh đi gõ cửa nhà Trình Hiếu Cát, một bên gọi điện thoại một bên gõ cửa, điện thoại vẫn luôn nhắc nhở của tổng đài, gõ nửa ngày, bên trong cũng không động tĩnh.

Lục Nhất Phương an ủi chính mình, có lẽ, là cô không cầm điện thoại!

Trình Hiếu Cát đứng ở phía sau cửa, nghe Lục Nhất Phương gõ cửa, một chút âm thanh cũng không có phát ra, cô trượt theo cánh cửa rồi ngồi trên

mặt đất, che lại mặt, không cho bản thân khóc thành tiếng.

Bảy năm trước, cô học năm nhất cao trung, Lục Nhất Phương năm ba. Khi đó, Trình Hiếu Cát cùng Thẩm Diệc Hàm vẫn là chị em tốt không có gì giấu nhau. Trình Hiếu Cát có tâm sự, đều nói cho Thẩm Diệc Hàm biết.

Khi cô quyết định muốn đi theo đuổi Lục Nhất Phương, thì Thẩm Diệc Hàm là người đầu tiên cô chia sẻ. Thẩm Diệc Hàm lúc ấy vì cô vui vẻ, cuối cùng cô cũng đã hiểu rõ tình cảm của mình.

Trình Hiếu Cát: “Diệc Hàm, cậu nói xem, nên tỏ tình như thế nào mới được?”

Thẩm Diệc Hàm suy nghĩ một lát, “Cứ trực tiếp nói cho anh ấy, cậu thích anh ấy, không phải đàn ông đều thần kinh thô sao? Cậu không nói thẳng, bọn họ không thể hiểu được đâu.”

Trình Hiếu Cát cảm thấy Thẩm Diệc Hàm nói thấy cũng đúng, đầu óc Lục Nhất Phương cũng không sử dụng tốt cho lắm, không nói thẳng, rất có khả năng anh nghe không rõ. Cô vì buổi tỏ tình đó mà diễn tập không biết bao nhiêu lần. Thẩm Diệc Hàm cũng vẫn luôn ở bên cạnh cổ vũ cho cô.

Cô nhớ rõ ngày đó đặc biệt nóng, oi bức đến mức một làn gió cũng không có, cô gọi điện thoại hẹn Lục Nhất Phương ra một tiệm bánh ngọt nhỏ, Lục Nhất Phương đồng ý đến.

Nhưng không đợi Trình Hiếu Cát đem lời nói nói ra, Lục Nhất Phương lại mở miệng trước.

Lục Nhất Phương: “Anh muốn xuất ngoại.”

Trình Hiếu Cát tuy rằng rất khiếp sợ, nhưng vẫn còn giữ được bình tĩnh, “Vậy anh khi nào trở về, em.....”

Lục Nhất Phương đánh gãy lời cô: “Tạm thời không biết, Thẩm Diệc Hàm đi cùng anh.”

Trình Hiếu Cát sững sốt, ngờ nghệch hỏi: “Thẩm Diệc Hàm đi cùng anh, là..... Là có ý gì?”

Lục Nhất Phương nhìn cô thật sâu, môi lúc đóng lúc mở nói: “Chính là Thẩm Diệc Hàm cùng anh xuất ngoại.”

Trình Hiếu Cát giống như bị sét đánh giữa trời quang, nửa ngày không tỉnh lại được, cuối cùng khô khan nói một câu: “Hai người đi cùng nhau, thật tốt, thật tốt.”

Chương 37

Tải ebook: dtv-ebook.com

Lục Nhất Phương: “Em hẹn anh ra đây là có chuyện gì sao? Em không phải đang bận đi hẹn hò sao? Sao có thời gian rảnh hẹn anh?”

“Không có việc gì không có việc gì, chính là đã lâu không gặp, anh nói rất đúng, em còn phải hẹn hò, em phải đi sớm một chút.” Trình Hiếu Cát không biết chính mình đang nói cái gì, Trình Hiếu Cát còn nói thêm: “Anh ngồi một lát đi, em đi ra ngoài hít thở không khí, hôm nay thật sự nóng quá.”

Nói xong giả vờ cười đi ra tiệm bánh ngọt, cuối cùng tại sao chuyện lại biến thành như vậy?

Đó là cô của bảy năm trước ngày đó cũng là lần cuối cùng nhìn thấy Lục Nhất Phương, tình yêu mới vừa bắt đầu được sinh ra, đã bị mưa dông gió dữ hại cho chết non. Đương nhiên, từ nay về sau, cô cũng không có gặp lại Thẩm Diệc Hàm, không còn là bạn thân không có gì giấu nhau, thẳng đến khi cô gặp được Liễu Mạnh Mạnh.

Bảy năm sau, lịch sử lại lần nữa tái diễn, lần này, cô nên làm cái gì bây giờ?

Ngoài cửa không có động tĩnh, Trình Hiếu Cát nhẹ nhàng mở cửa ra, lộ đầu ra, nhìn hành lang trống trơn, mát mát không nói nên lời, lại không ngăn không được nước mắt chảy ra.

Lúc cô đang muốn đóng cửa lại, Lục Nhất Phương từ chỗ ngoặt chỗ đột nhiên xuất hiện, ngăn cản cô.

Lục Nhất Phương ôm cô vào trong lòng, cầm để ở trên vai cô, thở ra hơi nóng, phun ở bên tai cô, hơi nóng khiến cô run rẩy, giọng nói trầm thấp khàn khàn hỏi cô: “Vì sao không nghe điện thoại? Vì sao không mở cửa?”

Trình Hiếu Cát giãy dụa muốn thoát khỏi cái ôm của anh, lại bị ôm càng chặt, “Lục Nhất Phương, anh buông tôi ra!”

Anh kiên quyết không buông ra, để cằm lên vai cô, Trình Hiếu Cát vừa ngẩng đầu, nhìn mặt anh đầy tủi thân, giống như một con cún to xác bị vứt bỏ, “Nói cho anh biết tại sao.”

Lục Nhất Phương lúc này mới nhìn đến mặt Trình Hiếu Cát đầy nước mắt, anh cúi đầu hôn lên những giọt nước mắt, nhẹ nhàng hỏi: “Tiểu Cát, nói cho anh, vì sao lại trốn tránh anh?”

Hành động Lục Nhất Phương làm cơ thể cô cứng đờ, quên mất phản ứng, lời anh nói mang theo mê hoặc, mang theo cầu xin, Trình Hiếu Cát không còn sức chống cự, cô nỉ non đem tất cả tủi thân ở trong lòng nói ra, “Em nhìn thấy anh cùng Thẩm Diệc Hàm ở bên nhau.”

Sau khi Trình Hiếu Cát nói ra, trong lòng nhẹ nhàng một mảng lớn, thông suốt, cô vì cái gì mà phải trốn? Nếu Lục Nhất Phương nói thích cô, cô cũng thích Lục Nhất Phương, cô phải nên tin tưởng anh! Trên trái đất này, có thể gặp được người mình thích và người đó cũng thích mình, thật không dễ dàng, bảy năm trước bỏ lỡ, bảy năm sau, quyết không thể bỏ lỡ lần nữa!

Lục Nhất Phương bế cô vào nhà, còn thuận thế đóng cửa lại, lúc này mới nâng mặt cô lên, hai mắt đối diện, ôn nhu hỏi: “Sao không gọi cho anh?”

Trình Hiếu Cát bị anh ôm trong ngực, lại bị anh nhìn chăm chăm, cảm giác không biết thế nào, ánh mắt mơ hồ, nhỏ giọng nói: “Em sợ quấy rầy đến hai người.”

Lục Nhất Phương đem đầu chôn ở ngực cô, nhẹ nhàng vỗ lưng cô, thở dài, lúc này mới nhẹ nhàng nói: “Anh cùng Thẩm Diệc Hàm cùng nhau ăn cơm, do viện trưởng yêu cầu, bọn anh không có bất kỳ tiếp xúc gì.”

Trình Hiếu Cát buồn rầu trả lời, “Dạ.”

Lục Nhất Phương buông cô ra, cúi người xuống, tay chống ở trên vai Trình Hiếu Cát nhìn thẳng vào cô, trịnh trọng nói: “Phải đối với anh có tin tưởng, biết không?”

Trình Hiếu Cát tuy rằng rất căng thẳng, nhưng vẫn nhìn thẳng vào ánh mắt của anh như cũ, “Em tin anh.”

Lục Nhất Phương lúc này mới thở phào nhẹ nhõm một hơi, gắt gao ôm cô vào trong ngực, “Đừng trốn tránh anh, anh không thể lại một lần nữa bỏ lỡ em.”

Trình Hiếu Cát cảm nhận được anh bất lực, cũng gắt gao ôm lấy anh, trấn an nói: “Sẽ không như vậy nữa.”

“Em chưa ăn cơm?” Lục Nhất Phương đem Trình Hiếu Cát buông ra, nhẹ nhàng hỏi.

Trình Hiếu Cát xấu hổ gật gật đầu, Lục Nhất Phương cười cười, “Đúng lúc anh cũng chưa ăn, để anh đi tìm xem trong nhà còn có cái gì có thể nấu ăn được không.”

“Anh không phải đã ăn rồi sao?” Trình Hiếu Cát nghi ngờ hỏi.

“Viện trưởng đi rồi, anh cũng đi, anh không ăn đâu.” Lục Nhất Phương nhẹ giọng nói.

Trình Hiếu Cát ngẫm lại cũng cảm thấy Lục Nhất Phương về muộn hơn cô tầm hai mươi phút, phỏng chừng là không ăn cơm no.

Lục Nhất Phương dẫn cô đến cửa phòng bếp, cầm cái ghế nhỏ đặt ở nơi đó, “Em ngồi ở chỗ này.”

Trình Hiếu Cát ngồi ở trên ghế, khó hiểu hỏi anh: “Vì sao muốn em ngồi ở chỗ này?”

“Ngồi ở chỗ này thì anh có thể lúc nào cũng nhìn thấy em, làm cơm càng tốt ăn càng ngon.” Lục Nhất Phương ở trong tủ lạnh tìm kiếm đồ ăn có

thể làm thành đồ ăn mỹ vị.

“Anh làm cơm càng ngon, cùng nhìn em có quan hệ gì?”

“Nhìn thấy em, lòng anh cảm thấy rất ngọt, tự nhiên đồ ăn nấu càng ngon.”

Lục Nhất Phương tìm ra hai quả cà chua, hai quả trứng gà, lấy ra, cho Trình Hiếu Cát xem, “Tủ lạnh chỉ có thể tìm được này đó, tạm chấp nhận một chút, ăn mì trứng cà chua đi.”

“Đạ được.” Trình Hiếu Cát nhìn anh thuần thục lột vỏ cà chua, thuận miệng hỏi anh, “Nếu từ rất sớm anh đã thích em, vì sao còn muốn xuất ngoại?”

Động tác trên tay Lục Nhất Phương không ngừng, “Anh nghĩ lúc ấy em còn nhỏ, sợ làm em sợ.”

“Anh chỉ lớn hơn em có hai tuổi, sao em lại tính là còn nhỏ được!” Trình Hiếu Cát gào thét.

“Ở lòng anh, em vĩnh viễn còn nhỏ.” Lục Nhất Phương ngẩng đầu cho cô nụ cười tươi, lại tiếp tục bận rộn.

Trong lòng Trình Hiếu Cát vô cùng bất bình, một chút lại bình ổn, yên lặng nhìn nguyên liệu nấu ăn đơn giản qua tay anh, biến thành đồ ăn ngon.

Hai người cơm nước xong, thoải mái ngồi ở trên sofa, Lục Nhất Phương lại rửa sạch trái cây đặt ở trên bàn trà, Trình Hiếu Cát cảm thấy cô hạnh phúc muốn bay lên trời cao.

“Lục Nhất Phương, anh đối tốt với em như vậy, em cảm giác không chân thật.” Trình Hiếu Cát cầm một miếng táo đã gọt vỏ bỏ vào trong miệng.

“Vậy em muốn như thế nào thì mới cảm thấy chân thật?” Lục Nhất Phương cười hỏi cô, lại đút cho cô một quả nho.

Trình Hiếu Cát nhai nuốt trong chốc lát, lắc đầu, “Không biết, khi còn nhỏ, đều là em đuổi ở phía sau anh, sau lại là em trốn tránh anh, trước nay em chưa bao giờ nghĩ tới mình có thể ở chung với nhau.”

Chương 38

Tải ebook: dtv-ebook.com

Lục Nhất Phương lại cầm quả nho đút cho cô, Trình Hiếu Cát nghiêng đầu, há mồm, nhìn di động, một vật thể ấm áp mềm mại bao trùm trên môi cô.

“!!!”Trình Hiếu Cát kinh ngạc nên phản ứng đều chậm một nhịp, hai mắt mở to, cuối cùng cũng phản ứng lại, muốn đẩy anh ra, nhưng không hiểu sao lại bất động, ngược lại khiến cho anh càng tiến vào sâu hơn.

Lục Nhất Phương ôm lấy đôi tay không an phận của cô, thanh âm trầm thấp, mang theo mê hoặc, “Ngoan, nhắm mắt lại.”

Trình Hiếu Cát thật ngoan ngoãn nhắm mắt lại, không có thị giác cảm nhận, xúc giác cảm nhận càng thêm nhanh nhạy, Lục Nhất Phương trong khoang miệng cô không chút khách khí công thành đoạt đất, cuối cùng hai người chính diện đối diện với nhau, một hồi trò chơi anh theo em đuổi kết thúc, hay cho cốt truyện tình chàng ý thiếp. Không biết thời gian qua bao lâu, mới ôm nhau thỏa mãn.

Trình Hiếu Cát rúc vào Lục Nhất Phương trong ngực, xấu hổ đến mức một cử động nhỏ cũng không dám, cô nhớ tới Liễu Mạnh Mạnh, sau khi ngủ vẫn được bình tĩnh như vậy quả thật rất bội phục.

Lục Nhất Phương thỏa mãn ôm cô, hít một hơi thật sâu, sau đó mới thở ra, sau khi bình ổn lại, giọng trầm hơn lúc trước, hỏi: “Hiện tại cảm giác đã chân thật hơn chưa?”

Trình Hiếu Cát càng thêm xấu hổ, nhẹ nhàng gật đầu, hờn dỗi nói: “Người ta đang xấu hổ đấy, anh đừng hỏi người ta nữa.”

“Anh cảm giác chân thật hơn nhiều.” Lục Nhất Phương vẫn cười như cũ, cười xấu xa, “Nếu không chúng ta lại làm một lần? Tăng thêm một chút cảm giác chân thật?”

Trình Hiếu Cát dùng nắm đấm nhỏ đấm vào ngực anh, hỏi: “Lục Nhất Phương, đã 10 giờ, anh có phải nên về rồi không?”

Lục Nhất Phương thấy cô xấu hổ nên không trêu cô nữa, hỏi cô: “Nếu không, anh ở bên này cùng với em được không? Anh ngủ sô pha.”

Trình Hiếu Cát lắc đầu, miệng lười đàn ông ấy mà, quý gặt người, cô còn lâu mới tin anh sẽ thành thành thật thật ngủ ở trên sô pha, “Không được, về nhà anh ngủ đi.”

Lục Nhất Phương thấy thái độ kiên quyết của cô, vốn dĩ cũng chỉ là đùa cô một chút, “Được rồi, vậy em cũng ngủ sớm một chút, sáng mai còn phải đến trường.”

Trình Hiếu Cát gật đầu, “Dạ, anh cũng nghỉ ngơi sớm một chút.”

Nói xong, dang đôi tay ra “Ôm!”

Lục Nhất Phương một tay đem cô kéo vào trong ngực, hai người khó khăn chia tay mất nửa ngày, lúc này mới lưu luyến không rời cũng phải tách ra. Lục Nhất Phương đi rồi, Trình Hiếu Cát dùng sức véo vào đùi một cái thật đau, đau đến mức cô nhe răng trợn mắt, “Thật đau! Đây không phải đang nằm mơ!” Hưng phấn ở phòng tắm lớn tiếng ca hát, trực tiếp dẫn tới kết quả đó là, mất ngủ.....

Sáng sớm hôm sau, Trình Hiếu Cát quang vinh chính đại xuất hiện quầng thâm mắt, lần này đến trường đại học C, lần này không có ai ở sau lưng cô nghị luận, mọi người đều thảo luận kì thi cuối kỳ sắp tới thế nào.

Thẩm Dực vẫn ở vị trí cũ ở nhà ăn chào hỏi cô, Trình Hiếu Cát vốn định làm lơ cậu, nhưng cậu thật sự quá chói mắt, muốn làm lơ ngược lại càng dễ dàng khiến cho người khác chú ý, đành phải qua đó ngồi.

Thẩm Dực nhìn quầng thâm mắt của Trình Hiếu Cát lo lắng hỏi: “Cô Trình, không nghỉ ngơi tốt sao?”

Trình Hiếu Cát gật gù: “Tối hôm qua có chút mất ngủ.”

Mặt Thẩm Dực lộ vẻ áy náy, cúi đầu, rầu rĩ nói, “Đều là em sai,”

“Cùng với em một chút quan hệ cũng không có, em đừng hiểu lầm, cô không phải vì vậy mà mất ngủ.” Trình Hiếu Cát biết cậu áy náy cái gì.

Thẩm Dực không có nói nữa, yên lặng cắn một ngụm bánh bao nhân thịt.

Trình Hiếu Cát vì muốn giảm bớt xấu hổ, nói, “Các em phải gia tăng huấn luyện, đánh giá cuối kỳ sắp tới rồi.”

Thẩm Dực gật đầu, “Cô Trình, em đã biết, gần đây đều chăm chỉ huấn luyện, không có lười biếng.”

Trình Hiếu Cát vừa lòng cười, “Tiếp tục chăm chỉ.” Uống xong ngụm cháo cuối cùng, bụng mâm đồ ăn đứng dậy rời đi, Thẩm Dực không giống như trước đây theo sau cô như cái đuôi nhỏ, rầu rĩ ngồi ở chỗ kia, nhìn theo bóng lưng cô rời đi.

Thấy Thẩm Dực không có theo, Trình Hiếu Cát thở dài nhẹ nhõm một hơi, kỳ thật cô vẫn sợ những lời đồn đãi vợ vẫn đó. Không nghĩ tới trên đường lại đụng phải người không muốn nhìn thấy nhất, Tần Nhu.

Trình Hiếu Cát làm lơ Tần Nhu, lập tức lướt qua cô ta. Bị cô ta gọi lại, “Thế nào? Sợ khi nhìn thấy tôi?”

Trình Hiếu Cát buồn cười nhìn cô ta, “Mày đến từ đâu mà có mặt mũi lớn như vậy? Tao sợ nhìn thấy mày? Tao chê nhìn thấy mày làm bẩn mắt tao.”

Về mặt Tần Nhu xanh mét, cắn răng nói: “Trình Hiếu Cát, chị đừng quá đắc ý, sau lưng đã thương người khác cũng tính là có bản lĩnh?”

Sau lưng đã thương người? Trình Hiếu Cát tuy rằng không rõ cô ta đang nói cái gì, nhưng cũng đoán được đại khái, cười lạnh nhìn cô ta, “Tần Nhu, tao thật sự là chưa từng thấy qua ai da mặt dày đến như mày, rõ ràng là mày

tung tin bịa đặt trước, hiện tại lại tới trả đũa, cuối cùng là ai cho mày mặt mũi lớn như vậy?”

“Nếu không phải chị đi cáo trạng, khiến tôi không thể ở đại học C sao?” Tần Nhu hận cô thấu xương, trong mắt nhìn cô tràn ngập hận ý.

Hóa ra, cô ta đã bị lệnh cưỡng chế thôi học, vì lần đó Trình Hiếu Cát không có về trường học, nên không biết chuyện này, “Mày không được ở lại đại học C, cùng tao có một xu quan hệ? Là do mày làm sai, liên quái gì đến tao?”

Trình Hiếu Cát nói xong, không muốn cùng cô ta nhiều lời, nhìn đến cô ta, cô lại nhớ tới Tần Uyển Nhân mẹ cô ta đã lừa gạt nhà cô, làm hại ba cô chịu đả kích, “Tao lười cùng mày nói chuyện, về sau mày tự giải quyết cho tốt đi, cuối cùng không phải ai cũng rộng lượng giống tao, không đi khởi tố mày, nếu không mày không phải chỉ là thôi học, mày còn phải ngồi tù đấy, mày đừng có ép tao.”

Tần Nhu trở lại căn nhà cũ không đủ 50 mét vuông, nơi này là nơi nổi tiếng trong thành phố C nhưng so với những biệt thự xa hoa cao cấp trên đây đường này thì kém hơn rất nhiều.

Nghĩ đến đây, trong lòng Tần Nhu vô cùng không cân bằng, cô ta vốn dĩ có cuộc sống an nhàn, lại bị Trình Hiếu Cát cùng Lục Nhất Phương, đôi cầu nam nữ kia huỷ hoại tất cả.

Về đến nhà, đẩy mạnh cánh cửa nặng nề.

Tần Uyển Nhân đang dỗ Trình Hiếu Diệp ngủ, bị âm thanh lớn như vậy vang lên, Trình Hiếu Diệp bị dọa khóc òa lên, từ sau khi cậu nhóc được sinh ra, đã bao giờ phải ở nơi có hoàn cảnh tồi tàn như vậy, đến nay vẫn chưa thể thích ứng.

Tần Uyển Nhân bị tiếng khóc của Trình Hiếu Diệp ồn ào gây khó chịu bức bối, nhìn Tần Nhu chửi mắng, “Mày làm cái gì mà đóng cửa như phá vậy? Không biết nhẹ chút sao?”

Chương 39

Tải ebook: dtv-ebook.com

Tần Nhu không thèm để ý đến bà ta, từ khi dọn đến căn phòng nhỏ bé này, Tần Uyển Nhân cứ động một cái là phải mắng cô ta vài câu hả giận, lạnh mặt vào phòng ngủ của mình.

Tần Uyển Nhân thấy cô ta hờ hững như vậy, coi bà ta không khí như, “Bộp” một cái chụp ở trên vai Trình Hiếu Diệp, miệng đầy từ ngữ độc ác, “Khóc khóc khóc! Chỉ biết khóc! Nếu không phải mày không biết cố gắng, sao phải gặp những ngày khổ sở như vậy? Lại khóc, tao ném mày đi! Xem ai còn tới hầu hạ mày!”

Trình Hiếu Diệp bị hoảng sợ không dám động, chịu đau, cũng chịu đựng không khóc ra tiếng, thút tha thút thít nước mắt, tủi thân đứng một chỗ.

Thấy cậu nhóc như vậy, Tần Uyển Nhân càng giận sôi máu, đứng dậy đi tới phòng Tần Nhu. Cửa phòng đóng lại nhưng bởi vì phòng ở quá mức cũ, khoá cửa đã sớm hỏng rồi, bà ta hơi dùng chút sức đã mở được cửa ra.

“Hôm nay mày đến trường học cầu xin hiệu trưởng thế nào? Ông ta thu hồi quyết định cho mày thôi học không?” Tần Uyển Nhân lớn tiếng hỏi.

Tần Nhu vẫn không có đáp lời như cũ, bà ta tiến lên dùng một tay túm cô ta lên, “Tao hỏi mày, mày câm hả? Tao hỏi mày, này còn có thể đi học không?”

Tần Nhu cười nhạo một tiếng, nhẹ nhàng hỏi lại: “Có Thẩm Dực với người nhà Thẩm gia nhúng tay, còn có tiện nhân Trình Hiếu Cát kia, bà cảm thấy có khả năng sao?”

Nụ cười này khiến Tần Uyển Nhân phát điên lên, không nhịn được cho cô ta một cái tát, sau đó hung tợn hỏi cô ta: “Mày cười là có ý gì? Cười nhạo tao sao? Hả?”

Mặt Tần Nhu lộ vẻ châm chọc, “Nếu không phải bà, sao bây giờ bị đuổi ra ngoài hả? Sống cuộc sống không bằng heo bằng chó?”

Tần Uyển Nhân rống to, “Mày trách tao? Tao còn chưa trách mày đâu! Nếu không phải mày lên cơn, đi câu dẫn Lục Nhất Phương! Chúng ta đến nổi thành bộ dáng như này sao?” mặt khẩu chương 41-42-43 là traxanhdanglam

Vừa nói, vừa đem tóc cô ta túm trong tay, hung hăng giật mạnh, “Chính mày tự cho là thông minh, hiện tại học cũng không học tiếp được, mày tính sao bây giờ? Hả? Muốn giống tao sao?”

Tần Nhu chết lặng chịu đựng bà ta lôi kéo tóc, “Giống như bà sao? Tôi có chết cũng không bao giờ giống bà!”

Lúc này, Trình Hiếu Diệp khóc lóc chạy vào, bảo vệ Tần Nhu, “Mẹ mẹ, đừng đánh chị tiểu Nhu, về sau con sẽ ngoan, con không khóc. Con xin mẹ!”

“Đi ra ngoài!” Tần Uyển Nhân lấy một chân đá cậu nhóc ngã ngồi dưới đất, cậu nhóc cố gắng nhịn không có khóc.

Tần Nhu không màng đau đớn, một phen đẩy bà ta ra, lớn tiếng kêu to: “Hết thấy đều là Trình Hiếu Cát tạo thành, tôi muốn cô ta phải trả giá tất cả!”

Kêu gào xong, không màng Tần Uyển Nhân mắng chửi, tông cửa xông ra ngoài.

Tần Nhu nhất thời xúc động chạy ra khỏi cửa, hiện tại một nơi để đi cũng không có, lang thang không có mục tiêu khắp nơi trên đường, cô ta về tới trường học, gọi điện thoại cho Lương Thành.

Lương Thành đang ở phòng ngủ chơi game, nhận được điện thoại Tần Nhu, chột dạ nhìn nhìn Thẩm Dực, Thẩm Dực cũng nhận thấy được ánh mắt cậu ấy, ánh mắt dò hỏi.

“Là điện thoại của Tần Nhu.” Lương Thành xấu hổ giờ điện thoại, màn hình hiện lên quả thật là Tần Nhu.

“Nhìn tao làm gì? Nghe đi.” Thẩm Dực không lộ quá nhiều cảm xúc, đối với con nhỏ này này, cậu không thể vui, nhưng cũng không thể can thiệp chuyện nhà người ta phải không?

Lương Thành lúc này mới ấn nghe điện thoại, ngữ khí lãnh đạm: “Đang chơi game, có gì thì nói nhanh.”

Ngày thường điện thoại cô ta, Lương Thành đều giây tiếp đã nghe, hơn nữa nhiệt tình chu đáo, hôm nay lại lạnh lùng như vậy, Tần Nhu không thích ứng được, không muốn mất mặt cũng không nói nên lời cầu xin người khác, “Không có việc gì, chính là muốn cùng anh nói tiếng xin lỗi, chuyện trước đây, là em có lỗi với anh.”

Lương Thành vốn tưởng rằng Tần Nhu sẽ giống như trước, đối với cậu ấy vênh mặt hất hàm sai khiến, thế nhưng cô ta lại xin lỗi cậu ấy, này có phải cô ta chỉ là nhất thời bị che mắt? Cậu ấy nhẹ nhàng nói, “Không có việc gì, việc này đã sớm qua, anh không trách em, nhưng thật ra em, hiện tại tính làm sao bây giờ?”

Tần Nhu bị cho thôi học, cậu ấy đương nhiên biết, vẫn rất lo lắng, một cô gái tuổi còn trẻ không đọc sách thì có khả năng làm gì?

Lương Thành nói, làm Tần Nhu rất là xấu hổ, giọng nói của cô ta cứng đờ trả lời: “Chuyện này không phải chuyện của anh.”

Nói xong, cúp điện thoại.

Để lại Lương Thành ngơ ngác, cậu ấy nói sai cái gì? Nhưng trải qua việc này, Lương Thành cũng nhận rõ một chút chuyện, chính là làm lớp xe dự phòng trăm triệu không thể tiếp tục

Thấy Thẩm Dực nhìn kỹ cậu ấy, Lương Thành tự giác khai báo, “Tần Nhu tìm tao, xin lỗi tao, Không có chuyện gì nữa, tao thấy cô ấy cũng rất đáng thương, chỉ quan tâm vài câu, cô ấy tắt luôn điện thoại.”

Thẩm Dực không cảm xúc nói, “Bị thôi học nên đang hoang mang, nó tìm mày, hơn phân nửa là muốn lợi dụng mày.”

Lương Thành càng thêm khó hiểu, ngón trỏ chỉ vào chính mình, hỏi: “Tao còn có cái gì có thể lợi dụng?”

“Mày còn có tao là bạn cùng phòng có thể lợi dụng.” Thẩm Dực cảm thấy bất lực, với chỉ số thông minh này, lại bị lợi dụng tám lần mười lần cũng không phải không có khả năng, thấy cậu ấy không phản ứng tiếp tục nói: “Tao đem chuyện này nói với người nhà tao, nên mẹ tao yêu cầu khai trừ Tần Nhu.”

Lương Thành cuối cùng hiểu, “Cho nên cô ấy muốn lợi dụng tao, cầu xin cho cô ấy?”

Thẩm Dực gật gật đầu.

Lương Thành thất bại đấm đấm cái bàn, “Tao nhìn dễ lợi dụng như vậy?”

Thẩm Dực lại lần nữa gật đầu.

Lương Thành:.....

Bệnh viện thành phố, Thẩm Diệc Hàm cùng với Lục Nhất Phương cùng khoa, y tá Văn thấy cô ta xinh đẹp người lại dễ ở chung, sau cơm trưa sau, nhiệt tình mời cô ta cùng nhau đi dạo, Thẩm Diệc Hàm tự nhiên rất vui đi cùng.

Dọc theo đường đi, y tá Văn lại bắt đầu bát quái: “Diệc Hàm, em có bạn trai chưa?”

Thẩm Diệc Hàm lắc đầu.

“Vậy em đã kết hôn sao?”

Thẩm Diệc Hàm lại lần nữa lắc đầu.

Y tá Văn lo lắng nói: “Vậy sao em lại nghĩ quẩn trong lòng như vậy, muốn tới khoa cấp cứu?”

Thẩm Diệc Hàm khó hiểu hỏi: “Có vấn đề gì sao?”

“Vấn đề lớn! Khoa cấp cứu cơ bản không có ai, cơ bản có chủ hết rồi, tìm đối tượng vô cùng khó khăn!” Y tá Văn cảm thấy bản thân nói sai rồi, nhìn nhìn Thẩm Diệc Hàm, lại bổ sung nói: “Đương nhiên, Diệc Hàm xinh đẹp như vậy thì không lo. Chị nói chuyện có chút thẳng, em đừng để ý.”

Chương 40

Tải ebook: dtv-ebook.com

“Em không ngại, chị nói xem, tại sao toàn bộ khoa đều có chủ?” Thẩm Diệc Hàm giả vờ ngạc nhiên hỏi, cô ta đương nhiên biết Lục Nhất Phương là hoa không có chủ.

Y tá Văn suy nghĩ một chút, “Cũng không phải, còn có một người không có.”

“Là ai vậy chị?”

“Chính là bác sĩ Lục khoa chúng ta, đóa hoa cao lãnh lạnh lùng nhất khoa, không biết ai có thể hái xuống được nữa.” Y tá Văn nói xong nói: “Chị cùng bác sĩ Lục quen nhau lâu như vậy, trước nay không thấy anh ấy cùng vị khác phái nào gần nhau.”

Nghe y tá Văn nói như vậy, trong lòng Thẩm Diệc Hàm mừng thầm, “Thật vậy chẳng? Lạnh lùng như vậy, chưa từng có bất kỳ tai tiếng nào?”

Y tá Văn đột nhiên nhớ tới Trình Hiếu Cát, “Cũng không phải, khoảng thời gian trước, có bạn của vào bác sĩ Lục vào viện, ở chung rất thân mật, có vẻ tai tiếng này cũng được truyền lâu lắm rồi.”

Thẩm Diệc Hàm trầm mặt xuống, hỏi “Là ai vậy? Có thể động vào núi băng như vậy.”

Y tá Văn nhỏ giọng nói: “Cô gái kia chị đã thấy, một cô gái rất hoạt bát đáng yêu, họ Trình, Trình Hiếu Cát? Chị cũng không nhớ lắm.”

“Chắc hẳn cô ấy phải có chỗ đặc biệt.” Sắc mặt Thẩm Diệc Hàm không tốt lắm, thuận miệng tiếp một câu.

Y tá Văn thấy thế, tưởng cô ta lạnh, “Bên ngoài quá lạnh, chúng ta đi vào nghỉ ngơi một lúc đi.”

Thẩm Diệc Hàm gật đầu, đi theo y tá Văn đi vào.

Vừa lúc thấy Lục Nhất Phương về khoa, Thẩm Diệc Hàm chạy nhanh đến, “Nhất Phương, anh ăn cơm chưa?”

Lục Nhất Phương em cũng không liếc mắt nhìn cô ta một cái, thuận miệng đáp, “Ăn rồi.”

Y tá Văn nhỏ giọng cùng Thẩm Diệc Hàm nói: “Nhìn đi, chị nói bác sĩ Lục rất lạnh lùng, không thích cùng với người khác nhiều lời, đặc biệt là khác phái, bọn chị đều lên thảo luận bác sĩ Lục có phải không thích nữ không.”

Thẩm Diệc Hàm che giấu không vui vẻ, nói: “Nhất Phương thích nữ, chỉ là có chút nội liễm thôi.”

Y tá Văn lúc này mới cảm thấy không thích hợp, thử dò hỏi: “Hai người quen nhau?”

“Bạn bè lâu năm, có thể nói là thanh mai trúc mã.” Thẩm Diệc Hàm cười nói.

“Khụ khụ!” Y tá Văn ho nhẹ hai tiếng, xấu hổ quá đi, âm thầm cảm thấy may mắn, bản thân không có nói bậy về bác sĩ Lục, xấu hổ nói: “Vây khá tốt, khá tốt ha, bên kia chị còn có chút việc, chị đi trước.”

Y tá Văn nói xong, liền chạy đi. Thẩm Diệc Hàm đi đến hướng Lục Nhất Phương, xin lỗi nói: “Nhất Phương, chuyện ngày hôm qua, là em suy xét không chu toàn, lần sau sẽ không như vậy.”

Thẩm Diệc Hàm chịu thua trước, cuối cùng có nhiều năm quen nhau như vậy, anh hẳn vẫn sẽ lưu luyến một chút tình cũ, không đến mức làm cho mọi thứ quá xấu hổ.

Lục Nhất Phương cũng không ngẩng đầu lên, “Tôi hy vọng chúng ta ở bệnh viện vẫn là lấy phương thức người xa lạ ở chung, cuối cùng, dù sao tôi cũng không thể nói đến tình bạn với cô.”

Thẩm Diệc Hàm cắn chặt môi, cho đến trắng bệch, lại cười nói: “Chúng ta quen nhau nhiều năm như vậy, làm sao có thể? Nhất Phương, loại đùa này không buồn cười.”

Lúc này Lục Nhất Phương mới ngẩng đầu, yên lặng nhìn cô ta, ánh mắt mang theo không kiên nhẫn, còn có một tia chán ghét, nói: “Bác sĩ Thẩm, tôi cùng cô chưa từng quen biết rất nhiều năm, người mà tôi quen biết rất nhiều năm chỉ có Trình Hiếu Cát.”

Thẩm Diệc Hàm thấy anh nói tuyệt tình đến như vậy, cô ta theo đuổi anh nhiều năm như vậy, lời Lục Nhất Phương nói, không khác nào cầm dao đâm vào tim cô ta, khiến cô ta đau không thở nổi, cô ta nói lung tung: “Lục Nhất Phương, chúng ta không thể trở thành bạn bè, nhưng vẫn là quen biết một thời gian đi? Hà tất lại tuyệt tình như vậy?”

“Cô làm chuyện gì với Tiểu Cát, trong lòng biết rõ ràng, cô cho rằng, tôi còn có thể cùng cô giống như chuyện gì cũng chưa xảy ra mà ở chung sao? Vậy cô cũng quá khinh thường tôi rồi.” Lục Nhất Phương lạnh lùng nói xong lời này, đứng dậy rời đi.

Mặt Thẩm Diệc Hàm đầy vẻ không cam lòng, oán hận lắm lắm: “Em làm sai cái gì? Chẳng qua chỉ tranh thủ vì người em thích!”

Buổi tối thứ sáu, Trình Hiếu Cát cứ theo lễ thường cùng Lục Nhất Phương ăn cơm tối. Lần này lựa chọn nhà hàng Nhật.

“Tiểu Cát, buổi tối trở về thu dọn một chút đồ, ngày mai chúng ta đến thành phố kế bên.” Lục Nhất Phương ăn xong trước.

“Hả?” Trình Hiếu Cát kinh ngạc, “Đi thành phố kế bên làm gì?”

“Anh lấy được vé buổi biểu diễn thần tượng Tần Lịch của em.” Giọng Lục Nhất Phương nhàn nhạt, giống như hôm nay đồ ăn có chút mặn vậy.

“A a a a a a a!” Trình Hiếu Cát đứng lên kêu to, kích động ôm eo Lục Nhất Phương: “Anh nói thật? Anh thật sự lấy được vé vào cửa buổi biểu diễn?”

Lục Nhất Phương nhìn cô kích động thành như vậy, âm thầm khó chịu, đi gặp tên đàn ông khác lại vui vẻ như vậy, hừ! Nhưng trên mặt anh không hiện gì cả, gật đầu xác định.

Trình Hiếu Cát lại lần nữa thét chói tai, “Lục Nhất Phương, em làm sao bây giờ! Em kiếm vé này đã nhiều năm!”

Nhận thấy được thanh âm quá lớn, khiến cho nhà ăn vây xem, Trình Hiếu Cát xấu hổ chui vào trong ngực Lục Nhất Phương, đem vùi đầu ở ngực anh. Cái này làm cho tâm tình Lục Nhất Phương hơi chút cân bằng lại, anh thuận thế đem Trình Hiếu Cát ôm lại trong ngực, “Anh có người quen bên vé gia đình nên anh nhờ kiếm hai vé.”

Tuy nói không ở giới fan, Trình Hiếu Cát cũng biết, vé gia đình, đó chính là vé SVIP đó, một vị trí tuyệt vời trong hội trường, lại kích động thét chói tai, “Nói như vậy, em có thể cùng thần tượng tiếp xúc gần gũi?”

Tuy rằng cảm thấy cô gái của anh quá mức chú ý tên đàn ông khác, trên đầu có chút xanh, nhưng nhìn cô vui vẻ như vậy, lại an ủi chính mình, nếu muốn cuộc sống không có trở ngại, trên đầu phải mang chút xanh, lúc này mới khẳng định gật gật đầu, “Trên lý thuyết chính là như vậy.”

Trình Hiếu Cát hưng phấn đến cơm cũng không ăn, lôi kéo anh phải về nhà, “Đi, hiện tại chúng ta về nhà.”

Lục Nhất Phương dờ khóc dờ cười, “Hiện tại về nhà làm gì?”

Trình Hiếu Cát nhìn anh như người rùng ra thành phố: “Anh không hiểu tâm trạng của fan! Ngày mai được nhìn thấy thần tượng, em phải đi mua quần áo mới!”

Nghe cô nói vậy xong, Lục Nhất Phương ghen tuông đã khống chế không được, lạnh lạnh nói: “Bạn gái của anh muốn đi gặp tên đàn ông khác, anh cảm thấy trên đầu có một mảnh thảo nguyên xanh mướt.”

Chương 41

Tải ebook: dtv-ebook.com

“.....” Trình Hiếu Cát cạn lời, tay duỗi đến trên đầu Lục Nhất Phương đùa nghịch với không khí, nói “Mùa đông lạnh lắm, anh phải đội mũ cho ấm.”

Sắc mặt Lục Nhất Phương đen như đáy nồi, cắn răng nói, “Em là đồ không có lương tâm, qua cầu rút ván.”

Trình Hiếu Cát hì hì cười nói: “Em nào dám, yêu anh, moah moah!”

Trình Hiếu Cát nhón chân ở trên má Lục Nhất Phương bẹp một ngụm, nói một câu: “Em đi toilet.”

Lưu lại trên mặt Lục Nhất Phương đầy nước miếng, anh bất giác cười giống như đồ ngốc.

Một màn vừa nãy, đúng lúc bị Thẩm Diệc Hàm nhìn thấy, cô ta cắn môi, tức giận không chịu được, nhanh chóng sửa sang lại cảm xúc, yếu điệu đi đến gần Lục Nhất Phương, cười chào hỏi, “Nhất Phương, trùng hợp như vậy, cũng ở chỗ này ăn cơm?”

Lục Nhất Phương cảm thấy người này giống như ruồi bọ, luôn ở bên tai “Ong ong ong” kêu không ngừng, thật là phiền phức. Anh gật gật đầu, không nói gì, ngồi xuống, xem như chào hỏi qua.

Thẩm Diệc Hàm lại không thức thời rời đi, cũng ngồi xuống theo, “Để ý em cùng anh ngồi cùng bàn không?”

Tuy Lục Nhất Phương được tu dưỡng rất tốt nhưng bây giờ muốn chửi thẳng vào mặt cô ta, nhưng anh vẫn kiềm chế được, “Để ý.”

Từ chối thẳng thắn như vậy, khiến cô ta không biết chui vào đâu, nhưng cô ta chính là Thẩm Diệc Hàm mà, theo đuổi người ta ở phía sau nhiều năm

như vậy, da mặt đã sớm dày sánh ngang chân trời, “Em đã dùng cơm rồi, ngồi tán gẫu một lát đi.”

Lục Nhất Phương không đồng ý cũng không từ chối, nghĩ thầm, dù sao bọn họ cũng ăn xong rồi, chờ Trình Hiếu Cát đi toilet xong là bọn họ liền đi, cô ta thích ngồi bao lâu thì cho ngồi bấy lâu.

Thẩm Diệc Hàm thấy anh không nói gì, cho rằng anh ngầm đồng ý. Lại không nghĩ rằng, anh đứng lên, cô ta cũng đứng dậy, giữ chặt anh: “Nhất Phương, anh ngồi nói chuyện một lúc cũng không được sao?”

Trình Hiếu Cát ra thì nhìn thấy Thẩm Diệc Hàm lôi kéo cánh tay Lục Nhất Phương, liếc mắt đưa tình nhìn anh. Lục Nhất Phương nhìn thấy cô, đẩy Thẩm Diệc Hàm ra rồi đi đến bên cạnh cô.

Trình Hiếu Cát cười cười đi qua, ngăn Lục Nhất Phương ở chỗ ngồi, hỏi: “Đang nói chuyện gì vậy?”

Lục Nhất Phương: “Có thể có chuyện gì? Em xong chưa? Chúng ta đi trước đi.”

Anh nói xong muốn lôi kéo Trình Hiếu Cát rời đi.

“Tiểu Cát, chúng ta thật sự không thể tâm sự sao?” Thẩm Diệc Hàm giả vờ nhu nhược đáng thương nhìn cô, “Chúng ta đã từng không có gì giấu nhau.”

Trình Hiếu Cát hít sâu một hơi, lạnh lùng nhìn cô ta: “Tâm sự cái gì? Tâm sự chuyện mày làm thế nào cướp đi người tao yêu thầm sao?”

Thẩm Diệc Hàm trắng bệch, cô ta không nghĩ tới Trình Hiếu Cát trực tiếp nói những lời này trước mặt Lục Nhất Phương, nói thẳng những lời xấu hổ như vậy, giọng run rẩy nói: “Cậu nghe mình giải thích.”

“Thẩm Diệc Hàm, mày thích thì quang minh chính đại đi giành lấy, tao tuyệt không sẽ có câu oán hận nào với mày, nhưng mày thì sao ở sau lưng đâm chọt người khác, bây giờ tao không còn cách nào có thể làm bạn với

mày.” Trình Hiếu Cát không cảm xúc nhìn cô ta, lời nói ra làm sắc mặt Thẩm Diệc Hàm càng thêm khó coi.

Sau khi nói xong, cô lôi Lục Nhất Phương đi: “Chúng ta đi thôi.”

Thẩm Diệc Hàm nhìn bóng dáng hai người rời đi, siết chặt tay, móng tay đâm vào lòng bàn tay, đau đớn mới khiến cô ta tỉnh táo lại.

Buổi biểu diễn là buổi tối thứ bảy, bọn họ tới sớm để chờ buổi biểu diễn bắt đầu. Trình Hiếu Cát nhìn các fan cầm đủ loại đồ để ủng hộ, hai tay cô lại trống trơn, buồn bã nói: “Em ngốc quá, em nên làm cái đèn gì đó, tỏ rõ em là fans trung thành!”

Lục Nhất Phương đưa cô tìm được vị trí bọn họ, chỗ ngồi ở chính giữa sân khấu, tầm nhìn rất tốt. Hai người ngồi xuống, Trình Hiếu Cát nhìn đông nhìn tây, còn Lục Nhất Phương đi toilet.

Lúc anh trở về đưa cho Trình Hiếu Cát cái đèn cầm tay, trên mặt viết tên Tần Lịch. Trình Hiếu Cát vui vẻ cầm lấy, “Anh lấy từ chỗ nào vậy?”

“Người khác tặng cho anh.”

“Đều không quen biết, người khác vì cái sao lại tặng cho anh?”

“Vì anh nhìn đẹp trai.”

“.....”

Được lắm, anh thắng.

Kỳ thật đèn này do anh tìm một cô gái để mua, cô gái này cầm hai cái một lớn một nhỏ, vốn không bán, nhưng thấy anh đẹp trai nên mới bán cho anh. Vốn định định đưa cho anh cái lớn, nhưng Lục Nhất Phương cũng chỉ lấy cái nhỏ kia thôi.

Nói giỡn, cùng bạn gái đi gặp tên đàn ông khác đã xanh đầu lấm rồi, nếu để cô ấy cầm đèn lớn như vậy không phải đầu anh tỏa sáng luôn à? Nếu cô ấy bị mệt còn phải do anh đưa sao, tại sao phải đào hố lớn như vậy cho mình?

Lục Nhất Phương sâu sắc cảm thấy anh quả thật quá cơ trí.

Buổi biểu diễn cuối cùng cũng bắt đầu, Trình Hiếu Cát trong toàn bộ quá trình đều thét chói tai, trong lòng Lục Nhất Phương càng thêm hụt hẫng, thầm nghĩ, sớm biết rằng cô thích thần tượng như vậy thì bản thân cũng đi làm thần tượng cho cô hâm mộ.

Đến khi buổi biểu diễn dày vò trôi qua quá nửa, đang nghỉ ngơi, vì để cho mọi người không cảm thấy buồn tẻ nhàm chán, bắt đầu làm hiện trường sôi động. Người dẫn chương trình say sưa nói trên sân khấu: “Tiếp theo, chúng ta sẽ tiến vào phần tương tác với fan! Tần Lịch ngẫu nhiên sẽ nói ra tên số hai ghế may mắn sẽ tương tác với khoảng cách gần gũi với thần tượng!”

Người chủ trì còn chưa nói xong, tiếng thét chói tai đã ào ào, mọi người đều điên cuồng hò hét: “Tần Lịch! Tần Lịch! Tần Lịch!”

Trình Hiếu Cát cũng hò hét theo, hoàn toàn đã quên mất bạn trai của cô còn ở bên cạnh. Lục Nhất Phương nhìn Tần Lịch trên sân khấu, càng nhìn càng không vừa mắt.

Tần Lịch dang hai tay ra, ý bảo mọi người yên tĩnh, nói ra hai con số: “Khu A hàng 8 ghế 8, Khu A hàng 8 ghế 9.”

Tần Lịch vừa dứt lời, các fan đều nhìn đến khu A, Trình Hiếu Cát cũng ráo rác tìm xem ai may mắn như vậy, Lục Nhất Phương càng không quan tâm ai được chọn.

Cho đến đèn chiếu đến trên người của hai người, lúc này Trình Hiếu Cát mới đứng lên, vội vàng nhìn phía sau ghế, trên đó viết khu A hàng 8 ghế 8! Cô không thể tin được, kinh ngạc chỉ tay vào mình, kích động nói: “Là tôi sao?”

Người dẫn chương trình trên sân khấu nói: “Mời hai vị fans may mắn này lên sân khấu!”

Chương 42

Tải ebook: dtv-ebook.com

Lục Nhất Phương cũng phản ứng lại, thầm nghĩ, khẳng định là tên bạn tốt kia an bài. Lục Nhất Phương đưa Trình Hiếu Cát lên sân khấu trong tiếng hò hét của mọi người.

Người dẫn chương trình yêu cầu hai người đứng yên giữa sân khấu, sau đó hỏi: “Mạo muội hỏi một câu, hai bạn là người yêu sao?”

Trình Hiếu Cát sững sốt, gật gật đầu, bọn họ cũng coi như là người yêu, phải không?

Lục Nhất Phương thật thà lắc đầu, ý bảo anh có lời muốn nói, người dẫn chương trình vội vàng đem microphone đưa cho anh, anh cầm được microphone cười cười nhìn Trình Hiếu Cát, “Chúng tôi chưa phải là người yêu, tôi còn đang theo đuổi cô ấy, cô ấy chưa có đồng ý đâu.”

Nhất thời Trình Hiếu Cát mặt đỏ.

Tần Lịch trêu chọc nói: “Đột nhiên không kịp làm gì đã ăn phải cầu lương. Tốt, hiện tại hai bạn có thể nói một nguyện vọng, xin hỏi nguyện vọng của hai bạn là gì?”

Trình Hiếu Cát cầm microphone, đối với Tần Lịch lớn tiếng nói: “Tôi muốn cùng nam thần ôm một cái, tôi thích anh đã rất nhiều năm!”

Nói xong lời này, phía dưới tiếng hô to một mảnh, đại đa số người hưng phấn, còn một số ít đàn ông đi cùng với bạn gái, cho Lục Nhất Phương ánh mắt đồng tình.

Microphone lại đưa tới trước Lục Nhất Phương diện trước, Tần Lịch cười nói: “Vị soái ca này có nguyện vọng gì?”

Ánh đèn chiếu tới trên mặt Lục Nhất Phương, lúc này mọi người mới thấy rõ ràng, giá trị nhan sắc Lục Nhất Phương vậy mà không thua kém so với Tần Lịch, nội tâm mọi người rít gào, đầu chị gái này có vấn đề hả, có bạn trai đẹp như vậy không cần, theo đuổi ngôi sao làm gì! Phí phạm của trời!

Ánh mắt Lục Nhất Phương trước sau đặt trên người Trình Hiếu Cát, anh chậm rãi nói: “Tôi hy vọng bạn gái tôi thích tôi giống như thích Tần Lịch tiên sinh kiểu say mê cuồng nhiệt không bỏ được.”

Anh nói xong, phía dưới rộ lên tiếng cười, hô lớn: “Thổ lộ! Thổ lộ! Thổ lộ!”

Mặt Trình Hiếu Cát đỏ đến mức có thể véo ra nước, Lục Nhất Phương đi về phía cô, quỳ một gối xuống đất, thâm tình nhìn cô, nói từng câu từng chữ: “Tiểu Cát, chúng ta đã trải qua chia xa, hiểu lầm, bỏ lỡ, hiện tại cuối cùng một lần nữa tìm được em, anh muốn vĩnh viễn ở cùng với em bên nhau trọn đời, em nguyện ý làm bạn gái anh không?”

Trình Hiếu Cát rưng rưng nước mắt, nhìn anh không nói nên lời.

Tất cả mọi người kêu gào: “Đồng ý đi! Đồng ý đi!”

Trình Hiếu Cát hít hít, mang theo tiếng khóc nức nở trả lời: “Em nguyện ý.”

Mọi người hoan hô, nam lại thâm tình lại đẹp trai, nữ sinh xinh xắn đáng yêu, cầu lương này ăn no no.

Tần Lịch ở một bên lên tiếng nói: “Chúc phúc cho cặp đôi này nào, chén cầu lương này để tôi phá nào!”

Phía dưới lại truyền đến một trận tiếng cười, Tần Lịch thấy thế, còn nói thêm: “Tốt, vậy mời cặp đôi của chúng ta xuống sân khấu, chúng ta tiếp tục buổi biểu diễn!”

Trình Hiếu Cát vội vàng hướng tới Tần Lịch bảo, Tần Lịch đem microphone đưa qua, cô có chút xấu hổ: “Cái kia, nguyện vọng của tôi chưa được thực hiện!”

“Ha ha ha ha!” Toàn trường cười ầm lên, cô nương này quá đáng yêu đi!

Tần Lịch tiến lên, mở hai tay, chờ Trình Hiếu Cát đi qua, lại bị Lục Nhất Phương đoạt trước.

Lục Nhất Phương tiến lên đi một tay đem Tần Lịch ôm lấy, Tần Lịch một trận mơ màng, các fan cũng lớn tiếng hét chói tai! Trời ạ! Đã xảy ra chuyện gì! Nam thần bị một người đàn ông ôm!

Lục Nhất Phương lại buông ra, một tay đem Trình Hiếu Cát ôm lấy, mặt cười tươi nói: “Em cũng thật nhẫn tâm, ngay trước mặt anh muốn ôm người đàn ông khác!”

Anh cầm microphone nói: “Cái này gọi là ôm truyền lại!”

Tần Lịch cười nắc nẻ vì bị ăn no, giả vờ giận nói: “Hôm nay thật là quá đáng! Cầu lương bị đứt ăn no căng!”

Mọi người lại lần nữa cười to, ngay sau khi hai người đi xuống sân khấu.

Sau khi buổi biểu diễn kết thúc, Trình Hiếu Cát còn chưa đã thèm, nghĩ đến cái ôm kia, nguyện vọng không được hoàn thành, thật là tức giận!

Trình Hiếu Cát nhìn người đàn ông bên cạnh đang nắm tay thật chặt, sợ cô bị đám người tách ra, nháy mắt lại mất bình tĩnh, nhớ tới dáng vẻ của Lục Nhất Phương ở trên sân khấu lúc nãy, quá điên cuồng, không nhận ra, Lục Nhất Phương là người tẻ nhạt như vậy thế mà ở trước mặt mọi người lại tỏ tình với cô, chuyện mà trước kia không bao giờ nghĩ tới, hôm nay phát sinh hết thảy, giống như đang nằm mơ.

Nhưng không thể cùng thần tượng tiếp xúc gần gũi, Trình Hiếu Cát vẫn cảm thấy vô cùng tiếc nuối, nói với Lục Nhất Phương: “Đều là anh, hôm

nay em không được ôm Tần Lịch, anh muốn bồi thường cho em như thế nào?”

Lục Nhất Phương cười nhìn cô, ôm cô trong ngực, đầu chống trên đỉnh đầu cô, trầm thấp gọi cảm thanh âm mang theo ủy khuất, “Em tàn nhẫn lắm, ngay trước mặt anh muốn đi ôm người đàn ông khác là sao.”

Anh thở ra hơi nóng phun ở đỉnh đầu cô, tiếp xúc gần gũi như vậy, Trình Hiếu Cát lại không nhịn được nghĩ lại, thật sự là cô quá đáng sao? Cô có chút chột dạ hỏi: “Em thích Tần Lịch nhiều năm như vậy, em thật sự rất muốn ôm mà.”

Lục Nhất Phương đem áo tiến đến chóp mũi Trình Hiếu Cát mà, “Ngửi đi.”

Trình Hiếu Cát không thể hiểu được, vẫn hít một hơi, mờ mịt nói: “Không có gì mùi gì.....”

“Cẩn thận ngửi lại đi.”

“Vẫn không ngửi được mùi gì cả, anh đùa em hả?” Trình Hiếu Cát cho rằng Lục Nhất Phương lại trêu cô.

“Trên quần áo còn lưu lại mùi của thần tượng, em không ngửi thấy sao?” Lục Nhất Phương tỏa ra nụ cười đơn thuần vô hại, hoàn toàn không có lý gì là đang trêu cô.

“Lục Nhất Phương! Anh thèm đòn hả!” Rống xong, đuổi theo anh chính là một trận tay đấm hầu hạ.

Lục Nhất Phương một bên né tránh, ngoài miệng còn không dừng nghỉ, “Trình Hiếu Cát, em phụ lòng người ta, vừa mới mới đồng ý làm bạn gái anh, trong đầu lại luôn là nghĩ đến người đàn ông khác!”

Nói xong lại đem một tay ôm cô lại, Trình Hiếu Cát chạy nên khuôn mặt đỏ bừng, còn giãy giụa muốn tránh thoát trói buộc của anh, ở trong ngực anh xoắn đến xoắn đi xoắn như cái bánh quẩy, trong miệng còn kêu: “Anh

buông em ra! Anh ngăn cản em cùng với thần tượng ôm nhau, anh là đồ trướng thối!”

Lục Nhất Phương thấy cô giãy giụa lợi hại như vậy, môi đỏ bừng lúc đóng lúc mở nói có chút mê sảng, khiến người qua đường vây xem, còn tưởng rằng anh đối với nữ sinh nhà người ta làm chuyện tội ác tày trời.

Theo bản năng hôn lên đôi môi đang nói không ngừng kia, thế giới tức khắc yên tĩnh.

Chương 43

Tải ebook: dtv-ebook.com

Trình Hiếu Cát cũng sững sờ, chớp đôi mắt, không thẳng cũng không thể động thủ! Nụ hôn này không ngừng gia tăng, thẳng đến khi Trình Hiếu Cát cảm thấy hô hấp khó khăn, lúc này mới kết thúc.

Trình Hiếu Cát còn mơ hồ, lẩm bẩm: “Lục Nhất Phương, anh có thể sửa cái tật xấu không nói lại là đi hôn người ta không hả?” Cứ như vậy khiến người ta xấu hổ.....

Lục Nhất Phương li3m li3m môi, chưa đã thèm, vẻ mặt cười xấu xa, “Không cho động vào, em hy vọng anh động chỗ nào?”

“Này!” Mặt Trình Hiếu Cát lộ vẻ ghét bỏ: “Trong đầu anh toàn suy nghĩ cái gì vậy?”

Lục Nhất Phương chọc chọc đầu cô, “Anh hỏi em đến chỗ nào, em lại nghĩ đi đâu vậy?”

Không muốn để ý đến anh! Trước kia sao lại không phát hiện ra, người này bề ngoài da người sờ tốt, vậy mà bên trong cất giấu linh hồn vô liêm sỉ như vậy. Trình Hiếu Cát ôm ngực, thở phì phì không để ý tới anh.

Lục Nhất Phương kéo tay cô, khôi phục vẻ mặt đứng đắn, nói: “Anh hôm nay rất vui vẻ, em cuối cùng danh chính ngôn thuận làm bạn gái của anh.”

“Ai nguyện ý làm bạn gái anh!” Người ta còn đang cáu kỉnh, cũng không tới dỗ dỗ người ta.

“Đúng vậy! Sớm hay muộn em sẽ là vợ của anh, cùng anh đi cả đời người, sau này quãng đời còn lại, anh cũng sẽ cùng em vượt qua.” Lục Nhất Phương trân thành nói.

Trong lòng Trình Hiếu Cát vui mừng, nhưng trên mặt vẫn ngạo kiêu, “Em cũng chưa đồng ý mà.”

Lục Nhất Phương gắt gao ôm chặt cô, nghiêm túc nói: “Anh yêu em. Từ khi bắt đầu một khắc anh biết anh yêu em kia, anh luôn mơ đến ngày này, anh thật sự rất yêu em.”

Nhìn Lục Nhất Phương nghiêm túc như vậy, Trình Hiếu Cát cũng không hề giận dữ nữa, ôm chặt eo anh, “Em cũng yêu anh, về sau, đừng nghĩ rời khỏi em.”

“Bụp!” Lúc này nơi xa dâng lên một tia lửa, trời cao mở ra đóa hoa bắt mắt, hai người ôm nhau tại nơi ban đêm rét lạnh mùa đông, quãng đời còn lại sau này đều có nhau.

Buổi biểu diễn kết thúc quá muộn, bọn họ tính ở chỗ này ở một đêm, ngày mai mới về thành phố C.

Hai người tìm rất nhiều khách sạn, đều đầy ngập khách.

Trình Hiếu Cát khó hiểu, “Sao chỗ nào cũng đầy ngập khách?”

Lục Nhất Phương thấy cô không kiên nhẫn, trấn an nói: “Cho thấy sức ảnh hưởng của Tần Lịch rất lớn.”

Rầm cầu vồng này đánh đến cả người cô thoải mái, theo đuổi thần tượng, hận nhất người khác nói xấu về thần tượng!

Lại đi vào một khách sạn khác, Trình Hiếu Cát cầu nguyện nói: “Hy vọng khách sạn này không có đầy khách, tôi thật sự quá mệt mỏi, đi không nổi.”

Trước sảnh một chị nhân viên tiếp đón bọn họ ở sau quầy, nhiệt tình hỏi: “Hai bạn muốn một phòng sao?”

Trình Hiếu Cát không hề nghĩ ngợi, “Hai phòng.”

Chị nhân viên sau quầy nói: “Xin lỗi, tôi cho rằng hai bạn là một cặp.”

Lục Nhất Phương ôm Trình Hiếu Cát, mỉm cười nói: “Chúng tôi là một cặp, nhưng chúng tôi muốn hai phòng.”

Dù anh muốn chỉ cần một phòng, nhưng vẫn tôn trọng ý của bạn gái.

Chị nhân viên lại là xin lỗi: “Xin lỗi, trước mắt chỗ chúng tôi chỉ còn một phòng tình nhân.”

Trình Hiếu Cát cắn răng, cô thật sự không muốn, “VẬY MỘT PHÒNG ĐI.”

Ánh mắt Lục Nhất Phương quái dị nhìn về phía Trình Hiếu Cát, thấy cô rất khẳng định, đương nhiên anh không ý kiến, nếu không phải chị nhân viên kia thật sự không quen biết, anh hoài nghi là cố ý.

Làm xong thủ tục, hai người cũng có chỗ ở trong khách sạn.

Đẩy cửa ra, Trình Hiếu Cát liền tròn tròn mắt, cô cho rằng đỉnh cao phòng tình thú chính là vấn đề bố trí, khi cô nhìn thấy roi da rất nhiều đạo cụ cô không thể nói tên, mặt đầy xấu hổ, chỉ còn lại một suy nghĩ, “Em muốn trả phòng!”

Thật ra Lục Nhất Phương rất bình tĩnh, rất chính nhân quân tử, trêu chọc nói: “Phòng này khá thú vị.”

“Căn phòng này có thể ở lại sao?”

“Em đối với anh không yên tâm?”

“.....” Chỗ nào dám đối với anh không yên tâm! Nội tâm Trình Hiếu Cát rít gào.

“Nếu không tạm chấp nhận mà ở lại?” Trình Hiếu Cát thử hỏi.

“Anh đương nhiên không ý kiến.” Lục Nhất Phương tỏ vẻ hào phóng.

“Vậy đêm nay ngủ như thế nào?” Trình Hiếu Cát nhìn chỉ có một giường lớn.

“Còn có thể ngủ như thế nào? Chẳng lẽ em muốn cho anh ngủ trên đất?”
Lục Nhất Phương chế nhạo nói: “Trời lạnh như vậy, em lỡ sao?”

Trình Hiếu Cát nhấp miệng không nói lời nào, nội tâm dày vò, chuyện này thật đúng là làm khó cô.

Lục Nhất Phương thu hồi nụ cười xấu xa, biến trở về đứng đắn, “Đừng căng thẳng, anh bảo đảm sẽ không xằng bậy.”

“.....” Chính là như vậy mới càng đáng sợ đó! Trình Hiếu Cát hiển nhiên không tin.

Lục Nhất Phương còn nói thêm: “Anh đợi em nhiều năm như vậy, còn sợ một đêm nữa sao?”

Anh càng nói càng chân thành, kỳ thật Trình Hiếu Cát cũng không phải không muốn cùng anh abcxzyz này nọ, chỉ là cô chưa chuẩn bị tốt, cái này bất ngờ quá.

Cô gật gật đầu, hung hăng uy hiếp nói: “Nếu anh dám xằng bậy thì anh xong rồi!”

Nói còn dùng tay thay dao đưa lên cổ thủ thế cắt cổ, thấy cô nhìn xuống dưới của anh, Lục Nhất Phương chạy xa ôm quyền bảo đảm: “Hiệp nữ yên tâm! Tại hạ tất nhiên sẽ không xằng bậy!”

Trình Hiếu Cát bị anh chọc cười, lúc này mới thả lỏng lại, “Em đi tắm trước.”

Nói xong, đi vào buồng vệ sinh, bật đèn.

Chính là cái buồng vệ sinh, cũng là cái nhà vệ sinh không đứng đắn. Lục Nhất Phương nhìn Trình Hiếu Cát đang ở bên trong, tình huống trong phòng vệ sinh nhìn từ bên ngoài không sót một cái gì, từ bên trong lại không nhìn ra được bên ngoài. Anh phải nghĩ đến từ sớm mới phải, phòng tình nhân cũng có nhà vệ sinh, sao có thể chỉ đơn giản là nhà vệ sinh chứ!

Trình Hiếu Cát không biết gì đã ở c0i quần áo..... Lục Nhất Phương chuyển tầm nhìn, không hề nhìn vào buồng vệ sinh.

Chờ Trình Hiếu Cát đi ra, thấy Lục Nhất Phương đưa lưng về phía nhà vệ sinh, không dám lộn xộn. Trình Hiếu Cát tò mò đi qua đi, hỏi: “Anh làm sao vậy?”

Lục Nhất Phương thân là một bác sĩ, đã sớm quen thuộc các loại cấu tạo cơ thể, nhưng mặt vẫn đỏ như quả cà chua chín, anh có chút chột dạ, “Không..... Không có việc gì, em xong chưa? Vậy để anh vào.”

Chương 44

Tải ebook: dtv-ebook.com

Nói xong thì nhanh chóng chạy vào nhà vệ sinh. Lục Nhất Phương đi vào cũng không bật đèn, tắm rửa trong bóng tối. Trình Hiếu Cát cho rằng anh không thấy tìm chỗ bật ở đâu, lớn tiếng nói với anh: “Sao anh không bật đèn? Chỗ bật đèn tay trái bên trái lúc vào đây!”

Lục Nhất Phương trả lời: “Lúc tắm anh không thích có đèn.”

“Tật xấu!” Trình Hiếu Cát phun tào một câu, rúc vào trong chăn, không hề quản anh nữa, anh thích mở thì mở không mở cũng kệ.

Lục Nhất Phương nhanh chóng tắm rửa xong rồi ra tới, đã thấy Trình Hiếu Cát cuộn lại giống như con tắc, “Trình Hiếu Cát, em bọc kín mít như vậy làm gì? Với cơ thể kia của em, em còn trông cậy anh đối với em có cái gì không an phận sao?”

Trình Hiếu Cát nghe xong lời này, cười lạnh, vừa mới còn nói anh chỉ yêu em, hiện tại lại nói đối với cơ thể không muốn gì! Đàn ông!

Cô nhếch đầu lên, làm bộ đau lòng, “Anh không phải thật sự yêu em, anh nói yêu em đều là gạt em!”

Lục Nhất Phương hận không thể vả cho bản thân hai cái, tự đào hố chôn mình, anh nhanh sửa chữa, “Anh nói như vậy, không phải sợ em suy nghĩ nhiều sao?”

Tin anh là cún!

Lúc này, tiếng chuông di động Lục Nhất Phương vang lên. Anh phát hiện di động để ở nhà vệ sinh, vào tìm di động theo bản năng mở đèn, chờ đến khi anh tìm được di động đi ra, chỉ thấy trên giường có một quả cầu nhỏ, Trình Hiếu Cát rúc cả đầu vào bên trong chăn đi, anh nhìn về phía sáng ngời trong nhà vệ sinh, tức khắc hiểu rõ.

“Ló đầu ra đi không em ngại thờ bây giờ.” Lục Nhất Phương lo lắng nói.

Trình Hiếu Cát ở trong chăn quay cuồng vài cái, sau đó truyền đến âm thanh yếu ớt: “Anh..... Anh có phải nhìn lên em tắm?”

“Anh chính là quân tử đấy, sao có thể nhìn lên em tắm, anh đã xoay người sang chỗ khác! Tuyệt đối không có nhìn lên!” Lục Nhất Phương đứng đắn nói.

Trình Hiếu Cát vào lúc này, thật sự không biết làm như thế nào để đối mặt với anh, toàn bộ phòng đều là trần ngập hơi thở ái muội, hai người một nam một nữ, thật sự không biết sẽ phát sinh cái gì, cô không phải không tin Lục Nhất Phương, cô không tin chính cô đấy!

Thấy cô vẫn không có ló đầu ra, anh lên giường ôm cả cô với chăn, nhẹ nhàng nói: “Đừng căng thẳng, đêm nay, chúng ta coi như là chuẩn bị bài, được không?”

Trình Hiếu Cát chậm rãi thả lỏng, nghĩ đến khi còn nhỏ, bọn họ cũng thường xuyên ngủ chung. Khi đó bọn họ còn nhỏ, Lục Nhất Phương vì đi ra ngoài chơi, rất rất không muốn cùng cô ngủ trưa, bởi vậy Trình Hiếu Cát mách lẻo với mẹ Lục, mẹ Lục sẽ véo tai tấn cho anh một trận.

Nghĩ đến đây, Trình Hiếu Cát cảm thấy buồn cười, thế giới thật kỳ diệu, khi còn nhỏ không muốn ngủ chung, trưởng thành lại khát vọng ngủ chung như vậy.

Cô xoay người, ôm lấy Lục Nhất Phương, nhẹ giọng nỉ non nói: “Lục Nhất Phương, cảm ơn anh tìm được em, làm quãng đời còn lại của em không hề hoang vắng cô tịch.”

Lục Nhất Phương hôn lên trán của cô, trầm giọng nói: “Không còn sớm, ngủ nhanh đi.” Anh sợ không ngủ, anh không khống chế được chính mình!

Hai người gắt gao ôm nhau ngủ.

So với nơi ẩm áp lãng mạn này, trên mạng lại bởi vì buổi biểu diễn của Tần Lịch xuất hiện cầu lương, mà leo lên hot search. Bao nhiêu người bởi vì ăn cầu lương cảm thấy mỹ mãn đi ngủ, lại có bao nhiêu người bởi vì này chén cầu lương ngọt quá mức mà muốn phá bọn họ.....

Sáng sớm hôm sau, điện thoại của Trình Hiếu Cát vui vẻ kêu lên.

Cô vội vàng nhẹ nhàng đẩy Lục Nhất Phương ra, đi nghe điện thoại. Điện thoại vừa mới nghe xong, giọng cao vút của Liễu Manh Manh truyền ra tới.

Liễu Manh Manh: “Trình Hiếu Cát! Bà đang hot! Bà có biết không?”

Trình Hiếu Cát còn chút gắt ngủ khi rời giường, không thể hiểu được hỏi: “Liễu Manh Manh! Sáng sớm tinh mơ như vậy, bà nói linh tinh gì hả! Không còn chuyện khác, đừng quấy rầy mình ngủ!”

Liễu Manh Manh liền biết cô là một người chả bao giờ lên mạng “Bà nhanh lên weibo đi, bà cùng bạn trai làm từ lu dấm đều lên hot search.”

“Ai? Lên hot search?” Trình Hiếu Cát tức khắc tỉnh táo một chút, cô tuy rằng không lên mạng, nhưng đối với hot search vẫn có chút hiểu biết, thông thường, lên hot search, chuyện xấu nhiều hơn chuyện tốt, “Tý rồi nói, mình đi xem đã.”

Trình Hiếu Cát tắt điện thoại, mở Weibo, liền nhìn đến hot search thứ nhất trên Weibo # Buổi biểu diễn Tần Lịch bị rải cầu lương #. Cô nhấn vào tiêu đề, xuất hiện chính là video Lục Nhất Phương tỏ tình.

Cô nhấn vào xem, xuất hiện trong video chính là Lục Nhất Phương tỏ tình với cô.

Phía dưới bình luận cơ bản đều là “Cầu..... Cầu lương ăn no!”

“Nếu tôi có bạn trai đẹp như vậy, còn theo đuổi thần tượng làm gì!”

“Nam tuần nữ tú, chúc phúc ~ ”

.....

Trình Hiếu Cát lướt vài bình luận, phát hiện cơ bản đều là bình luận tích cực, trừ bỏ mấy tấm ảnh.....

Vừa mới vừa nghe nói cô lên hot search, trước tiên liền nghĩ đến sự kiện trên diễn đàn lần trước, sợ lại lần nữa gặp phải bạo lực internet ...

Lục Nhất Phương lúc này cũng tỉnh, người lớn lên đẹp, mặc dù là mới tỉnh ngủ cũng rất đẹp, anh kéo Trình Hiếu Cát kéo vào trong ngực, hỏi: “Em đang xem cái gì?”

Trình Hiếu Cát đưa điện thoại cho anh, “Này, anh nổi tiếng rồi.”

Lục Nhất Phương nhìn lướt qua, “Cái này, tất cả mọi người biết em là bạn gái anh, không ai dám tranh với anh.”

Trình Hiếu Cát trừng anh một, “Bạn học! Lúc nào cũng phải tỉnh táo! Bất luận vào lúc nào cũng không được thả lỏng!”

“Dạ! Cô Trình!” Lục Nhất Phương ở trên mặt cô hôn một cái.

Trình Hiếu Cát xấu hổ buồn bực cào anh, trong ổ chăn lẫn lộn một lúc, hai người rời giường thì Trình Hiếu Cát không cẩn thận đụng tới một v4t cứng cứng, tức khắc tinh thần căng thẳng, vội nói: “Cũng đã muộn thế này, nhanh rời giường.”

Lục Nhất Phương đè nén dục v0ng như vậy, lại bị Trình Hiếu Cát đụng vào, cuối cùng đè nén không được.

Anh khàn khàn giọng nói: “Tiểu Cát, sờ một chút nữa.”

Trình Hiếu Cát đương nhiên không làm, “Lừa manh! Mau rời giường ”

Lục Nhất Phương ôm lấy cô, vẻ mặt cầu xin, âm thanh mang theo mê hoặc, đem tay cô lôi kéo đi xuống, “Giúp anh một chút, anh thật sự rất khó chịu.”

Chương 45

Tải ebook: dtv-ebook.com

Trình Hiếu Cát thấy anh thật sự đáng thương, cô cũng nghe nói, đàn ông mà bị ghen như vậy đối với cơ thể không tốt, vì thế thật cẩn thận tìm kiếm. Sờ đến vật trụ nóng bỏng kia, tay lại rút trở về, cái này cũng quá lớn đi! Lục Nhất Phương lại lần nữa lôi kéo tay cô, nắm lấy.

Cứ như vậy, Lục Nhất Phương thật sự phóng thích trong tay Trình Hiếu Cát

Lăn lộn như vậy, Trình Hiếu Cát xấu hổ không thể nhìn thẳng vào anh, không được tự nhiên.

Bên này tình chàng ý thiếp, bên kia Tần Nhu nhìn trong video thấy hai người hạnh phúc, dùng sức nắm di động, gân xanh đều nổi lên, muốn bắt tỉnh.

Dựa vào cái gì, hai người kia huỷ hoại cuộc sống cô ta, lại tự do vui vẻ sung sướng như vậy.

11 giờ rưỡi trưa, Liễu Manh Manh gọi điện thoại lại.

“Tiểu Cát, con em gái hờ kia của bà lại gây chuyện rồi.” Liễu Manh Manh nôn nóng hỏi: “Hai người lên hot search, ngay sau đó bà đã bị người ta đào bới đời tư, còn bị lôi ra chuyện yêu sinh viên cùng trường đại học chơi tình yêu cô trò, đuổi mẹ kế, cướp đi bạn trai của bạn thân, cuộc sống hỗn loạn không biết kiểm chế.”

Trình Hiếu Cát nghe xong, ngực chột lạnh, quả nhiên hot search không phải thứ gì tốt. Nhưng cô cảm thấy không sao cả, dù sao những người quen biết cô đều biết cô là người như thế nào, “Kệ cho bọn họ nói đi, mình không lên mạng là được.”

Liễu Manh Manh oán hận nói: “ Dễ dàng buông tha cho người bị đặt như vậy sao? Loại này như để chậu phân ở trên đầu, về sau muốn tẩy cũng tẩy không sạch, mình vừa mới khoác mấy cái áo choàng, sau đó dùng bình xịt đại chiến vài trăm hiệp, nhưng thật sự là địch quá mạnh mình quá yếu nên mình không trị được.”

Trình Hiếu Cát nghe cô ấy nói xong, đang thấy lạnh thấu xương nhưng bây giờ cảm thấy ấm áp vô cùng, “Manh Manh, trước tiên bà đừng động vào việc này, mình biết đây là ai làm, bà cứ hưởng thụ cuối tuần đi.”

Sau khi tắt điện thoại, Lục Nhất Phương hỏi: “Làm sao vậy? Sắc mặt kém như vậy?”

Sau khi Trình Hiếu Cát sửa sang lại cảm xúc, nói: “Cũng không có việc gì, giống như chuyện trên diễn đàn lần trước, chẳng qua lần này ở Weibo.”

Lục Nhất Phương tối sầm mặt, “Là Tần Nhu?”

Tuy là câu hỏi, lại là khẳng định chính là cô ta. Trình Hiếu Cát gật gật đầu, “Cùng em kết thù không có vài người, trừ bỏ Tần Nhu, em thật sự nghĩ không ra còn có ai.”

Lục Nhất Phương an ủi nói: “Đừng sợ, anh ở đây.”

Trình Hiếu Cát an tâm hơn không ít, nhưng cô không thể ngồi chờ chết, hoàn toàn dựa vào người khác, “Hiện tại chúng ta trở về đi.”

Lục Nhất Phương cũng tán đồng, “Được.”

Trình Hiếu Cát đột nhiên nhớ tới một sự kiện, hỏi: “Về chuyện Trình Hiếu Diệp không phải em trai của em, là anh cố ý sao?”

Lục Nhất Phương cứng lại, vẫn là trả lời: “Đúng vậy.”

Trình Hiếu Cát không có nói nữa, hai người trầm mặc một trận, Lục Nhất Phương đang muốn mở miệng, lại bị Trình Hiếu Cát ôm lấy, “Về sau, loại chuyện này, cùng em thương lượng một chút, được không?”

Tuy nói việc này là sự thật, nhưng lại đối với ba cô tạo thành tổn thương lớn như vậy, cô không thể vì bản thân, ích kỷ như vậy đi làm tổn thương cha của mình.

Lục Nhất Phương gật đầu, trịnh trọng đáp: “Được, về sau anh sẽ không gạt em bất cứ chuyện gì.”

Trên đường trở về thành phố, Trình Hiếu Cát báo cảnh sát, đồng thời liên hệ hiệu trưởng, giải thích tình huống, hiệu trưởng lập tức đồng ý hỗ trợ làm sáng tỏ.

Nửa giờ sau, Trình Hiếu Cát thấy được trên trang chính của trường học nói rõ: Giảng viên Trình Hiếu Cát của trường đại học C, giữ mình trong sạch, tác phong tốt đẹp, tuyệt đối không làm gì trái với kỷ luật của trường, tại đây làm sáng tỏ. Phía dưới Weibo này, có rất nhiều sinh viên trường đại học C, nhất trí nói Trình Hiếu Cát là giảng viên tốt, là thầy tốt bạn hiền của bọn họ. Còn có người trước đây đăng trên diễn đàn bịa đặt, đôi bàn tay đen đúa tạo ra đó chính là Tần Nhu.

Cùng lúc đó, Tần Lịch cũng đã đăng lên Weibo rằng: Không nên tin lời đồn không truyền lời đồn.

Phía dưới fans sôi nổi bình luận: Chúng tôi không có! Việc này khẳng định có gì đó, chúng tôi luôn sánh bước cùng nam thần, nhất trí!

Không nghĩ tới chính là, một ID tên là: Tôi là mẹ của nam chính đã rải cầu lương, cũng lên hot search.

Trên Weibo nói: Tiểu Cát là cô gái tốt, tôi từ nhỏ nhìn tiểu Cát lớn lên, vẫn luôn là cô gái nhỏ tốt bụng, nào có chuyện đoạt bạn trai của bạn thân, đều là con trai gốc nhà tôi theo đuổi Tiểu Cát, con trai tôi thật vất vả thoát ế, mẹ già này mừng phát khóc ấy, sao chuyện lại xảy ra như vậy?

Theo bài đăng là ảnh chụp chung của Trình Hiếu Cát cùng Lục Nhất Phương từ nhỏ đến lớn chụp. Weibo vừa ra, mọi người trên Weibo đã nói rằng làn sóng đồ ăn cho chó này còn ngọt ngào hơn ngày hôm qua, và tôi

tin vào tình yêu một lần nữa. Mặc kệ, tôi muốn đi cùng CP này, nếu ai lại nói xấu bọn họ, sẽ gặp rắc rối với tôi!

Tại thời điểm này, sự việc cuối cùng cũng lắng dịu và kết thúc với chủ đề tìm kiếm nóng, lấy đề tài hot search # cầu lương càng thêm ngọt # để kết thúc.

Một tuần sau, cảnh sát thông báo cho Trình Hiếu Cát, đã điều tra xong vụ án bịa đặt, nghi phạm đã bị bắt giữ, bảo cô qua đi hoàn thành các thủ tục.

Lúc Trình Hiếu Cát đến, gặp được Tần Nhu ánh mắt đầy oán hận, Tần Uyển Nhân trừng mắt nhìn cô một cái, chạy qua lôi kéo Trình Hiếu Cát khóc lóc kể lể nói: “Tiểu Cát, con là cô gái tốt bụng, nhất định phải con phải cứu tiểu Nhu,nó còn nhỏ, không thể ngồi tù!”

Trình Hiếu Cát không dao động, lạnh lùng hỏi: “Lúc làm chuyện này, sao không nghĩ tới hậu quả? Hiện tại hối hận sao,đã muộn rồi.”

Trình Hiếu Cát thấy Tần Nhu vẫn bộ dạng oán hận, nửa điểm không có ý hối cải, còn nói thêm: “Tôi thấy, căn bản không có một chút hối hận nào đâu, lần đầu tiên tôi cảnh cáo,nhưng vẫn phạm sai lầm,chuyện này không thể trách tôi được.”

Tần Uyển Nhân “ Bốp “ một cái, đánh mạnh lên tay Tần Nhu, quát: “Còn không mau xin lỗi chị Tiểu Cát! Bày cái vẻ mặt sắp chết đấy cho ai xem?” Nói xong lại đánh vài cái.

Vẻ mặt Trình Hiếu Cát một chút thay đổi cũng không có, cô biết, đây là đang diễn kịch cho cô xem.

Tần Nhu bị bà ta kéo qua, không tình nguyện nói: “Rất xin lỗi, được chưa hả!”

Trình Hiếu Cát cười lạnh nói: “Tao không chấp nhận lời xin lỗi.”

Cô không muốn nhìn mẹ con này thêm chút nào nữa, đến chỗ cảnh sát, cô hỏi: “Cảnh sát Trương, hiện tại huỷ bỏ án này có thể chứ?”

Cảnh sát Trương là người phụ trách vụ án của cô, tóc ngắn, hai mắt có thần, người rất cao lớn, trả lời: “Hiện tại không thể huỷ bỏ, vụ án là thật, nghi phạm phải ở lại đây, chờ viện kiểm sát xem có phải thực hiện việc bắt giữ hay không, chẳng qua vụ án của Tần Nhu có tính chất rất nguy hiểm, khả năng cao sẽ bị bắt.”

Chương 46

Tải ebook: dtv-ebook.com

Trình Hiếu Cát trầm mặc một chút, nói: “Dù sao cô ấy vẫn còn nhỏ, cháu cũng không muốn huỷ hoại nửa đời sau của cô ấy.”

Cảnh sát Trương nhìn cô, nói: “Đương sự hiểu lời cháu nói, chắc sẽ không bị kết án nặng, sẽ không bị huỷ hoại đâu.”

Trình Hiếu Cát lúc này mới yên tâm chút, “Cảm ơn cảnh sát Trương, gây phiền cho chú rồi ạ.”

Lúc cô đi ra khỏi Cục Cảnh Sát, Tần Uyển Nhân ở phía sau cô vừa chửi vừa mắng, cô cũng không để ý đến bà ta nữa, kệ bà ta mắng thôi.

Lục Nhất Phương gọi điện thoại lại đây, hỏi tình huống của cô, Trình Hiếu Cát đem tình huống nói một chút.

Anh nói: “Không cần cảm thấy tự trách, đây là trường phạt phải chịu, là cô ta phạm sai, cùng với em không có quan hệ, biết không?”

Trong lòng Trình Hiếu Cát ấm áp, “Dạ em biết, em về nhà trước chờ anh.”

“Được.” Lục Nhất Phương tắt điện thoại, phát hiện Thẩm Diệc Hàm đứng ở phía sau anh, anh lạnh mặt bỏ qua cô ta.

Thẩm Diệc Hàm ở phía sau hỏi: “Là Tiểu Cát gọi sao? Tin vệt trên mạng đã tìm được hung thủ rồi sao?”

Ánh mắt Lục Nhất Phương sắc bén nhìn chăm chăm cô ta một cái, nhìn đến mức khiến trong lòng cô ta hoảng loạn, nhưng vẫn cố gắng bình tĩnh hỏi: “Anh nhìn em như vậy ta làm gì? Việc này em không có liên quan mà.”

“Tốt nhất là cùng với cô không quan hệ.” Lục Nhất Phương lạnh lùng nói: “Lần này không cùng với cô so đo, nếu bị tôi phát hiện còn có lần sau, vậy đừng trách tôi.”

Sau khi Lục Nhất Phương đi xa, sắc mặt Thẩm Diệc Hàm tái nhợt, trời lạnh như vậy nhưng sau lưng cô ta đổ ra một tầng mồ hôi lạnh.

Đảo mắt đã đến cuối năm, sinh viên được nghỉ đông, Trình Hiếu Cát cũng bắt đầu nghỉ phép. Nhưng Nhất Phương lại làm việc liên tục một tuần, trong khoảng thời gian này, trong khoảng thời gian này là mùa dịch cúm cao, toàn bộ bệnh viện đều chật ních bệnh nhân. Hôm nay là ngày nghỉ của Lục Nhất Phương, Trình Hiếu Cát đau lòng anh vất vả, chạy xe đến bệnh viện đón anh.

Trình Hiếu Cát vừa đến cửa phòng cấp cứu, liền thấy trước cửa vây đầy người, trong ba tầng ngoài ba tầng, không thể chen vào. Phía trên có căng một biểu ngữ màu đen, phía trên viết mấy chữ màu trắng to, “Bệnh viện vô lương tâm, trả mạng cho con tôi!”

Trong đám người ồn ào cãi cọ, Trình Hiếu Cát đẩy tầng tầng đám người, cuối cùng cũng chen vào được, nhìn thấy mười mấy người đàn ông sắc mặt trầm trọng tạo thành một vòng tròn, bên cạnh đặt một cái cáng, bên trong hẳn là một người nằm, chắn che lại toàn bộ, ở giữa có hai bà già và một bé gái.

Trong đó một bà già ngồi dưới đất khóc thét, “Con dâu đáng thương, ngày hôm qua tới bệnh viện, một người khỏe mạnh, vừa vào bệnh viện uống tí thuốc, giờ một xác hai mạng! A! Trời xanh! Người có mắt không trông! Tại sao không lấy mạng những bác sĩ độc ác kia đi, cố tình lại lấy mạng con dâu ngoan của chúng tôi!” Bà già bên cạnh kia là mẹ đẻ của người chết, bà đỡ dẫn ngồi dưới đất, trầm mặc không nói lời nào, chỉ là vẫn luôn lau nước mắt, càng khiến người ta đồng tình. Còn có bé gái tầm ba tuổi, ngồi ở bên cạnh cáng, khóc lớn đòi mẹ, thê thảm như thế, làm những cô gái mà thậm chí cả đàn ông cũng lén lau nước mắt.

Quần chúng vây xem, sôi nổi đồng tình.

Người qua đường Giáp: “Quá đáng thương, một xác hai mạng, cũng không biết bệnh viện này làm như thế nào, không có y đức như vậy!”

Người qua đường Ất: “Tôi đã sớm nói bác sĩ bệnh viện này quá trẻ, sớm hay muộn cũng xảy ra chuyện, nhìn đi, tôi không có nói sai đi!”

Người qua đường Bính: “Không rõ ràng lắm tiền căn hậu quả, chưa khám nghiệm tử thi,thì chưa chứng minh được đây là sự cố hay cố tình, tôi không dám mù quáng tin bất kỳ ai, cuối cùng đầu năm nay, Hazz..... Khó mà nói.”

Một người tự nhận là mẹ chồng của người chết, nghe đám người nghị luận, vẫn luôn không ngừng nghi khóc thét, “Đáng thương cháu trai mới có sáu tháng của tôi, chỉ có cúm nhẹ một cái mà bây giờ lại nhận lại mạng của cả hai là sao, cái bệnh viện này không có lương tâm,người bình thường cảm cúm một tý đã bị những người này điều trị hại chết.”

Lúc này, phó viện trưởng Kỷ Hiến dẫn theo Lục Nhất Phương. Sắc mặt Lục Nhất Phương thật sự không tốt. Những bác sĩ y tá khác cũng theo sau. Đầu tiên nâng hai bà kia dậy, hai bà kia chết sống ngồi dưới đất, không chịu đứng lên, Kỷ Hiến ngồi xổm xuống,cao giọng nói, “Bà đứng lên trước đi, vào bên trong rồi nói, bên ngoài lạnh lẽo, nhiều người khó nói chuyện.”

Bà già liếc mắt một cái, lại khóc thét nói: “Tôi không vào, chúng tôi chỉ là những người áo vải bình dân, trứng chọi đá, đi vào không phải bị mấy người ăn tươi nuốt sống sao?”

Đám người vây xem cũng ồn ào: “Đúng vậy,giải quyết như thế nào, giải quyết trước mặt mọi người làm sao, lén lút cái gì!”

Mọi người đều gật đầu phụ họa.

Kỷ Hiến đứng lên, ý bảo quần chúng yên tĩnh lại, “Tôi biết mọi người quan tâm chuyện này, chuyện này còn cần phải tra rõ, nếu thật sự do bệnh viện sai lầm, dẫn tới sự cố trong chữa bệnh, mời mọi người yên tâm, chúng tôi tuyệt đối không thoái thác bất kỳ trách nhiệm gì! Mời mọi người giải tán, được không?”

Quần chúng vẫn chưa lui, “Ai biết mấy người sau lưng bắt nạt một nhà già trẻ như thế nào?”

“Đúng, đúng, cứ giải quyết trước mặt mọi người đi!”

Bà già kia gặp được nhóm người đều giúp đỡ bà ta, tiếng khóc lại lớn chút, càng thêm thê thảm. Mắt bà ta chuyển động, nhìn thấy Lục Nhất Phương, tức khắc lao đến nhéo mạnh vào anh, hướng tới quần chúng vây xem khóc lớn nói: “Chính là người này đã hại chết con dâu cùng cháu trai của tôi! Mọi người xem, người trẻ tuổi như vậy, lông tóc còn chưa mọc đủ đâu! Để nó ra chữa bệnh, không biết sau lưng hại chết bao nhiêu người!”

“Đúng vậy, quá vô trách nhiệm, nhìn qua mới hơn hai mươi tuổi, thật quá trẻ để cho khám bệnh, quá trò đùa!” Quần chúng vây xem sôi nổi phụ họa.

Trình Hiếu Cát vốn bị chen trong đám người, thấy vậy, lập tức tiến lên, lớn tiếng nói: “Mọi người đừng nghe bà này nói bậy, bác sĩ Lục chỉ là nhìn tuổi trẻ nhưng anh ấy học Harvard tốt nghiệp viện nghiên cứu sinh y học, y thuật tuyệt đối không có vấn đề, hiện tại tình huống đều không rõ ràng, chỉ nghe lời từ một phía, phải điều tra rõ ràng chân tướng đã, mời mọi người tỉnh táo duy trì lý trí!”

Có lẽ Trình Hiếu Cát không rõ, nhưng cô tin tưởng Lục Nhất Phương, nhưng người khác không như vậy. Đại đa số mọi người chỉ nguyện ý tin tưởng vào điều mình nhìn thấy, và sẵn sàng đồng tình với kẻ yếu, lời cô giải thích không có bất kỳ tác dụng, thậm chí chọc giận những người đó.

Chương 47

Tải ebook: dtv-ebook.com

“Cô bé, cháu còn trẻ thì biết cái gì? Nhìn mọi người này, thảm như vậy, sao cháu còn có thể giải thích vì bác sĩ vô lương tâm này hả, lương tâm cháu bị cầu ăn sao? Một cô gái nhìn trông tốt bụng thế kia, sao không biết thương người thế hả?”

Trình Hiếu Cát đột nhiên vọt vào giải thích cho anh, trong lòng Lục Nhất Phương ấm áp, đem Trình Hiếu Cát còn muốn nói kéo qua, bảo vệ ở sau người, “Đồ ngốc này, đừng nhúc nhích.”

Lúc này mặt Lục Nhất Phương đã đầy bình tĩnh, anh đem ống tay áo bị bà kia tóm ra, bình tĩnh nói: “Chuyện này, chúng tôi đã làm báo cảnh sát xử lý, nếu thật sự là sai lầm của tôi, xuất hiện sự cố trong chữa bệnh, tôi nguyện ý gánh vác trách nhiệm trước pháp luật.”

Kỷ Hiến phản nộ, “Lục Nhất Phương, ai chấp thuận cháu báo cảnh sát! Gièm pha lớn như vậy, bị truyền thông đưa tin đi ra ngoài, bệnh viện tổn thất, ai tới gánh vác?”

“Một mình cháu gánh chịu.” Lục Nhất Phương lạnh lùng nói.

“Cháu gánh vác? Cháu gánh vác thế nào?” Kỷ Hiến xanh mặt.

Việc này nếu không báo cảnh sát, bọn họ có thể đẩy anh ra khỏi rắc rối, những người này, vừa thấy chính là cần tiền, cho chút tiền rồi đuổi đi. Hiện tại ồn ào như vậy, chẳng khác nào là đem việc này bày ra giữa thanh thiên bạch nhật, nếu bệnh viện không có trách nhiệm còn tốt, vạn nhất bệnh viện có trách nhiệm, tổn thất của bệnh viện không thể đền bù!

Mọi người nghe nói đã báo cảnh sát, cuối cùng cũng bình ổn một chút. Nhưng mà bà già kia lại không bình tĩnh, bà già thê lương hô lớn: “Bọn họ muốn thoái thác trách nhiệm! Bệnh viện bọn họ lớn như vậy, sau lưng cùng cảnh sát cấu kết, bà già đây đâm đầu chết ở chỗ này!”

Mọi người lại một trận nghị luận, Lục Nhất Phương lúc này đứng ra nói: “Mọi người cứ yên tâm, cảnh sát từ trước đến nay công chính nghiêm minh, mọi người phải có tin tưởng, huống hồ vụ án này cũng không có phức tạp, chỉ cần khám nghiệm tử thi, hết thấy sẽ tra ra manh mối đưa sự thật ra ánh sáng.”

Bà già kia tiếp tục càn quấy nói: “Nhà chúng tôi không đồng ý khám nghiệm! Con dâu cùng cháu trai đáng thương của tôi! Tôi không thể để mẹ con hai đứa chết không toàn thây!”

Lúc này cảnh sát đã tới, kéo dài bằng cảnh báo, xua tan quần chúng vây xem, truyền thông phóng viên vẫn ở lại chỗ này. Bọn họ đến trấn an người nhà trước, bà già mẹ chồng kia với chồng người chết chết sống không muốn làm khám nghiệm.

Lúc này, mẹ người chết ngăn thông gia lại, hướng cảnh sát kiên định nói: “Đồng chí cảnh sát! Tôi là mẹ ruột người chết, tôi đồng ý làm khám nghiệm tử thi, con gái của tôi, bị chết không minh bạch như vậy, tôi là mẹ nó, nhất định phải để nó đi an tâm!”

Mẹ người chết họ Vương, nhà chồng họ Lý. Bà Vương dùng ánh mắt tàn nhẫn nhìn về phía một nhà bà Lý, nhìn đến mức bọn họ phải lui ra một bước, ngập ngừng còn muốn nói cái gì, bà Vương tiếp tục nói: “Hôm nay nếu ai ngăn cản tôi! Tôi liều mạng với người đó!”

Bà Lý kéo bà Vương kéo đến một bên, nhỏ giọng nói: “Thông gia, bà nhìn tôi làm gì vậy? Con dâu mạng đã không còn, chúng ta dù sao cũng phải kiếm ít tiền đi, bằng không cuộc sống của Nhân Nhân về sau sao sống được?”

Bà Vương nước mắt lưng tròng nhìn thoáng qua cháu gái của bà, thống khổ mà kiên quyết, “Tôi chỉ muốn biết con gái tôi cuối cùng chết như thế nào? Nếu mấy người không muốn Nhân Nhân, tôi muốn! Dù sao mấy người cũng không cần con gái!”

Bà Lý thấy nói không nghe, oán hận nói: “Bà cứ làm đi! Đến lúc đó, cái gì cũng không chiếm được!”

Bà Vương không hề để ý tới bà Lý, đi đến trước mặt cảnh sát hỏi: “Đồng chí cảnh sát, khi nào có thể có kết quả?”

Cảnh sát trả lời: “Ba ngày là có.”

Bà Vương gật đầu, không nói chuyện nữa.

Lúc này, Lục Nhất Phương cũng bị mời tới văn phòng viện trưởng, viện trưởng Thẩm, Kỷ Hiến đều ở đó, viện trưởng Thẩm thấy Lục Nhất Phương liền đem đồng giấy tờ lên bàn hỏi: “Bác sĩ Lục, ai cho anh quyền lợi, đi xử lý chuyện này?”

Lục Nhất Phương nói: “Do cháu, chuyện báo cảnh sát là cách xử lý tốt nhất, cháu kê đơn thuốc, tuyệt đối không có vấn đề!”

“Nếu trong y học được xử lý tốt như tưởng tượng vậy, thì sao lại xuất hiện như vậy nhiều báo cáo như vậy?!” Viện trưởng Thẩm nghe anh nói xong, càng thêm tức giận.

Kỷ Hiến ở một bên hát đệm nói: “Người trẻ tuổi, chính là kiêu ngạo, việc này nhìn một chút, cho chút tiền là xong việc, hiện tại hay rồi, tất cả mọi người biết bệnh viện chúng ta có người chết, vết nhơ này, tẩy rửa cũng không sạch!”

Lục Nhất Phương: “Chuyện này chỉ cần chứng minh không phải sự cố trong chữa bệnh, cùng thanh danh bệnh viện có liên quan gì?”

Kỷ Hiến lại lắc đầu, lại thở dài, “Cháu còn trẻ, không hiểu xã hội hiểm ác.”

“Bác sĩ Lục, y thuật của cháu rất tốt, nhưng chỉ cần cháu không phải viện trưởng, không có quyền làm bất kỳ quyết định gì.” Viện trưởng Thẩm cũng buông tiếng thở dài, nói: “Trước khi có kết quả khám nghiệm tử thi, cháu nghỉ ngơi mấy ngày đi, bình tĩnh một chút.”

Lục Nhất Phương không nói chuyện, gật đầu đáp ứng.

Anh đi rồi, Kỷ Hiến nói: “Tính cách cứng nhắc như vậy, làm sao thành đại sự? Cũng không biết ánh mắt nha đầu Diệc Hàm kia thấy thế nào!”

Viện trưởng Thẩm không có đáp lời, liếc mắt một cái, Kỷ Hiến tự giác đi luôn.

Lúc Lục Nhất Phương về văn phòng, Trình Hiếu Cát đang ở bên trong chờ anh, thấy anh tiến vào, vội quan tâm hỏi: “Thế nào?”

Anh dụi dụi mắt, xoa xoa mũi, “Anh có khả năng thất nghiệp.”

“Sao có thể?” Trình Hiếu Cát kinh ngạc nói: “Em tin tưởng anh! Tuyệt đối sẽ không làm ra loại sự cố trong chữa bệnh này.”

Lục Nhất Phương nhấp miệng cười, “Cũng chỉ cần em tin anh là được, người khác nghĩ như thế nào, không sao cả.”

Nói xong đem cô ôm chặt trong ngực, “Tiểu Cát, có em thật tốt.”

Trình Hiếu Cát nhẹ nhàng vuốt v3 lưng anh, nhẹ giọng nói: “Chúng ta về nhà đi.”

“Được.”

Sau khi Lục Nhất Phương cùng Kỷ Hiến rời văn phòng viện trưởng Thẩm, ngay sau đó Thẩm Diệc Hàm đi vào.

Cô ta chất vấn: “Ba, Nhất Phương có làm sai hay không, vì sao ba cho anh ấy về nhà nghỉ ngơi?”

Chú Thẩm chau mày, tức giận nói: “Diệc Hàm, chuyện này con cũng đừng tham gia, trở về làm việc của con đi.”

Chương 48

Tải ebook: dtv-ebook.com

“Ba! Con mặc kệ, ba không thể khai trừ anh ấy!” Thấm Diệc Hàm ôm cánh tay chú Thấm, cố ý tùy hứng làm nũng.

“Diệc Hàm, bệnh viện cũng không phải một mình ba quản, con cũng lớn, nên hiểu chuyện. Ba nhìn tiểu tử họ Lục kia căn bản là đối với con không có tình cảm, con còn đuổi theo mộng người ta làm gì? Con gái của ba không sợ mất mặt sao!”

Chú Thấm nói ra những lời này rất nghiêm túc, Thấm Diệc Hàm từ nhỏ đến lớn, chú cũng chưa từng nói nặng lời, hôm nay lại bởi vì Lục Nhất Phương phá giới, trong lòng chú càng không thích anh.

“Ba!” Thấm Diệc Hàm không thuận theo, kiên quyết nói, “Ba nói bậy! Nhất Phương rất tốt với con!”

Thấy con gái bảo bối còn vì người đàn ông khác khác nói chuyện, chú Thấm thúc cũng có chút tức, “Được, chỉ cần con có thể để cho tiểu tử kia cưới con, làm ba vợ, ba khẳng định có thể bảo vệ nó.”

“Cảm ơn ba!” Thấm Diệc Hàm nghe được lời này, tức khắc yên tâm, rất vui vẻ, “Anh ấy sẽ cưới con.”

Cô ta nói xong, bước nhẹ nhàng đi ra khỏi văn phòng. Chú Thấm thúc, “Con gái ngọc này, bao giờ mới nhìn thấy hiện thực đây.”

Trình Hiếu Cát cùng Lục Nhất Phương về nhà, cảm xúc của anh vẫn rất suy sút.

Trình Hiếu Cát lo lắng hỏi: “Nhất Phương, anh không cần lo lắng, y thuật của anh khẳng định là không thành vấn đề.”

Lục Nhất Phương lắc đầu, nói: “Anh không có lo lắng cái này. Lòng anh có suy đoán, nếu anh đoán đúng thì đời này sẽ không yên tâm.”

“Suy đoán gì?”

“Hiện tại anh không thể nói, chờ kết quả khám nghiệm đã, sẽ biết suy đoán của anh là thật hay giả.” Lục Nhất Phương cũng không có nói.

Trình Hiếu Cát đi qua ôm lấy anh, an ủi nói: “Không có việc gì, mọi việc có em ở đây nè.”

“Ừ.”

“Anh lúc ấy vì sao đột nhiên quyết định muốn đi học bác sĩ?” Trình Hiếu Cát nói sang chuyện khác, cùng anh nói chuyện phiếm.

Ánh mắt Lục Nhất Phương đi về xa xưa, sau một lúc lâu mới trả lời: “Em còn nhớ lúc em cao trung, có đi thi đấu, bị gãy chân không?”

Trình Hiếu Cát cũng nhớ, cao trung năm ấy, cô đại diện trường học đi tham gia thi đấu, bởi vì sân nơi này có vấn đề, khiến chân bị gãy, “Đương nhiên nhớ rõ, lần đó sau khi bị thương, em còn tưởng rằng em không bao giờ có thể nhảy xa được.”

“Chính là lần đó.” Lục Nhất Phương chậm rãi nói: “Từ khi em biết được, em có khả năng không bao giờ có thể nhảy cao được, cả ngày em rầu rĩ không vui, nhốt bản thân ở trong phòng.”

Trình Hiếu Cát xấu hổ gãi gãi đầu, nhếch mép cười nói: “Kỳ thật em cũng không phải rất đau lòng, bởi vì chân bị thương, không thể đi lại, nên ở nhà xem tiểu thuyết, cả ngày nằm, sắc mặt không tốt cũng là bình thường..... Đi?”

“.....” Lục Nhất Phương ghen lại, “Anh lúc ấy còn đặc biệt lo lắng ý chí tinh thần của em sa sút, từ đây mất đi ý chí chiến đấu! Không nghĩ tới.”

“Em làm sao có thể không gượng dậy nổi?” Trình Hiếu Cát cười nói: “Việc này với việc học bác sĩ có quan hệ sao?”

“Anh muốn chữa chân của em khôi phục, muốn cho em vui vẻ lại lần nữa, muốn cho em tiếp tục nhảy xa, nên mới lựa chọn đi học bác sĩ.” Lục Nhất Phương nhìn cô thật sâu nhàn nhạt nói.

Trình Hiếu Cát sững sốt, một lúc lâu, mới hồi phục tinh thần lại, cô ôm lấy Lục Nhất Phương, không biết nói cái gì, chỉ là nước mắt không chịu khống chế lăn ra.

Lục Nhất Phương cảm giác được ướt át, đem cô từ trên lưng bế lên, thấy cô nước mũi nước mắt hề hề, một bên Lục Nhất Phương giúp cô lau nước mắt, một bên khó hiểu hỏi: “Sao vậy, khóc cái gì? Sau đó, anh cũng thật sự yêu cái nghề này, anh tìm được giá trị của anh, làm anh rất có cảm giác thành tựu.”

Trình Hiếu Cát mang theo khóc nức nở, “Em không biết, lúc ấy anh đã thích em, mà chúng ta lại bỏ lỡ nhiều năm như vậy.”

“Không có việc gì.” Lục Nhất Phương nhẹ nhàng vỗ về lưng cô, nói: “Hiện tại chúng ta không phải đã ở bên nhau sao? Ngoan, không khóc.”

Cô thút tha thút thít nức nở gật gật đầu, nói: “Về sau chúng ta mãi ở bên nhau. Bất kì kẻ nào cũng không thể chia rẽ.”

“Được.”

“Ngéo tay.” Trình Hiếu Cát vươn ngón út, đây là bọn họ khi còn nhỏ, là động tác khi đạt được thỏa thuận, chỉ cần ngéo tay thì bọn họ sẽ không thay đổi.

Lục Nhất Phương vươn ngón út, móc vào, dùng ngón tay cái đóng dấu, Trình Hiếu Cát mới yên tâm.

“Được rồi, không được đổi ý!” Trình Hiếu Cát vui vẻ nói, “Vài ngày rồi anh không có nghỉ ngơi, đi vào ngủ một lát, em ra ngoài mua chút nguyên

liệu nấu ăn chờ anh tỉnh, vừa vặn có thể nấu cơm.”

Lục Nhất Phương gật đầu, đem khăn quàng cổ gỡ xuống, quấn ở trên cổ cô, “VẬY em về sớm một chút.”

“Dạ!” Nói xong, liền ra cửa.

Trình Hiếu Cát mới ra cửa không lâu, Lục Nhất Phương nhận được điện thoại của Thẩm Diệc Hàm.

Thẩm Diệc Hàm cẩn thận hỏi: “Nhất Phương, anh có khỏe không?”

Lục Nhất Phương không có trả lời, mà hỏi: “Tìm tôi có chuyện gì?”

“Nhất Phương, anh đừng lo lắng, em xin ba của em rồi, ba em sẽ không làm khó dễ anh.” Thẩm Diệc Hàm tranh công nói: “Ba em nói, chỉ cần anh cùng em kết hôn, ba sẽ giúp anh.”

“Hừ.” Lục Nhất Phương hừ nhẹ một tiếng, âm thanh lại lạnh vài phần: “Cô trở về nói cho ba cô, tôi không cần trợ giúp.”

Nói xong, liền tắt điện thoại.

“Này? Này?” Thẩm Diệc Hàm còn muốn nói nữa, di động không thấy tiếng gì nữa.

Thẩm Diệc Hàm ở văn phòng đi tới đi lui, lại bấm gọi, “Tiểu Cát, là mình.”

“Mày gọi điện thoại tới làm gì?” Trình Hiếu Cát tức giận hỏi.

“Có tiện không? Mình cùng cậu nói chút chuyện của Nhất Phương.”

“Không có tiện.” Trình Hiếu Cát cũng tắt điện thoại.

Thẩm Diệc Hàm khó thở, nhẫn nhịn, lại gọi qua, “Chẳng lẽ cậu không muốn vì anh làm chút chuyện sao?”

Trình Hiếu Cát hỏi: “Mày có ý gì?”

Chương 49

Tải ebook: dtv-ebook.com

“Nhất Phương rất có khả năng sẽ bị bệnh viện khai trừ, mà mình có biện pháp giúp anh ấy, cậu xác định không muốn nghe?” Giọng điệu Thẩm Diệc Hàm mang theo mê hoặc.

“ Gặp mặt ở đâu?” Trình Hiếu Cát hỏi.

“ Tiệm cà phê cạnh trung tâm mua sắm gần sông đi.”

“Được.”

Nửa giờ, hai người ở tiệm cà phê chạm mặt.

Trình Hiếu Cát trực tiếp hỏi: “Mày nói mày có thể giúp anh ấy, mày giúp như thế nào?”

Thẩm Diệc Hàm cười nói: “Tiểu Cát, chúng ta nhiều năm như vậy không có nói chuyện, cậu gặp cái gì?”

“Nếu chỉ là nói chuyện phiếm nói, tao đây không rảnh, cùng mày nói chuyện là tao không có tâm trạng.” Trình Hiếu Cát làm bộ phải đi.

Sắc mặt Thẩm Diệc Hàm vô cùng khó coi, nói: “Mày có cái gì tốt? Để Nhất Phương vì mày trả giá nhiều như vậy?”

“Tao được hay không, không cần mày bình luận.” Trình Hiếu Cát lạnh lùng nhìn cô ta.

“Trình Hiếu Cát, mày biết không, trước kia tao nhiệt tình làm bạn với mày, bởi vì chỉ có làm bạn với mày, tao mới gần Nhất Phương hơn.” Thẩm Diệc Hàm chậm rãi nói, mặt mang vẻ tự giễu, “Chính từ lúc tao phát hiện Lục Nhất Phương cũng thích mày, sao tao có thể coi mày là bạn thân được nữa hả? Mày là tình địch của tao.”

Mặt Trình Hiếu Cát xanh mét, hóa ra từ lúc bắt đầu bạn bè thân thiết cái gì cũng chỉ là giả! Thấy cô trầm mặc không nói lời nào, Thẩm Diệc Hàm tiếp tục nói: “Nhưng tao không nghĩ tới, anh ấy đã cùng tao xuất ngoại, vẫn một lòng nhớ mãi không quên mày! Mày biết không? Mày trong mỗi trận thi đấu, anh đều đến đấy nhìn mày.”

Trình Hiếu Cát khiếp sợ hỏi: “Mày nói cái gì?”

“Ha ha.” Thẩm Diệc Hàm si ngốc cười nói: “Mày chính là một đứa ngu ngốc, mày trốn tránh không gặp, nhưng trong mắt anh ấy vẫn chỉ có mày, trước nay đều nhìn không tới tao! Cho nên, tao không được thì mày cũng đừng mơ được, như vậy, anh sẽ không có lý do đến nhìn mày nữa. Ha ha ha.”

“Thẩm Diệc Hàm, mày điên rồi!” Trình Hiếu Cát gầm nhẹ nói: “Lần đó mày cố ý xuất hiện ở trước mặt tao, cố ý k1ch thích tao sao? Còn cầm ảnh chụp chung hai người thân mật tới!?”

“Đúng đấy! Tao cho anh ấy uống say, chụp lên một cái, không nghĩ tới, mày liên tin, thật đúng là trong lúc thi đấu xuất hiện ngoài ý muốn.” Thẩm Diệc Hàm hoàn toàn không cảm thấy bản thân làm cái gì không đúng, cô ta chỉ tranh thủ vì người cô ta thích!

Đã từng là bạn thân nhất, lại thành người tổn thương cô sâu nhất, cô ta biết rõ, trước khi thi đấu cô chịu không nổi quấy nhiễu, nhưng vẫn đưa tấm ảnh đó làm quà cho cô, khiến lúc thi đấu, tinh thần cô không yên, xuất hiện ngoài ý muốn, từ đấy không bao giờ có thể nhảy xa!

“Mày thật đê tiện!” Trình Hiếu Cát nhìn chăm chăm cô ta, hung hăng nói.

“Tao đê tiện? Nhưng anh ấy vẫn không muốn cùng tao ở bên nhau, anh vừa tốt nghiệp, đã phải trở về tìm mày!” Thẩm Diệc Hàm có chút điên cuồng, “Dựa vào cái gì tốt là mày chiếm hết tất cả? Anh ấy vì mày trả giá nhiều như vậy, chẳng lẽ mày không cảm thấy áy náy sao?”

“Tao hôm nay không phải tới tính nợ cũ với mày, nếu mày không nói, tao phải đi mua đồ ăn.” Trình Hiếu Cát không kiên nhẫn nói.

“Tao đây cùng mày nói rõ ràng, chỉ cần mày rời khỏi anh ấy, tao bảo đảm sự nghiệp của anh ấy sẽ không đã chịu bất kỳ tổn thất gì.” Thẩm Diệc Hàm vênh vác tự đắc nhìn cô.

“Thẩm Diệc Hàm, ban ngày ban mặt, đừng có nằm mơ.” Trình Hiếu Cát cười nhạo nói: “Nếu giải quyết bằng cách này, tao không rảnh. Thích ai là do anh ấy lựa chọn, nếu anh ấy lựa chọn tao, thì tao phải dựa vào cái gì buông tay chứ? Tao yêu anh ấy nhưng tao không có quyền quyết định thay anh ấy!”

“ Chẳng lẽ mày nhẫn tâm nhìn anh ấy không bao giờ có thể làm bác sĩ?” Thẩm Diệc Hàm không thể tin được, Trình Hiếu Cát sẽ cự tuyệt cô ta: “Anh ấy yêu nghề này như vậy, ba tao là viện trưởng, làm anh ấy không thể làm bác sĩ, chuyện đó dễ như trở bàn tay!”

“Mày cho rằng tao là đồ ngốc sao?” Trình Hiếu Cát dờ khóc dờ cười, “Anh ấy muốn làm bác sĩ, nơi nào không thể làm? Thành phố C không được, đi thành phố khác, trong nước không được, thì xuất ngoại! Tại sao phải ở dưới mí mắt mấy người làm bác sĩ mới được? Mày sống gần này tuổi rồi, sao mày ngây thơ vậy?”

Thẩm Diệc Hàm không còn lời nào để nói, sững sờ ở nơi đó. mật khẩu chương 51 đến 53: nangyeuthunmn11

Trình Hiếu Cát thu dọn áo, nhìn cô ta nói: “Tao lại cho rằng mày có biện pháp giải quyết, chuyện này, chỉ cần điều tra rõ không phải sự cố chữa bệnh thì cùng với Nhất Phương một chút quan hệ đều không có, mày cũng không phải ở chỗ này nhọc lòng!”

Lúc gần đi, Trình Hiếu Cát tâm tình khá tốt lại lần nữa nói với cô ta: “Một chuyến rất có thu hoạch đó nha, ít nhất tao đã biết Lục Nhất Phương, vẫn luôn yêu mình tao mà thôi. Chào ~”

Trình Hiếu Cát mang theo tâm tình tốt đi về, lưu lại Thăm Diệc Hàm tức giận đến dậm chân.

Lục Nhất Phương ngồi ở cạnh bàn đọc sách, nghe thấy tiếng mở cửa, vội vàng buông sách ra đón cô.

“Sao lại đi lâu như vậy?” Lục Nhất Phương nhận túi, hỏi.

Trình Hiếu Cát không lên tiếng, tiến lên ôm anh, vùi đầu ở ngực anh.

“Làm sao vậy?”

Trình Hiếu Cát lắc đầu, không nói lời nào.

Lục Nhất Phương không hỏi nữa, đôi tay vây quanh cô, chờ đợi cô nguyện ý mở miệng.

“Lục Nhất Phương, em đã nói là em rất yêu anh?” Thật lâu sau, Trình Hiếu Cát nhẹ giọng hỏi.

“Anh biết, anh yêu em, như vậy là đủ rồi.” Lục Nhất Phương nhẹ nhàng nói.

“Không! Không đủ, anh phải biết, em cũng yêu anh, vẫn luôn yêu anh.” Trình Hiếu Cát ngẩng đầu, chỉ vào ngực mình, “Nơi này, chỉ chứa mình anh, chưa từng thay đổi, em yêu anh.”

Lục Nhất Phương nhìn cô chăm chú, dường như muốn đem cô nhốt vào, “Anh yêu em, chỉ yêu em.”

Nói xong, hôn xuống.

Hồi lâu, hai người thở hồng hộc tách ra, trên mặt đều đỏ rực, Trình Hiếu Cát lúc này vô cùng xấu hổ nhưng... “Mặt anh đỏ giống như ớt khô.”

Đúng vậy, khung cảnh lãng mạn nhiệt tình ấm áp như vậy bị một câu của Trình Hiếu Cát dội cho gáo nước lạnh làm cho nguội lạnh, Lục Nhất Phương thở dài, “Đói bụng không?”

Trình Hiếu Cát gật đầu, cô hơi đói bụng.

“Ở chỗ này chờ, anh đi nấu cơm.” Lục Nhất Phương mặc tạp dề hình con mèo do Trình Hiếu Cát mới mua, tự nhiên vào phòng bếp.

Chương 50

Tải ebook: dtv-ebook.com

Trình Hiếu Cát cũng theo vào, nghĩ có thể phụ anh một chút, Lục Nhất Phương lại đuổi cô ra, “Đi theo anh, về sau em không cần phải vào phòng bếp, mau đi ra.”

Vừa nói vừa đẩy cô ra bên ngoài, Trình Hiếu Cát đành phải ghé vào cạnh cửa, cô muốn nhìn anh, nhìn như thế nào cũng nhìn không đủ.

Đảo mắt ba ngày trôi qua. Trình Hiếu Cát cùng Lục Nhất Phương đến Cục Cảnh Sát.

Sau khi tới Cục Cảnh Sát, bà Vương, bà Lý và những người liên can người đã sớm tới rồi. Bà Lý thấy bọn họ, oán hận trừng mắt với bọn họ, thấy cảnh sát lại đây, ánh mắt lại đảo loạn khắp nơi. Bà Vương lại vội vàng đứng lên chạy về phía cảnh sát.

“Đồng chí cảnh sát, kết quả thế nào?” Vương bà bà hỏi.

“Kết quả khám nghiệm tử thi, người chết bị teo tu cung, trong tu cung xuất huyết nhiều, nguyên nhân chính là do dùng cỏ đuôi phượng thảo cùng xa tiền thảo, bệnh viện không có liên quan.”

Lời cảnh sát còn chưa dứt, bà Vương giống như điên nhào vào bà Lý, trong miệng hô lớn: “Mày trả mạng con gái cho tao! Đồ giết người! Con gái đáng thương! Một xác hai mạng! Sao mày nhẫn tâm đến vậy hả?”

Bà Lý cũng nổi điên, “Con gái bà không sinh ra con trai, còn trách tôi? Sao tôi biết nó ăn cỏ đấy lẫn ra chết! Tôi ăn nhiều lần như vậy, không phải cũng sống đến bây giờ sao?”

Cảnh sát kéo hai bà ra, nhìn bà Lý nói: “Hiện tại lấy lý do có ý định mưu sát sẽ đem bà và con trai bà bắt lại, chờ viện kiểm soát khởi tố.”

Bà Lý lúc này mới hoảng sợ nói: “Chúng tôi không có giết người! Ai bảo nó không sinh được con trai? Là do nó tự hại nó! Mấy người không thể đem chúng tôi nhốt lại!”

Mặc kệ bà Lý la lối khóc lóc như thế nào, mẹ con hai người vẫn bị cảnh sát mang đi. Sau đó, cảnh sát đã thông báo kết quả khám nghiệm tử thi cho các phóng viên, sự cố y khoa ồn ào như này coi như đã kết thúc.

Trên đường trở về, Lục Nhất Phương vẫn mang vẻ mặt tâm sự.

“Kết quả đã có, sao anh vẫn không vui vậy?” Trình Hiếu Cát hỏi.

Lục Nhất Phương sờ soạng mặt một cái, thống khổ nói: “Là anh hại cô ấy.”

Trình Hiếu Cát tiến lên kéo tay anh, “Cảnh sát đã nói, không liên quan đến anh. Anh đừng có tự trách.”

“Không phải, khẳng định là trong lúc vô tình anh nói câu ‘tiểu công chúa rất tốt’, bị bà Lý nghe thấy nên lúc này mới hại cô ấy.” Lục Nhất Phương nhớ lại cô gái trẻ kia, xác nhận đứa bé không có việc gì, an tâm hạnh phúc tươi cười, anh thống khổ nhắm mắt lại.

Trong lòng Trình Hiếu Cát cũng đặc biệt hụt hẫng, tiến lên ôm lấy anh, “Là bà Lý quá mức trọng nam khinh nữ, mặc kệ chuyện của anh, anh không phải cố ý.”

Bên kia, trong văn phòng chú Thẩm, Thẩm Diệc Hàm còn cầu xin, “Ba, việc này Nhất Phương không phải cố ý, ba cũng đừng liên lụy anh ấy chứ?”

“Diệc Hàm, bệnh viện không phải một mình ba mở, việc này ba nói không tính, là do nó để lộ giới tính đứa trẻ cho người bệnh, lúc này mới phát sinh bi kịch, bệnh viện không thể tiếp nhận nó được.” Chú Thẩm cũng không muốn mất đi nhân tài Lục Nhất Phương này, nhưng chú cũng không thể tiếp tục nhận anh.

“Ba, chỉ cần ba kiên trì giữ anh ấy lại, con không tin ba không có cách!”
Thẩm Diệc Hàm vẫn không muốn tin tưởng sự thật này.

“Được, việc này không cần nhắc lại, đi làm ngay, không có việc gì thì đừng có suốt ngày chạy vào văn phòng của ba!” Chú Thẩm cố nén tức giận.

Thẩm Diệc Hàm thấy thế, cũng không dám ở lại, giận dỗi chạy đi. Trên đường gặp Kỷ Hiến, ông ấy cười tủm tỉm hỏi: “Diệc Hàm lại vì Lục Nhất Phương cầu xin sao?”

“Chú Kỷ, chú giúp đỡ con đi khuyên ba con đi, ông ấy quyết tâm lắm.”
hốc mắt Thẩm Diệc Hàm đỏ lên, tức giận nói: “Ba con có còn coi con là con gái bảo bối của ba nữa đâu, chút chuyện này cũng không đồng ý với con.”

“Nha đầu này ngoan cố vậy, không có lương tâm, ba con không ít lần nhọc lòng vì con, con là con gái ruột, tự nhiên là bảo bối của lão ấy, còn Lục Nhất Phương tính là người nào? Nó là con rể? Một chút liên quan cũng không có!” Kỷ Hiến làm như trách cứ cô ta không hiểu chuyện.

Ông ấy nói, làm ánh mắt Thẩm Diệc Hàm sáng lên, đúng vậy, nếu Lục Nhất Phương thành con rể của ba, gạo sòng nấu thành cơm, ba sao có thể không giúp con rể nhà mình?

Nghĩ đến đây, cô ta vui mừng ra mặt, “Chú Kỷ, chú đang bận, con đi trước đây!”

Kỷ Hiến cười đáp: “Mau đi đi.”

Nhìn bóng dáng đi xa, chú Thẩm có đứa con gái ngu xuẩn như vậy, cũng không biết dạy dỗ thế nào nữa.

Thẩm Diệc Hàm gọi cho Lục Nhất Phương: “Chúng ta gặp mặt đi.”

“Tôi cùng cô không có chuyện gì phải gặp mặt nói chuyện.”

Lục Nhất Phương lạnh nhạt, khiến tim cô ta đau đớn thật sâu, cô ta khẽ cắn môi nói: “Chẳng lẽ anh không muốn biết, Trình Hiếu Cát vì sao không nhảy xa nữa sao?”

“Tôi trực tiếp hỏi cô ấy là được, vì sao phải cần cô nói cho tôi?”

“Anh!” Thẩm Diệc Hàm bị nghẹn lại, hai người kia đều khiến người ta phát điên!

Điện thoại bị tắt, Thẩm Diệc Hàm bị ăn mệ hai lần, tức đến mức toàn thân phát run, bình tĩnh một chút, lại lần nữa nhả tin qua, “Gặp mặt lần cuối, gặp xong em không bao giờ quần lầy anh, sẽ kết thúc từ đây.”

Lục Nhất Phương suy nghĩ một chút, nói: “Địa điểm.”

Thẩm Diệc Hàm định ở tiệm cơm Tây ở trung tâm mua sắm gần sông nhỏ.

Lục Nhất Phương đến, Thẩm Diệc Hàm đã sớm tới rồi, cô ta cười tươi chào đón, “Nhất Phương, anh đã đến rồi?”

Anh vẫn không trả lời, không quá kiên nhẫn nói: “Tìm tôi có chuyện gì, nói nhanh.”

Thẩm Diệc Hàm cười duyên nói: “Anh gấp cái gì? Ăn chút đồ ăn đi.”

Cô ta cầm lấy ly rượu nho đã chuẩn bị từ sớm, đưa cho Lục Nhất Phương giơ lên, “Uống trước một ly đi, kính chúng ta đã quen nhau nhiều năm như vậy.”

Lục Nhất Phương bưng ly rượu lên, uống xong một ngụm, nới lỏng cổ áo, “Hiện tại có thể nói đi!?”

Thẩm Diệc Hàm thấy anh uống xong, mới dỡ xuống thần kinh căng chặt, cô ta chậm rãi nói: “Nhất Phương, lại nói tiếp, Trình Hiếu Cát thích anh hơn em, vì sao anh luôn Hiếu Cát mà không nhìn em?”

“Hai người không thể so sánh, nếu cô muốn cùng tôi nói cái này, vậy tôi không rảnh để nói chuyện.” Nói xong, đứng dậy muốn đi.

Chương 51

Tải ebook: dtv-ebook.com

Thẩm Diệc Hàm vội chạy đến gần anh, dựa gần vào anh rồi ngồi xuống, mùi hương đặc trưng của phụ nữ tràn ngập ở xoang mũi Lục Nhất Phương, thế mà anh lại cảm thấy đáng xấu hổ khô nóng, đầu có chút mơ hồ, nhìn mọi thứ quay cuồng.

Anh hất hất đầu, đem Thẩm Diệc Hàm đẩy sang bên cạnh, nỗ lực để bản thân bình tĩnh lại, “Cô tránh xa tôi ra một chút.”

Thẩm Diệc Hàm lại giống như không có xương cốt, quấn lấy cánh tay anh, kiêu diễm nói: “Nhất Phương, anh đẩy người ta mạnh thế làm gì?”

Lục Nhất Phương nhú mày, ổn định tinh thần, lại lần nữa đem cô ta đẩy ra, “Tôi đi trước.”

Nếu không đi, anh sợ không khống chế được chính mình, chính mình chưa bao giờ xuất hiện loại tình huống này, tuy rằng không thể uống rượu, nhưng tuyệt đối không khô nóng như vậy, xuất hiện loại tình huống này, nhất định là Thẩm Diệc Hàm động tay chân.

Thẩm Diệc Hàm cũng đứng lên, cố ý vô tình dán lên trên người anh, “Nhất Phương, anh uống say, em đưa anh về.”

“Cút ngay!” Lục Nhất Phương cuối cùng không khống chế được cảm xúc, lớn tiếng quát.

Thẩm Diệc Hàm nhìn bốn phía chung quanh, còn may hiện tại người đến ăn không nhiều lắm, bằng không cô ta thật sự không có dũng khí tiếp tục làm chuyện này, cô ta tiếp tục kiên nhẫn nói: “Nhất Phương, em đỡ anh đi trên lầu nghỉ ngơi, chỗ này do bạn em mở, có để một phòng cho em nghỉ ngơi.”

“Tôi không cần! Buông ra!”

Lục Nhất Phương cố nén nội tâm khô nóng, hỏi: “Làm như vậy đối với cô tốt cái gì?”

Thẩm Diệc Hàm dính sát vào anh hờn dỗi nói: “Tốt sao, là em có được anh.”

Tay cô ta ở trên lưng Lục Nhất Phương nhẹ nhàng vuốt ve, ngực mềm thịt không ngừng kích thích chạm vào cánh tay Nhất Phương, anh bị tra tấn muốn phát điên.

“Đầu cô cho chó ăn sao?” Lục Nhất Phương khó thở, “Cô thật sự hết thuốc chữa!”

“Chỉ cần em mang thai, ba em sẽ để anh ở lại bệnh viện, mà em cũng có thể có được anh.” Thẩm Diệc Hàm cười thật tươi, nguyện vọng nhiều năm như vậy sắp thành hiện thực, giọng cô ta nũng nịu như véo được ra nước, “Đi, Nhất Phương, em đỡ anh đi nghỉ ngơi.”

Lục Nhất Phương lúc này đã là có chút hôn mê, anh ra sức cắn đầu lưỡi, duy trì tỉnh táo, một bên đẩy Thẩm Diệc Hàm, nhưng Thẩm Diệc Hàm giống như cùng dính ở trên người anh vậy, mặc kệ anh đẩy như thế nào, cũng đẩy không ra. Những người ở bên ngoài nhìn thấy, hai người đang va đập đánh yêu, ai cũng sẽ không nghĩ đến anh - một người đàn ông sẽ bị hạ thuốc!

Khi hai người giằng co, một đôi nam nữ trẻ tuổi đi tới, rõ ràng là Liễu Manh Manh cùng ông chủ lòng dạ độc ác - Chu Khâm.

Liễu Manh Manh vừa vào cửa thấy được Lục Nhất Phương, tức khắc tức giận từ trong lòng bùng nổ, hay lắm! Ăn trong chén, ngó trong nồi, cầu nam nữ!

Cô ấy đem túi xách trong tay nhét vào tay Chu Khâm bên cạnh, hung hăng nói: “Anh chờ em một chút, em phải đi bắt gian!”

Một tay Chu Khâm kéo cô ấy trở về, nhú mày, hỏi: “Không muốn ăn cơm?”

Liễu Manh Manh quay đầu lại trừng anh ấy, “Còn ăn cái gì ăn! Sân sau của chị em nhà em bị cháy! Tự anh đi ăn đi, em phải đi xử lý đôi cầu nam nữ!”

Nói xong, muốn đi về phía trước thì bị Chu Khâm kéo lại, Liễu Manh Manh có chút tức giận. Chu Khâm lộ vẻ mặt không kiên nhẫn nhưng vẫn đi theo.

Liễu Manh Manh tiện tay kéo cầm một ly nước, vọt tới hắt lên mặt của Lục Nhất Phương, hô to: “Lục Nhất Phương, không nghĩ ra, anh còn có năng lực lớn đến như vậy ha?”

Liễu Manh Manh mỉm cười, nhìn quét qua hai người này, lời nói đều là từ kẽ răng nhả ra, “Chuyện rõ ràng như vậy, không thể là hiểu lầm chứ?”

Lục Nhất Phương bị nước lạnh tạt vào mặt, tỉnh táo hơn không ít, cô gái trước mắt này, anh có quen, bạn của Tiểu Cát, anh đang muốn mở miệng, Thẩm Diệc Hàm giành trước nói: “Con mụ điên từ đâu nhảy ra cản người vậy hả!”

Chu Khâm trầm mặt xuống, đem Liễu Manh Manh kéo lại phía sau, “Này không phải thiên kim nhà viện trưởng Thẩm sao? Trùng hợp như vậy?”

Thẩm Diệc Hàm tức khắc hoảng loạn, ở chỗ như thế này sao có người quen cô ta? Cô ta nhìn về phía hai người Liễu Manh Manh, chỉ cảm thấy Chu Khâm rất quen mắt, lại nghĩ không ra đã gặp qua nơi nào. Chỉ một lát sau, cô ta duy trì nụ cười lịch sự nhìn về phía Chu Khâm, “Chúng ta quen nhau sao?”

“Ở tiệc rượu gặp qua một lần, cao quý như tiểu thư Thẩm nên rất dễ quên cũng đúng, lúc ấy em họ tôi đặc biệt vì cô để lại một gian phòng trên lầu của khách sạn, muốn để cô khi đi làm thời gian nghỉ ngơi.” Chu Khâm thông thả nói, khiến trong lòng Thẩm Diệc Hàm hoảng sợ.

Cô ta không nghĩ tới, người này lại là chủ tịch tập đoàn Chu thị và là khách quý của buổi tiệc của một bữa tiệc từ thiện,, thế nhưng lại ở chỗ này

gặp phải! Cô ta cười gượng nói: “Hóa ra là Chu tổng, may mắn gặp được anh ở đây!”

Chu Khâm cười nói, “Em trai tôi nếu là biết cô ở chỗ này, khẳng định rất vui.”

Nói xong, anh ấy lấy điện thoại, không đến ba phút, Tạ Xa Tinh như tên bắn từ bên trong chạy ra, cười ha hả đi tới, chào hỏi: “Anh, sao anh lại tới đây?”

“Đi ngang qua nơi này, ăn một bữa cơm.” Chu Khâm ngắn gọn trả lời.

Tạ Xa Tinh cười cười, ánh mắt sớm đã chuyển hướng Thẩm Diệc Hàm, “Thẩm tiểu thư, tới nơi này cũng không gọi tôi một tiếng, hôm nay nhất định phải cho tôi một cơ hội để tôi chiêu đãi cô một bữa.”

Tạ Xa Tinh lại chuyển hướng Lục Nhất Phương, dò hỏi, “Vị này chính là?”

“Đồng nghiệp.” Thẩm Diệc Hàm lạnh nhạt cười nói, những người này đều là người lớn, vừa thấy là biết anh đang bị bệnh gì, lại bổ sung nói: “Anh ấy có chút không thoải mái, tôi đang muốn đem anh ấy lên lầu nghỉ ngơi một chút.”

“Được được được, để tôi gọi người giúp một chút.” Tạ Xa Tinh nhìn trên bàn hai người, cũng chưa có đụng vào đồ ăn, còn nói thêm: “Thẩm tiểu thư còn chưa dùng cơm? Đúng lúc, tôi cũng còn chưa có dùng, mời Thẩm tiểu thư hôm nay nhất định phải nể mặt.”

Nói đến thế này, Thẩm Diệc Hàm không dám từ chối, trong lòng lại oán hận Chu Khâm này nhiều chuyện, hỏng hết kế hoạch hoàn mỹ của cô ta.

Nhân viên khách sạn đưa Lục Nhất Phương lên tầng nghỉ ngơi, còn Thẩm Diệc Hàm vô thức đi theo Tạ Xa Tinh đi ăn cơm.

Liễu Manh Manh nhìn hai người đi xa, oán hận nói: “Thật là tiện nghi cho cậu nam nữ!”

Chương 52

Tải ebook: dtv-ebook.com

Chu Khâm lé mắt nhìn cô ấy, “Muốn như thế nào mới xem như không tiện nghi?”

“Là..... Là.....” Liễu Manh Manh cũng không nói lên lời, cô ấy cũng không thể đánh người? Mắng chửi người cô ấy cũng không am hiểu, nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy nghẹn khuất, khóe miệng gục xuống, “Làm sao khiến bọn họ phải chịu trừng phạt?”

Chu Khâm thấy cô ấy tức giận, lộ ra cười nhạt, “Anh nhìn thấy trạng thái của người đàn ông kia không đúng lắm, có lẽ là hiểu lầm.”

Liễu Manh Manh hung hăng nhìn về phía anh ấy: “Quả nhiên đàn ông mấy người là một đám với nhau! không quen biết nhau mà vẫn bao che cho nhau!”

Chu Khâm bất đắc dĩ, “Anh đoán là bị hạ thuốc rồi, không tin, chúng ta đi lên nhìn xem?”

Liễu Manh Manh mang vẻ mặt “Tôi tin anh là tôi bị ngu”, “Vô nghĩa, còn có đàn ông bị hạ thuốc?”

Liễu Manh Manh tin tưởng vững chắc, nhất định là Lục Nhất Phương không biết kiềm chế, ở bên ngoài trêu hoa gẹo bướm, lừa gạt những cô gái nhỏ ngây thơ.

“Đi lên nhìn xem chẳng phải sẽ biết?” Chu Khâm không biện giải, lôi kéo cô ấy phải lên lầu.

Nhân viên đều biết Chu Khâm là ai, nên rất thuận lợi hỏi được phòng Lục Nhất Phương, cửa phòng còn chưa khóa, còn chưa đi vào, đã nghe thấy phòng tắm ào ào tiếng nước.

Liễu Manh Manh xấu hổ nhìn về phía Chu Khâm, lăm bằm, “Còn nói là trong sạch, vừa vào phòng đã tắm rửa, có thể đứng đắn chỗ nào hả!”

Chu Khâm mặt không biểu tình, “Liễu Manh Manh, đầu của em dùng để bài trí sao?”

Liễu Manh Manh bị nói mà không hiểu sao gì cả, đang muốn nói chuyện, Chu Khâm lại vào phòng, để lại cô ấy không biết làm sao, đành phải đứng ở cửa chờ anh ấy.

Rất nhanh, Chu Khâm đi ra, “Tiến vào!”

“Em không! Ghê tởm muốn chết!” Liễu Manh Manh cự tuyệt.

“Không muốn tiền lương?”

Vừa dứt lời, Liễu Manh Manh đã đi vào, không có biện pháp, phải cúi đầu dưới dâm uy của đồng tiền thôi.

Toàn thân Lục Nhất Phương ướt đẫm, đứng ở bên cửa sổ, nhìn về phía Liễu Manh Manh, “Xin lỗi, làm cho cô hiểu lầm.”

Chắc..... Người này ngoại tình còn lễ phép như vậy, làm Liễu Manh Manh chuẩn bị tốt những lời mắng chửi người, đều không được phát huy, cô ấy bình tĩnh, hỏi: “Việc này Tiểu Cát biết không?”

Lục Nhất Phương lắc đầu, “Tôi không biết, tôi hy vọng cô ấy vĩnh viễn không biết.”

Liễu Manh Manh tức giận, mắng to nói: “Anh là đồ tra nam! Không biết xấu hổ, đã như vậy, còn muốn đi gây tai họa cho Tiểu Cát, tôi nói cho biết, có tôi - Liễu Manh Manh, đến cửa cũng không có! Cửa sổ cũng không có!”

“Chuyện không phải như thế, cô nghe tôi giải thích.”

“Giải thích? Giải thích có ích lợi gì! Anh đi mà giải thích cho Tiểu Cát, tôi không cần anh giải thích! Hừ!” Nói xong phải gọi điện thoại cho Tiểu Cát.

Chu Khâm cầm lấy di động, Liễu Manh Manh phải mắng, nhìn khẩu hình anh ấy, sau khi yên tĩnh, muốn hỏi khẩu hình kia nói cái gì, chị đại Liễu tỏ vẻ, trừ bỏ tiền lương còn có thể là gì?

Cô ấy không tình nguyện nói: “Vậy anh giải thích đi.”

Lục Nhất Phương lúc này mới nói: “Là tôi nhất thời sơ ý, không biết Thẩm Diệc Hàm đã phát điên đến nước này, nên hạ thuốc tôi, may mắn gặp hai người, Liễu tiểu thư, Chu tổng, vô cùng cảm tạ.”

Chu Khâm vẫy vẫy tay, trêu ghẹo nói: “Công tử Lục gia công tử luôn luôn khiêm tốn, không thể tưởng được cũng có một mặt chật vật như vậy, thật là làm cho tôi mở rộng tầm mắt! Ha ha ha.”

Lục Nhất Phương cũng không dư thừa cảm xúc gì, nhưng Liễu Manh Manh kinh ngạc nói: “Hai người quen nhau?”

Chu Khâm nhìn thoáng qua Lục Nhất Phương, “Công tử tập đoàn Lục thị thành phố C, muốn không quen biết cũng khó.”

Liễu Manh Manh miệng chữ O mắt chữ A, bây giờ vẫn còn người có tiền mà vẫn khiêm tốn? Cô ấy muốn xin lỗi vì sự vô lý vừa nãy ghê! Hy vọng còn kịp.....

Cô ấy ho khan một tiếng, có chút nói lắp nói: “Này..... Như vậy, tôi tin tưởng anh trong sạch, nhưng anh không thể không xin lỗi Tiểu Cát chúng tôi, bằng không, bằng không tôi liều mạng với anh!”

Chu Khâm nhìn dáng vẻ ham tiền của cô ấy, buồn cười, nói: “Liễu Manh Manh, em có thể bớt tham tiền đi một ít được không.”

Lục Nhất Phương nhìn hai người đùa giỡn, nói: “Không đuổi kịp một phần vạn giá trị con người Chu tổng, tôi cũng không quan tâm chuyện kinh doanh trong nhà.”

Liễu Manh Manh lại mang theo ánh mắt lấp lánh nhìn về phía Chu Khâm, Chu Khâm vừa lòng, tâm tình rất tốt nói: “Vậy cần tôi hỗ trợ giải

quyết không?”

Lục Nhất Phương lắc đầu, “Không cần, tự tôi làm cũng được.”

“VẬY ĐI, TÔI NHÌN THẤY ANH CŨNG KHÔNG CÒN CHUYỆN GÌ, CHÚNG TÔI ĐI TRƯỚC, SẮP CHẾT ĐÓI.”

“Việc hôm nay, vô cùng cảm ơn.” Mật khẩu chương 54-55 là phuongcatmaiyeu

Chu Khâm xua xua tay, lời Liễu Manh Manh đang ở trạng thái mơ màng đi.

Liễu Manh Manh còn đắm chìm trong vụ nổ tin tức, vừa đi vừa hỏi: “Anh xác định anh không nhận sai người? Anh ta thật sự là công tử tập đoàn Lục thị?”

Tốc độ dưới chân Chu Khâm không giảm, “Người bạn tốt không nói cho em biết?”

“Không, chỉ biết nhà bọn họ không thiếu tiền, nhưng cũng không nghĩ tới có thể giàu đến như vậy! Thật là hâm mộ!” Liễu Manh Manh mang theo vẻ mặt khát khao, chọc giận anh ấy.

Chu Khâm đứng yên, cười như không cười nói: “Liễu Manh Manh, hiện tại anh cho em một cơ hội, cho phép em đối với anh có suy nghĩ không an phận.”

Liễu Manh Manh sững sốt một chút, đầu lắc lắc như trống bỏi, phòng bị hỏi: “Nói! Lại nghĩ ra ý nghĩ xấu gì sao?”

Cô ấy cũng sẽ không quên, lần trước Chu Bái Bì nói lời ái muội này, cô ấy chỉ nói thêm vài câu mà bị tặng ca một tháng lận, tất nhiên lần này phải cẩn thận.

Chu Khâm bị chọc tức đến bật cười, duỗi tay gõ cái trán cô ấy một chút, “Bùn nhão trét không lên tường!”

Tự mình cố gắng tiến lên thôi.

Để lại Liễu Manh Manh, cô ấy vỗ vỗ ngực, thầm hô một hơi, đáng sợ, kịch bản dành cho cô ấy chắc? Còn nghĩ cô ấy là nữ sinh ngây thơ sao? Thời khắc cảnh giác Chu Bái Bì ồn ào ra chuyện xấu, cô ấy chính là cô gái tốt của xã hội chủ nghĩa đấy, làm sao có thể ngồi cùng thuyền đen với Chu Bái Bì?

Bọn họ đi rồi, Lục Nhất Phương đứng ở phía trước cửa sổ, trầm mặc hồi lâu mới gọi điện thoại, “Thư kí Trương, giúp tôi điều tra rõ được phẩm bệnh viện thành phố C mua sắm cùng thiết bị chữa bệnh.”

Chương 53

Tải ebook: dtv-ebook.com

Liều Manh Manh không có che dấu cho Lục Nhất Phương, đem tất cả chuyện hôm nay gặp được đều nói cho Trình Hiếu Cát.

“Tiểu Cát, người phụ nữ này tàn nhẫn độc ác thế, những loại thủ đoạn này cũng dám dùng tới!” Liều Manh Manh nhớ tới liền cảm thấy tức giận, “May mà người đàn ông của bà vẫn rất đáng tin cậy, mỹ nhân trong ngực không loạn, đúng là đàn ông tốt!”

“Đó là người đàn ông mình coi trọng sao có thể kém cỏi?” Trình Hiếu Cát tự hào, ngay sau đó lại lo lắng hỏi: “Nhất Phương không có việc gì chứ? Không..... Không có gì chứ?”

“Anh ta có thể có chuyện gì? Nhiều nhất chính là phát hỏa hơi tốt!” Liều Manh Manh nhớ tới dáng vẻ chật vật của Lục Nhất Phương lúc ấy, không nhịn được cười nói: “Là có chút thảm..... Bà không cần lo lắng, đàn ông ấy, chuyện nhỏ thôi mà!”

Liều Manh Manh nói xong câu đó, cảm giác phía sau lưng chợt lạnh, Chu Khâm đang từ phía sau cô ấy cầm một ly cà phê trái đi qua, cô ấy như một con chim cú bị người ta bóp lấy cổ, đợi cho Chu Khâm đi mất không còn bóng dáng, lúc này Liều Manh Manh mới lên tiếng lần nữa, “Vừa mới là Chu Bái Bì tới.”

Trình Hiếu Cát tỏ vẻ đã hiểu, hai người này trên cơ bản như hình với bóng, cô trả lời: “Ừ, mình nhìn thấy.”

Liều Manh Manh đè thấp thanh âm, hỏi: “Tiểu Cát, bác sĩ Lục nhà bà rất có tiền sao?”

“Làm sao vậy?” Trình Hiếu Cát khó hiểu, “Nhà bọn họ hẳn là không thiếu tiền, cụ thể có bao nhiêu tiền, mình không rõ lắm.”

“ Hôm nay mình nghe Chu Bái Bì nói, bác sĩ Lục là con trai của tập đoàn Lục thị! Chuyện này bà cũng không biết?” Liễu Manh Manh nói một hơi thật sâu, lo lắng cho đồ ngốc này quá.

“Chuyện này mình không rõ ràng lắm, mấy năm trước, không phải mình vẫn luôn trốn tránh anh ấy sao, nhà anh ấy xảy ra chuyện gì thì không rõ ràng lắm.” Trình Hiếu Cát cũng ý thức được hình như bản thân hiểu biết quá ít về Lục Nhất Phương, tất cả hiểu biết đều dừng lại ở niên thiếu của anh, “Nhưng, mình nhớ rõ lúc bọn mình tuổi còn rất nhỏ, ba Nhất Phương có làm về thiết bị y tế, có lẽ hiện tại công ty ngày càng phát triển hơn.”

Nói những thứ này chẳng qua là đơn thuần vì thỏa mãn lòng hiếu kỳ của mình, “Vậy nhà bọn họ có rất là nhiều tiền như vậy, Tiểu Cát, bà làm sao bây giờ?”

Trình Hiếu Cát hiểu ý của cô ấy. Đây là lo lắng cho cô, sợ cô bị bắt nạt, sợ cô bị người ta xem thường, “Chú Lục cùng dì Lục, rất hòa thuận, lại nói, mình tin tưởng Nhất Phương.”

Ây gu..... Phụ nữ ấy mà, bị con đũy tình yêu nó vả....., chỉ mong bạn tốt có thể thuận lợi, Liễu Manh Manh lại cười hì hì, “Ai da, mùi tình yêu, thúì ghê, thúì chết người ta rồi!”

“Đó là hâm mộ ghen tị.” Trình Hiếu Cát bị cô ấy chọc cười, “Bà cũng phải nhanh lên một chút đi, mình nhìn thấy ông chủ Chu Bái Bì kia không tồi đâu.”

Trong lòng Liễu Manh Manh “Lộp bộp”, đem hoảng loạn trong lòng cưỡng chế dừng lại, “Ha ha” giả lả cười hai tiếng, “Chu Bái Bì? Sao có thể! Đó chính là nhà tư bản vạn ác, mỗi ngày hút cạn máu con gái nhà lành theo xã hội chủ nghĩa!”

“Nếu như vậy thì bà từ chức, lấy khả năng của bà, hiện tại đi chỗ nào không có lương cao?” Trình Hiếu Cát hờn dỗi nói.

“Tiểu muội muội, em vẫn là quá đơn thuần, Chu Bái Bì còn có Hoàng Thế Nhân, đi đến chỗ nào đều là bị hút máu thôi, tốt xấu mình vì Chu Bái

Bì bán mạng thì anh ấy còn có chút nhân tính, không đến mức đem mình hút khô.”

“Khụ khụ!” Liễu Manh Manh xoay người, chỉ thấy Chu Bái Bì vừa không thấy người đâu, lại không tiếng động đứng ở phía sau cô ấy, mắt sáng như đuốc nhìn chăm chăm màn hình máy tính của cô ấy.....Khung thoại tin nhắn.....

Muốn chết mà!

“.....” Trình Hiếu Cát thấy Liễu Manh Manh thật lâu không có đáp lời, liền biết, cơ bản lại bị ông chủ lòng dạ độc ác kia bắt tại trận rồi.

Sau đó mấy ngày, Lục Nhất Phương chỉ gọi điện thoại báo bình an, vẫn chưa gặp mặt cô. Hỏi anh đang làm gì, Lục Nhất Phương cũng chỉ nói đi xử lý chút chuyện. Trình Hiếu Cát tuy rằng lo lắng nhưng cũng không nói nhiều.

Một tuần đi qua, Lục Nhất Phương cũng lộ diện. Anh không giống trước đây ôn hòa nhưng xa cách, còn bây giờ càng hung hiểm hơn một ít. Trình Hiếu Cát thấy anh, anh đang cùng một người thanh niên lạ mặt cô chưa gặp bao giờ nói chuyện, thấy cô tới, anh thu hồi khí thế, quay về con người vô hại ôn hòa.

Rất nhanh, bọn họ đã nói chuyện với nhau xong, người nọ hướng tới Trình Hiếu Cát gật đầu chào hỏi, rồi vội vàng rời đi.

Trình Hiếu Cát cũng không nói lời nào, cứ lẳng lặng ngồi ở chỗ kia, nhìn Lục Nhất Phương, cho đến khi vẻ mặt Lục Nhất Phương lộ ra vẻ hốt hoảng, cô mới mở miệng, “Mấy ngày nay anh bận cái gì? Mặt cũng không thấy.”

“Vội chuyện công việc.” Lục Nhất Phương nghiêm mặt nói: “Tiểu Cát, anh muốn nói với em một chuyện.”

Nhìn dáng vẻ thật cẩn thận của Lục Nhất Phương, Trình Hiếu Cát vui vẻ, hỏi: “Chuyện gì? Có phải mấy ngày nay làm chuyện có lỗi sau lưng em?”

Lục Nhất Phương thấy cảm xúc của Trình Hiếu Cát nhẹ nhàng, cũng thả lỏng theo, “Anh nào dám? Nhưng có người lại dám!”

Nhớ tới chuyện này, anh cảm thấy khó có thể mở miệng, cảm thấy bản thân như bị thiếu năng trí tuệ, lại tin tưởng Thẩm Diệc Hàm, người đàn bà ma quỷ đó, “Một ngày hôm trước, Thẩm Diệc Hàm hẹn anh đi ra ngoài, muốn nói cho anh biết vì sao em không tiếp tục nhảy xa, đương nhiên là anh không muốn đi, anh muốn biết thì trực tiếp hỏi em là được, nhưng anh lại muốn biết mục đích cuối cùng của cô ta, cho nên vẫn đi.”

Nói tới đây, Lục Nhất Phương tạm dừng một chút, thấy cảm xúc của Trình Hiếu Cát cũng không dao động, lại tiếp tục nói: “Không nghĩ tới, cô ta lại hạ thuốc anh!”

Lục Nhất Phương nói nghiêng răng nghiêng lợi, rất giống vợ nhỏ bị oan khuất tủi nhục, đem tất cả mọi chuyện tự thuật hết trong một lần, trọng điểm là anh trung trinh bất khuất như thế nào, ngồi trong lòng mà vẫn không loạn, làm cô không nhìn được muốn cười, chuyện bức mình cực phẩm như vậy, cũng không phải chỗ nào cũng có thể nhìn thấy!

Nhưng muốn nhìn Lục Nhất Phương tủi thân như vậy, cô cảm thấy không nên lộ rõ tâm trạng hóng chuyện như vậy, nên biểu hiện ra mình lo lắng cho anh, “Ngoan ngoãn, không có việc gì, người phụ nữ đáng sợ như vậy, chúng ta trốn tránh cô ta, về sau không thấy cô ta nữa.”

Nhưng về mặt Lục Nhất Phương lại nghiêm túc, “Chuyện chỉ như vậy thì anh cũng không tức đến như vậy, nhưng chuyện khó chịu hơn còn phía sau!”

Chương 54

Tải ebook: dtv-ebook.com

Hóa ra,việc Thâm Diệc Hàm không thành, lại sinh ra chuyện xấu khác. Cô ta ngoan độc như vậy lại hại chính bản thân! Cô ta luôn tính toán rất tốt, định bắt đầu từ cha của Trình Hiếu Cát là Trình Phó Vũ, để ông vào bệnh viện, sau đó lại lợi dụng chức vụ, tạo thành sự cố trong chữa bệnh, mà sự cố này sẽ tạo thành cái nôi muốn cho Lục Nhất Phương cống trên lưng. Đến lúc đó, Trình Hiếu Cát dù có yêu Lục Nhất Phương, cũng không thể cùng người giết cha của mình ở bên nhau.

Trình Phó Vũ không biết ân oán giữa hai người bọn họ, chỉ cho là hai người thời gian dài không thấy mặt, lạnh nhạt, muốn lừa gạt ông đi ra ngoài ăn một bữa cơm, chuyện này quá dễ dàng.

Cô ta muốn làm thật, có lẽ cô ta có thể làm được!

Trình Hiếu Cát nghe xong, cả người đổ mồ hôi lạnh, nghĩ mà sợ muốn chết, “Làm sao anh biết những chuyện này?”

Lục Nhất Phương cười lạnh một chút, “Vốn dĩ anh chỉ là muốn đi tra chứng cứ tham ô của cha con bọn họ ở bệnh viện, việc này là trong lúc vô tình biết được. Thâm Diệc Hàm đi tìm Tần Uyển Nhân, nên anh ddax cảnh giác, lúc này cùng Thuận Đăng tra được chuyện này!”

“Tần Uyển Nhân cũng tham dự?” Trình Hiếu Cát kinh ngạc nói.

“Thâm Diệc Hàm hứa hẹn, chỉ cần giúp cô ta đem ba em lừa ra là có thể tẩy sạch vết nhơ cho Tần Nhu, một lần nữa nhập học trở lại, bà ta đương nhiên động tâm.” Lục Nhất Phương vỗ bả vai cô, ý bảo cô không cần lo lắng, “Em đừng lo lắng, chuyện này anh đã xử lý tốt. Thâm Diệc Hàm không còn có cơ hội làm hại đến em nữa.”

Trình Hiếu Cát gật đầu,ổn định lại cảm xúc, hỏi: “Anh tính xử lý như thế nào?”

“Đương nhiên là dùng đến pháp luật, chuyện trái pháp luật anh không làm.” Lục Nhất Phương vừa nói vừa mang nụ cười trên mặt, đôi mắt sâu thẳm.

“Dạ!” Trình Hiếu Cát hô một tiếng, cô sợ Lục Nhất Phương hồ đồ, “Em an tâm rồi.”

Không bao lâu, Trình Hiếu Cát thấy viện trưởng Thẩm trên TV.

“Viện trưởng Thẩm bệnh viện thành phố C lợi dụng chức vụ tham ô nhận hối lộ, và số tiền lên đến 20 triệu nhân dân tệ.”

Trình Hiếu Cát hít hà một hơi, nhiều đến vậy sao? Cô gọi điện thoại cho Lục Nhất Phương, “Nhất Phương, viện trưởng sa đọa đến vậy sao?”

“Những chuyện này mới chỉ là bề nổi, không thể điều tra ra còn nhiều lắm.” Lục Nhất Phương nhẹ nhàng nói.

“Chuyện này là anh làm?” Trình Hiếu Cát thử hỏi.

“Em cảm thấy sao?” Lục Nhất Phương hỏi lại.

“Em cảm thấy anh đang làm đúng! Bắt được côn trùng có hại trong đám người to lớn! Không sợ cường quyền, có gan chiến đấu! Là thanh niên xã hội chủ nghĩa!” Trình Hiếu Cát xác định việc này chính là Lục Nhất Phương việc làm, lập tức thối rắm cầu vòng đến.

Lục Nhất Phương cười nói: “Vậy em tính thưởng cho thanh niên xã hội chủ nghĩa này thế nào?”

“Cái này, khụ khụ.” Trình Hiếu Cát bị chính nước miếng mình sặc sụa, yếu ớt nói: “Nếu không em đấm lưng bóp chân cho ngài?”

“Còn gì nữa?” Giọng Lục Nhất Phương tràn ngập dáng vẻ không đàn hoàng.

Trình Hiếu Cát nóng hầm hầm, lập tức nói: “Anh đang bận hả, em tắt máy đây!”

Nói xong liền tắt máy, bóp di động, sờ sờ mặt mình đang nóng lên, không tiền đồ, cứ như vậy mà không chống đỡ được? Trình Hiếu Cát cảm giận nghĩ, lần sau nhất định phải không đứng đắn hơn anh!

Lúc này trong lòng cô đang suy nghĩ đối sách xử lý anh, Lục Nhất Phương lại gọi lại, “Em tắt nhanh như vậy làm gì, anh còn chưa nói xong đâu.”

“Anh..... Anh anh nói đi!” Trình Hiếu Cát căng thẳng, sợ Lục Nhất Phương sẽ đưa ra những ý tưởng kỳ quái nào đấy.

Lục Nhất Phương giống như thấy được cô lúng túng, cười lên tiếng, “Em căng thẳng cái gì, ba mẹ anh kêu cuối tuần chúng ta trở về ăn bữa cơm.”

“Chúng ta?” Trình Hiếu Cát kinh ngạc nói, “Sao ba mẹ anh biết chúng ta ở bên nhau.”

Bọn họ tổng cộng ở bên nhau còn không đến ba tháng đâu.

“Cô Trình, chúng ta cùng nhau lên hot search, ba mẹ anh đương nhiên đã biết.” Lục Nhất Phương lại bổ sung nói: “Em đã quên, lúc ấy còn có ID ‘tôi là mẹ ruột của Lục Nhất Phương’, lên sân khấu giải thích cho chúng ta đấy là mẹ của anh!”

Trình Hiếu Cát hoảng sợ rồi, cô cho rằng cái ID kia là trò đùa dai người khác, không nghĩ tới đó là sự thật!

“Em..... Em em có chút khẩn trương, làm sao bây giờ?” Trình Hiếu Cát xoa xoa lòng bàn tay, yếu ớt nói.

“Có anh ở đây đâu, bọn họ còn có thể ăn thịt em sao?” Lục Nhất Phương an ủi nói: “Ba mẹ em vẫn luôn rất thích em, đừng căng thẳng, chỉ đơn giản ăn một bữa cơm.”

“Dạ.” Trình Hiếu Cát đồng ý, con dấu xấu cũng vẫn phải gặp cha mẹ chồng, sớm thấy là thấy, muộn thấy cũng là thấy!

Sáng sớm thứ hai, Lục Nhất Phương tới gõ cửa nhà Trình Hiếu Cát. Trình Hiếu Cát bởi vì hôm nay gặp cha mẹ anh, cũng rất là khẩn trương, sáng sớm đã rời giường. Lúc này đây, Lục Nhất Phương gõ cửa, cô đã ra mở cửa, mặt do dự, yếu ớt hỏi: “Có thể không đi được không?”

“Có thể, anh sẽ gọi lại cho ba mẹ bảo một thời gian nữa mới về.” Lục Nhất Phương nhìn ra cô hồi hộp nên thuận theo ý cô.

“Đừng đừng đừng, vẫn là đi thôi bằng không ấn tượng nhiều không tốt.....” Trình Hiếu Cát ngăn anh lại, hạ quyết tâm, dù sao đều phải gặp nhau, tránh được hôm nay, trốn không được ngày mai.

Lục Nhất Phương thấy cô xoắn xuýt, cười nói: “Cũng không phải em chưa gặp bao giờ, em căng thẳng cái gì?”

Trình Hiếu Cát trừng anh một cái, uể oải nói: “Con dâu với cháu gái hàng xóm cách vách, này có thể là một chuyện sao! Sớm biết như vậy thì em phải làm cô gái nhỏ điếm tỉnh đáng yêu, vậy ấn tượng của ba mẹ anh với em sẽ vô cùng tốt.”

Lục Nhất Phương nhận lấy món quà cô mua về nhà anh ăn cơm, nói: “Em như vậy đã rất tốt, anh thích em như vậy, ba mẹ anh cũng như vậy.”

Lời này của Lục Nhất Phương không có lừa gạt cô, mẹ Lục là người phụ nữ rất mỹ lệ ưu nhã, nhưng cùng bề ngoài một chút cũng không phù hợp, đặc biệt bà rất thích náo nhiệt. Khi còn nhỏ, mẹ Lục luôn là ghét bỏ Lục Nhất Phương quá im lặng, mà ba Lục thường xuyên ở bên ngoài bận làm ăn, trong nhà rất quạnh quẽ, không có sức sống của người. Ngược lại Trình gia cách vách, trong nhà có cô gái nhỏ luôn nhảy nhót lung tung, thường xuyên truyền đến tiếng quát mắng của mẹ Trình, khiến bà rất hâm mộ, thường xuyên chạy sang đó biểu đạt tình cảnh thê lương của mình.

Chương 55

Tải ebook: dtv-ebook.com

Mẹ Trình luôn thuận miệng đáp, “Đẩy đẩy đẩy, cho sang nhà chị, hazz, con bé này làm em già hơn mười tuổi rồi.”

Mỗi lúc này, mẹ Lục sẽ đem Trình Hiếu Cát về nhà, cho ăn ngon uống tốt. Trình Hiếu Cát tuy rằng bướng bỉnh, nhưng miệng luôn luôn rất ngọt, luôn dỗ mẹ Lục cười đến mức không khép miệng được. Chỉ là sau này, cô gái nhỏ ngày nào cũng lớn, lúc này mới ít tới chơi, sau đó Trình gia cũng chuyển nhà, mẹ Lục vẫn còn thường xuyên nhớ cô.

Lúc hai người đến Lục gia, đã tới gần giữa trưa, vừa lúc vào giờ cơm trưa. Thấy bọn họ về đến nhà, mẹ Lục vội vàng tiếp đón bảo má Lưu chuẩn bị ăn cơm.

Nhiều năm không thấy, Trình Hiếu Cát khó tránh khỏi có chút mất tự nhiên, cũng may mẹ Lục lôi kéo Trình Hiếu Cát, chỉ vào bức tranh con gà mổ con giun, cảm khái nói, “Con còn nhớ không? Con khi còn nhỏ thích bức tranh này nhất, luôn ồn ào, phải đợi ngày gà con lớn lên, hầm canh uống đấy.”

Ba Lục hiển nhiên cũng còn nhớ rõ chuyện này, nghe xong cười ha ha, mặt Trình Hiếu Cát như , mẹ Lục chặn lại nói: “Tiểu Cát hiện tại đã lớn rồi, ông không được cười.”

Trình Hiếu Cát càng .

Có một nhạc đệm như vậy, cô cùng hai vị trưởng bối nhanh chóng kéo gần lại khoảng cách, dường như về tới khi còn nhỏ, nhưng thật ra Lục Nhất Phương đang bị vắng vẻ. Người một nhà vui vui vẻ vẻ cơm nước xong, mẹ Lục săn sóc mà đối với cô nói: “Một đường tới đây rất vất vả rồi? Đi ngủ trưa một lúc đi.”

Trình Hiếu Cát nhìn nhìn Lục Nhất Phương, anh gật đầu, để cho má Lưu dẫn cô vào phòng cho khách. Ba Lục kéo anh vào thư phòng, về phần đã nói những gì thì Trình Hiếu Cát đã ngủ say tự nhiên là không biết.

Trình Hiếu Cát ngủ một giấc dậy đã hơn ba giờ chiều, lúc tỉnh lại, chỉ có mẹ Lục ở nhà. Mẹ Lục cũng nghỉ trưa một lát, thấy cô liền bảo cô qua đi ngồi, không đợi cô hỏi, mẹ Lục đã nói: “Hai ba con đến công ty một chuyến rồi, một lát nữa sẽ về.”

Trình Hiếu Cát gật gật đầu, mẹ Lục là người phụ nữ rất hay nói, ở bên cạnh bà về cơ bản sẽ không bị buồn chán, bà nói rất nhiều chuyện của Lục Nhất Phương khi còn nhỏ, trong đó còn có chuyện mà Trình Hiếu Cát chưa bao giờ biết đến. Chia sẻ bí mật giữa hai người phụ nữ, tức khắc càng thêm thân mật.

Mẹ Lục cảm khái, “Cuối cùng con cũng thành con dâu nhỏ nhà bác, đúng là duyên phận thật kỳ diệu mà.”

Trình Hiếu Cát khó hiểu, mẹ Lục cười nói: “Tiểu tử Nhất Phương kia, từ nhỏ luôn la hét muốn cưới con làm cô dâu nhỏ, thế mà thật sự thành! Tiểu Cát à, con được định là người nhà Lục gia chúng ta mà!”

“Từ nhỏ anh ấy luôn đối đầu với con, làm sao có thể?” Trình Hiếu Cát không tin.

“Con trai mà, chọc con gái để lấy sự chú ý của người ta mà.” Mẹ Lục cười tùm tùm nói, “Nhưng mà nó thực sự rất thích con, lúc ấy còn vì con, đánh nhau với bạn học, bởi vì đứa bé kia nói, tương lai muốn cưới con, ha ha ha ha.”

Nhắc tới cái này, mẹ Lục lại nhin không được cười ha ha lên, “Lúc ấy, hai bác còn phải mua thật nhiều đồ dinh dưỡng tới xin lỗi nhà người ta, còn nó chết sống không nói vì sao đánh nhau, nhưng về sau, bác lặng lẽ hỏi nó, bất đắc dĩ, nó mới nói cho bác biết, việc này chỉ hai người chúng ta biết nha.”

Hai người đều cười nghiêng cười ngả, ba con Lục gia đã trở lại, ba Lục phụ tò mò hỏi: “Hai người cười cái gì vậy? Sao vui vẻ như vậy?”

Mẹ Lục thần thần bí bí nói: “Không nói cho ông.”

Lục Nhất Phương cũng không có tò mò, thấy Trình Hiếu Cát cùng mẹ Lục vui vẻ như vậy, liền yên tâm.

Ăn xong cơm tối, Lục Nhất Phương mang theo Trình Hiếu Cát ở trong tiểu khu đi dạo để tiêu thực. Trình Hiếu Cát nhìn người đàn ông cao lớn bên cạnh, vui vẻ nói, “Chiều nay, bác nói rất nhiều chuyện thú vị khi anh còn nhỏ.”

“Lúc anh còn nhỏ em không biết hết mọi chuyện?”

“Không, em không biết được đầy đủ.”

“Không biết cái gì?”

“Không biết anh từ nhỏ đã lập chí muốn cưới em.”

Lục Nhất Phương không có đáp lời, nhưng gương mặt lại đỏ lên, nghiêm chỉnh nói: “Đừng nghe mẹ anh nói bừa, bà ấy lừa em đấy.”

Trình Hiếu Cát làm bộ thất vọng, “Vậy khi còn nhỏ anh không thích em?”

Lục Nhất Phương chân thành nhìn chăm chăm cô một lúc lâu, nói: “Thích, từ nhỏ đã thích, vẫn luôn thích, về sau cũng thích. Anh yêu em.”

“Em cũng luôn yêu anh.”

Hai người ôm chặt lấy nhau, mặc kệ tương lai như thế nào, ít nhất hiện tại họ yêu nhau, luôn có nhau trong mọi thời điểm.
